

**HARRY
POTTER
I KAMEN MUDRACA**

GLAVA PRVA

Dječak koji je ostao živ

Gospodin i gospođa Dursley, iz Kalinina prilaza broj četiri, bili su ponosni što su normalni ljudi da ne mogu biti normalniji i još bi vam zahvalili na komplimentu ako biste im to rekli. Od njih ne biste nikad očekivali da budu upleteni u nešto čudnovato ili tajnovito, jer jednostavno nisu trpjeli takve besmislice. Gospodin Dursley bio je direktor tvrtke Grunnings koja je proizvodila bušilice. Bijaše to krupan, mišićav čovjek koji kanda nije ni imao vrat, ali je zato imao velike brčine. Gospođa Dursley bila je mršava plavojka i imala je gotovo dvostruko duži vrat od uobičajenoga, što joj je dobro dolazilo jer je vrlo mnogo vremena provodila istežući ga preko vrtne ograde i uhodareći susjede. Dursleyjevi su imali sina Dudleyja, od kojeg, po njihovu mišljenju, nije bilo slađeg dječka na svijetu.

Dursleyjevi su imali sve što su željeli, ali su imali i tajnu, i najviše se od svega bojali da je tko ne otkrije. Mislili su da bi svisnuli kad bi tko saznao za Potterove. Gospođa Potter bila je sestra gospođe Dursley, ali se njih dvije nisu već više godina viđale. Zapravo je gospođa Dursley tvrdila da i nema sestru, jer su njezina sestra i niškorišti muž bili sasvim oprečni Dursleyjevima. Dursleyjevi su strepjeli pri pomisli što bi im susjedi rekli kad bi Potterovi stigli u njihovu ulicu.

Dursleyjevi su znali da Potterovi imaju malog sina, ali ga nikad nisu vidjeli. Klonili su se Potterovih i zbog tog dječaka, jer nisu željeli da im se Dudley druži s takvim klinkcem.

Kad su se gospodin i gospođa Dursley probudili tog tmurnog, sivog utorka kad počinje naša priča, na oblačnom nebu nije bilo ničega po čemu bi se dalo zaključiti da će se uskoro početi zbivati čudnovati i tajnoviti događaji diljem zemlje. Gospodin je Dursley nešto pjevao uzimajući svoju najdosadniju kravatu za posao, a gospođa je Dursley naklapala nešto ubacujući rasplakanog Dudleyja u njegovu visoku dječju stolicu.

Nitko od njih nije primijetio veliku žutosmeđu sovu kako je proletjela pokraj njihovih prozora.

U osam i pol gospodin Dursley uzeo je svoju torbu, letimice cjelunuo gospođu Dursley u obraz i pokušao na rastanku poljubiti i Dudleyja, ali ga je promašio jer je Dudleyja upravo spopao bijes pa je kašicu bacao oko sebe po zidovima.

"Vražji malac!" propenta gospodin Dursley izlazeći iz kuće. Sjeo je u svoja kola i izašao natraške na Kalinin prilaz ispred broja četiri.

Tek je na prvom križanju zapazio nešto neobično - mačku zadubljenu u plan grada. U prvi mah gospodin Dursley nije uopće shvatio što to vidi - a onda se naglo osvrne za sobom. Na uglu Kalinina prilaza stajala je šarena mačka, ali od plana grada nije bilo ni traga. Što mu se to pričinja? Bit će da je posrijedi nekakva igra svjetla i sjene. Gospodin je Dursley žmirnuo i zagledao se u mačku. Mačka se pak zagledala u njega. Dok je gospodin Dursley skretao u drugu ulicu, promatrao je mačku u retrovizoru. Mačka je čitala pločicu na kojoj je pisalo *Kalinin prilaz* - ne, ona je samo *gledala* u tu pločicu, jer mačke ne znaju čitati natpise ni planove grada. Gospodin se Dursley malo stresao i izbio mačku sebi iz glave. Vozeći se dalje u grad, mislio je samo na veliku narudžbu bušilica kojoj se nadao toga dana.

Ali na ulazu u sam grad nešto mu je drugo opet izbilo bušilice iz glave. Dok je sjedio u svojim kolima u uobičajenoj jutarnjoj prometnoj gužvi, nije mogao a da ne primijeti kako se oko njega motaju nekakvi čudno odjeveni svati. Ljudi u pelerinama. Gospodin Dursley nije trpio ljude u smiješnoj odjeći - osobito nakinđurenu mladež koju je viđao na ulici! Valjda im je to opet neka nova glupa moda?

Bubnjajući prstima po upravljaču, slučajno u blizini spazi skupinu takvih čudaka. Uzbudeno su se nešto došaptavali. Gospodin se Dursley razjari kad opazi da dvojica među njima nisu više uopće mladi.

Ama, onaj je čovjek tamo zacijelo stariji od njega, a na njemu smaragdozelena pelerina! Kakva drskost!

A onda se gospodin Dursley dosjeti da su to valjda neke glupe maškare - ti ljudi vjerojatno skupljaju dobrovoljne priloge za nešto... da, to će biti... Promet je krenuo dalje i gospodin je Dursley nakon nekoliko minuta, kad je stigao na Grunningsovo parkiralište, bio opet zaokupljen bušilicama.

U svom uredu na devetom katu sjedio je uvijek leđima okrenut prozoru. Da nije bilo tako, možda bi se toga jutra malo teže koncentrirao na bušilice. Nije vidio sove kako se upol bijela dana sunovraćaju pokraj njegovih prozora, ali su ih vidjeli ljudi na ulici, upirali u njih prstom i buljili razjapljenih usta kako im lete

iznad glava. Većina njih nije čak ni noću nikad vidjela sove. Međutim, gospodin Dursley proveo je to dopodne potpuno normalno, neometan sovama.

Izderao se na pet različitih osoba. Obavio je nekoliko važnih telefonskih razgovora i još se malo izvikao. Bio je dobro raspoložen sve do pauze za užinu kad je odlučio da se razgiba i prijeđe preko ceste i kupi koji krafu kod pekara.

Bio je potpuno zaboravio na one ljude u pelerinama dok nije pokraj pekarnice naišao na skupinu tih čudaka. Srdito ih je pogledao prolazeći mimo njih. Nije znao zašto se osjeća tako nelagodno uz njih. I ova je skupina uzbuđeno nešto šaputala, ali nije vidio u njih nijednu škrabicu za dobrovoljne priloge. Tek kad je ponovo prolazio mimo njih, ulovio je nekoliko riječi iz njihova razgovora:

"Tako je, Potterovi, i ja sam tako čuo..."

"... Da, njihov sin Harry..."

Gospodin Dursley stane kao ukopan. Obuze ga strah. Obazre se na te ljude što šapuću i kanda im htjede što god reći, ali se onda predomisli.

Pohita natrag preko ceste i odjuri u svoj ured, dobaci svojoj tajnici neka ga ničim ne uznemiruje, dohvati telefon i samo što ne nazove suprugu, ali se opet predomisli. Odloži slušalicu i pogladi se po brkovima razmišljajući... ama, zbilja je glup! Potter nije opet tako rijetko prezime. Uvjeran je da ima mnogo ljudi koji se zovu Potter i koji imaju sina Harryja. Kad malo bolje promisli, nije čak ni siguran da mu se neće stvarno zove Harry. Nije čak nikad ni vidio tog dečka.

Možda se zove Harvey? Ili Harold? Nema smisla uznemiravati suprugu jer se ona strašno uzruja kad god joj se spomene sestra. Ne može joj to ni zamjeriti... kad bi on imao takvu sestru... pa ipak, svi oni ljudi u pelerinama...

Popodne mu je bilo mnogo teže koncentrirati se na bušilice, a kad je u 5 sati otišao iz ureda, bio je još toliko zabrinut da se pred samim vratima sudario s jednim neznancem.

"Oprostite", promrmljao je kad je sitan starac posrnuo i malne pao. Gospodin je Dursley tek nakon dvije-tri sekunde shvatio da je taj čovjek zaogrnut ljubičastom pelerinom. Reklo bi se da se taj čovjek uopće nije uzrujao što umalo da nije pao. Štoviše, lice mu se razvuklo u širok osmijeh kad se oglasi pištavim glasom privlačeći pažnju prolaznika:

"Nemojte se vi ništa ispričavati, dragi gospodine, mene danas ne može ništa uznemiriti! Radujte se jer Znate-već-tko danas je konačno nestao! Čak i takvi bezjaci kao što ste vi trebaju slaviti današnji sretni, sretni dan!"

I starac zagrlj gospodina Dursleyja i ode dalje.

Gospodin Dursley ostao je na mjestu kao ukopan, jer ga je zagrljio potpuno nepoznat čovjek. Učinilo mu se i da ga je taj čovjek nazvao bezjakom ili tako nekako. Bio je zabezeknut. Pohitao je do svojih kola i krenuo kući nadajući se da mu se koješta privida, što mu nije bilo drago jer nije trpio nikakva priviđenja. Kad je skrenuo na kolni ulaz kuće broj četiri, najprije je ugledao - što mu nije nimalo popravilo raspoloženje - onu šarenu mačku koju je bio spazio toga jutra. Sjedila je na vrtnom zidu. Bio je uvjeren da je to ona ista mačka; imala je iste onakve šare oko očiju.

"Šiiic!" izusti gospodin Dursley na sav glas.

Mačka se nije ni pomakla. Samo ga je odmjerila strogim pogledom.

Gospodin se Dursley priupita je li to normalno mačje ponašanje.

Nastojeći se sabrati, uđe u kuću. Ostao je pri svojoj odluci da ništa od svega toga ne spominje ženi.

Gospođa Dursley provela je lijep, normalan dan. Za večerom mu je ispričala sve o tome kakve probleme ima njihova prva susjeda sa svojom kćeri, i kako je Dudley naučio još jednu riječ ('Neću!').

Gospodin Dursley nastojao se normalno ponašati. Kad su spremili Dudleyja u krevet, otišao je u dnevnu sobu pogledati posljednje večernje vijesti na televiziji.

"I na kraju, ljudi nam iz svih krajeva javljaju da su se sove danas vrlo neobično ponašale. Premda obično noću odlaze u lov i malokad se vide po danu, danas su ih vidjeli na stotine mjesta kako lete od same zore na sve strane. Stručnjaci ne znaju objasniti zašto su sove iznenada promijenile svoje navike." Spiker je na tom mjestu dopustio sebi da se naceri. "Jako tajanstvena stvar. A sad poslušajte vremensku prognozu Jima McGuffina. Hoće li, Jime, noćas biti još pljuskova sova?"

"E pa, Tede," reče meteorolog, "ne bih ti znao odgovoriti na to pitanje, ali danas se nisu samo sove čudnovato ponašale. Gledaoci iz međusobno udaljenih mjesta kao što su Kent, Yorkshire i Dundee javljali su mi telefonski da kod njih nije bilo kiše koju sam bio najavio jučer, nego da su samo meteori pljuštali na sve strane! Možda su ljudi počeli malo prerano paliti kresove - kresovi se, ljudi moji, pale tek

sljedećeg tjedna! Ali mogu vam obećati da će noćas biti kiše."

Gospodin Dursley sledio se u naslonjaču. Meteori padaju po čitavoj Britaniji? Sove lete po danu? I na sve strane tajanstveni ljudi u pelerinama? I ono šaputanje, šaputanje o Potterovima...

Gospođa Dursley dođe za njim u dnevnu sobu sa dvije šalice čaja.

Morat će joj ipak nešto reći. Nervozno zakašljuca.

"Ovaj... Petunijo, draga moja... je li ti se u zadnje vrijeme što javljala tvoja sestra?"

Kao što je i očekivao, supruga se umah zgrozila i naljutila. Uostalom, obično su se oboje ponašali kao da nje i nema.

"Nije", oštro odsiječe. "A zašto?"

"Čudne neke vijesti danas", promrmlja gospodin Dursley. "Sove... meteori... a i grad je danas vrvio od čudnih nekih ljudi..."

"Pa što?" odbrusi mu supruga.

"Pa, znaš, pomislio sam... da je to... možda... u nekoj vezi... s *onim njezinima*."

Gospođa Dursley srkne čaj napućenim usnama. Gospodin Dursley pomisli kako bi bilo da joj kaže da je čuo i kako ljudi na ulici spominju Potterove. Zaključi da joj to ipak ne treba reći. Umjesto toga, pripomene što je ravnodušnije mogao:

"A onaj njihov sin... on je otprilike Dudleyjevih godina, je li?"

"Tako nekako", procijedi supruga.

"A kako se ono zove? Nije li Howard?"

"Harry. Obično, ružno ime, ako baš mene pitaš."

"Ah, da", priklupi gospodin Dursley a srce mu siđe u pete. "Da, imaš potpuno pravo."

Dok su se penjali uza stube na spavanje, nije više progovorio ni riječi. Dok mu je supruga bila u kupaonici, gospodin Dursley se odšuljao do prozora u spavaćoj sobi i zagledao se dolje, u vrt pred kućom. Mačka je još bila na istom mjestu. Zurila je niz Kalinin prilaz kao da nešto čeka.

Da nije ipak posrijedi priviđenje? Ima li sve ovo ikakve veze s Potterovima? Ako ima... ako se pročuje da su oni u rodu s ono dvoje...

E, mislio je da to ipak ne bi mogao podnijeti.

Dursleyjevi su legli u krevet. Gospođa je Dursley ubrzo zaspala, ali je njezin suprug ležao budan i premetao sve one događaje u glavi.

Prije nego što je i on usnuo, posljednja mu je utješna misao bila: ako Potterovi doista imaju kakve veze sa svim tim, nemaju zbilja nikakva razloga da se njima obrate. Potterovi vrlo dobro znaju što on i Petunia misle o njima i njima sličnima... Nije mogao zamisliti kao bi on i Petunia mogli biti upleteni u išta što bi se još moglo dogoditi. Zijevnuo je i okrenuo se na drugu stranu. To se sve *njih* ništa ne tiče...

Grdno se varao.

Možda se gospodin Dursley i zavezao u nemiran san, ali mačka na zidu nije ničim pokazivala da je pospana. Sjedila je nepomično kao kip, netremice zagledana u daleki ugao Kalinina prilaza. Nije se ni trznula kad su se u obližnjoj ulici zalupila automobilska vrata, ni kad su joj dvije sove preletjele iznad glave.

Na uglu koji je mačka motrila pojavio se neki čovjek, tako nenadano i nečujno te bi se reklo da je izniknuo iz zemlje. Mački se trznuo rep i suzile oči.

Takav čovjek nije još bio viđen u Kalinina prilazu. Bio je visok, mršav i vrlo star, sudeći po srebrnastoj kosi i bradi, tako dugačkoj da ju je mogao zadjenuti za pojas. Nosio je dug plašt, purpurnu pelerinu koja mu se vukla po zemlji, i čizme na kopčanje s visokim petama. Ispod naočala u obliku polumjeseca vidjele su se plave oči, svijetle, sjajne i iskričave. Imao je dugačak i kukast nos koji kao da mu je najmanje dva puta bio slomljen. Taj se svat zvao Albus Dumbledore.

Čini se da Albus Dumbledore nije bio svjestan činjenice da u ulici u koju je stigao ništa na njemu, od imena do čizama, nije bilo dobro došlo. Zamišljeno je kopao po svojoj pelerini kao da nešto traži. Ali reklo bi se da je svjestan da ga netko promatra, jer je iznenada bacio pogled na mačku koja je i dalje zurila u njega s drugog kraja ulice.

Činilo se da ga pogled na mačku, tko zna zašto, zabavlja. Osmjehnuo se i promrmljao:

"To sam si mogao i misliti."

Napokon je našao u pokrajnjem džepu ono što je tražio. Reklo bi se da je to srebrn upaljač. Otvorio ga je, podigao uvis i kresnuo.

Obližnja ulična svjetiljka škljocne i ugasi se. Kad je ponovo kresnuo, ugasila se i druga svjetiljka. Dvanaest

puta je tako kresao upaljačem dok se cijela ulica nije pretvorila u dvije sićušne točkice u daljini - oči mačke koja ga je svejednako promatrala. Da je tko u tom trenutku pogledao kroz prozor, pa čak i gospođa Dursley onim svojim okruglim, sitnim očima, ne bi vidio ništa od onoga što se zbiva dolje na pločniku. Dumbledore gurne opet svoj upaljač u džep i zaputi se ulicom prema broju četiri, pa sjedne do mačke na zid. Nije ju pogledao, ali ubrzo joj se obrati riječima:

"Drago mi je što vas ovdje vidim, profesorice McGonagall."

Okrenuo se osmjehujući se mački, ali je ona nestala. Umjesto toga, osmjehnuo se ženi prilično stroge vanjštine sa četvrtastim naočalama koje su bile potpuno istog oblika kao i šare oko mačjih očiju.

I ona je imala na sebi pelerinu, smaragdne boje. Crna kosa bijaše joj čvrsto spletena u punđu. Vidjelo se da je ozbiljno uznemirena.

"Otkud ste znali da sam to ja?" priupita ga.

"Draga moja profesorice, nisam još vidio nijednu mačku da tako ukočeno sjedi."

"I vi biste se ukočili da ste sjedili cijeli dan na zidu od cigle", odbrusi mu profesorica McGonagall.

"Cijeli dan? A mogli ste dotle lijepo slaviti? Ja sam na putu ovamo prošao pokraj najmanje desetak proslava i veselica."

Profesorica McGonagall srdito frkne.

"O da, istina je da svi slave", nestrpljivo reče. "Čovjek bi očekivao da će biti ipak malo oprezniji, ali ne... čak su i bezjaci primijetili da se nešto događa. Javili su to i u svojim vijestima." Ponovo mahne glavom prema zamračenom prozoru Dursleyjeve dnevne sobe. "Čula sam im vijesti. Čitava jata sova... meteori... Nisu oni opet toliko glupi."

Morali su nešto od toga primijetiti. Meteori padaju dolje, u Kentu...

Kladila bih se da je to maslo Dedala Digglea. Taj nikad nije bio osobito pametan."

"Ne smijete im to zamjeriti", blago će Dumbledore. "Već jedanaest godina nismo imali što slaviti."

"Ma znam, znam", nestrpljivo će profesorica McGonagall. "Ali ne moramo zbog toga izgubiti glavu. Ljudi su stvarno neoprezni, motaju se po ulicama upol bijela dana, nisu čak ni odjeveni kao bezjaci, i svašta pričaju."

Oštrim pogledom zirne na Dumbledorea, kao da se nada da će joj on bar štogod kazati, ali je on šutio pa ona nastavi:

"Kakva bi to parada bila da upravo na dan kad je Znate-već-tko napokon nestao, bezjaci doznaju sve o nama. Nadam se, Dumbledore, da je stvarno nestao?"

"Tako bar izgleda", potvrdi Dumbledore. "Imamo zbilja razloga da budemo zahvalni. Jeste li možda za limunov šerbet?"

"Za što?"

"Limunov šerbet. To su vam bezjački slatkiši koje ja jako volim"

"Ne bih, hvala", hladno odgovori profesorica McGonagall, kao da misli da nije vrijeme za limunov šerbet.

"Kao što rekoh, čak i ako je Znate-već-tko zbilja nestao..."

"Draga moja profesorice, pa valjda može tako jedna razborita osoba kao što ste vi zvati ga njegovim pravim imenom? Kakve su to besmislice s tim 'Znate-već-tko' - ja već jedanaest godina nagovaram ljude da ga zovu njegovim pravim imenom: *Voldemort*." Profesorica se McGonagall lecne, ali Dumbledore, koji je razmatao dva bombona, kao da to nije ni primijetio. "To vam unosi takvu zabunu, kad neprestano govorimo 'Znate-već-tko'. Meni nikad nije bilo jasno zašto se ustručavamo izgovoriti *Voldemortovo* ime."

"Ma znam ja sve to", izusti profesorica McGonagall napol iznervirano, a napol zadivljeno. "Ali vi ste drukčiji. Svi znaju da se Znate-već-tko, dobro, *Voldemort* -jedino vas bojao."

"Laskate mi", mirno će Dumbledore. "*Voldemort* je raspolagao moćima kojima ja neću nikad raspolagati."

"Samo zato što ste vi... ovaj... odveć *plemeniti* da se njima služite."

"Sva je sreća što sjedimo ovdje u mraku. Nisam se još nikad ovako zacrvenio otkako mi je Madame Pomfrey rekla da joj se sviđaju moji novi naušnjaci."

Profesorica McGonagall osine oštrim pogledom Dumbledorea i reče:

"Sve nisu ništa prema onim *glasinama* koje posvuda kolaju."

Znate valjda što svi govore? O tome zašto je on nestao? O tome što ga je konačno zaustavilo?"

Činilo se da je profesorica McGonagall napokon došla do točke o kojoj je najviše željela razgovarati, koja je bila glavni razlog što je cijeli taj dan prosjedila na hladnom i tvrdom zidu, jer nije još ni kao mačka ni kao žena uprla tako prodoran pogled u Dumbledorea kao sada. Bilo je jasno da ona, što god *svi* pričali,

neće u to povjerovati dok joj Dumbledore ne kaže da je to istina. Međutim, Dumbledore je izvadio iz džepa još jedan bombon i svejednako šutio.

"A svi *pričaju*", navaljivaše ona dalje, "da se Voldemort sinoć pojavio u Godricovoj špilji, u potrazi za Potterovima. Priča se da su Lily i James Potter... da su... da su... *mrtvi* "

Dumbledore obori glavu, a profesorica McGonagall dahne. "Da su Lily i James... ne mogu u to povjerovati... nisam htjela u to povjerovati... Ah, Albuse..."

Dumbledore pruži ruku i potapše je po ramenu.

"Znam... znam..." promuklo izusti.

Profesorica McGonagall produži drhtavim glasom:

"Ali to još nije sve. Kažu da je pokušao ubiti i Potterova sina, Harryja. Ali... nije uspio. Nije uspio ubiti to dijete. Nitko ne zna zašto ni kako, ali kažu, kad nije uspio ubiti Harryja Pottera, da je Voldemort izgubio nekako svu svoju moć... i da je zato nestao."

Dumbledore turobno klimne glavom.

"Je li... je li to istina?" promuca profesorica McGonagall. "Nakon svega onoga što je počinio... nakon svih onih ljudi koje je pobio... da nije uspio ubiti to dijete? To je pravo čudo... da ga je upravo ono zaustavilo... ama, kako je, za ime Božje, Harry ostao živ?"

"O tome možemo samo nagađati", reče Dumbledore. "Možda nikad nećemo saznati pravu istinu."

Profesorica McGonagall izvadi čipkasti rupčić i obriše njime oči ispod naočala. Dumbledore duboko uzdahne i izvadi iz džepa zlatan sat te pogleda na nj. Bijaše to neobičan sat. Imao je dvanaest kazaljki ali bez brojki. Umjesto njih, oko ruba su se kretali mali planeti. Ipak, Dumbledore je zacijelo doznao što je želio, jer je spremio sat u džep i rekao:

"Hagrid kasni. Valjda vam je on rekao da ću ja doći?"

"Jest", potvrdi profesorica McGonagall. "Ali ja ne vjerujem da ćete mi reći *zašto* ste baš ovamo došli?"

"Došao sam predati Harryja njegovoj teti i tetku. To mu je jedini rod koji mu je još ostao."

"Ne mislite valjda... *neće biti* da mislite na ljude koji *ovdje* stanuju?" uzvikne profesorica McGonagall skačući na noge i upirući prstom u broj četiri. "Dumbledore... to je nemoguće. Ja ih gledam cijeli dan. Ne biste mogli nigdje naći dvoje ljudi koji se više razlikuju od nas. A imaju i sina... vidjela sam ga kako nogama udara majku za sve vrijeme na ulici i vrišti tražeći od nje slatkiše. Da Harry Potter dođe ovamo živjeti!"

"To je najbolje mjesto za njega", odlučno će Dumbledore. "Njegova teta i tetak objasniti će mu sve kad poodraste. Napisao sam im i pismo."

"Pismo?" ponovi profesorica McGonagall slabašnim glasom sjedajući iznova na zid. "Zar vi, Dumbledore, stvarno mislite da sve to možete nekom objasniti u pismu? Ma ovi ga ljudi neće nikad razumjeti! On će se proslaviti... postat će legenda... ne bih se iznenadila kad bi se današnji dan ubuduće zvao Dan Harryja Pottera... O Harryju će se pisati knjige... svako će dijete u ovom našem svijetu znati za njega!"

"Točno", potvrdi Dumbledore vrlo ozbiljno gledajući povrh naočala u obliku polumjeseca. "To bi svakom dječaku moglo udariti u glavu. Da bude slavan prije nego što je prohodao i progovorio! Da ga slave za nešto čega se više neće ni sjećati! Pa zar vi ne shvaćate koliko će mu biti bolje da odraste daleko od svega toga prije nego što bude spreman da se s tim suoči?"

Profesorica McGonagall zausti da nešto kaže, ali se predomisli, proguta slinu i procijedi:

"Da... da, imate, naravno, pravo. A kako će, Dumbledore, dečko doći ovamo?"

Iznenada se zagleda u njegovu pelerinu kao da misli da ga on pod njom skriva.

"Hagrid će ga donijeti."

"Mislite da je... bilo *pametno*... povjeriti Hagridu tako važnu zadaću?"

"Ja bih Hagridu povjerio i svoj život", otpovrne Dumbledore.

"Ja ne kažem da on nije dobar čovjek", progundā profesorica McGonagall, "ali ne možete poreći da je nemaran. Sklon je... što je sad to?"

Tišinu oko njih naruši potmula huka. Dok su oni gledali oko sebe neće li ugledati kakav far, huka je bivala sve glasnija, a kad su pogledali na nebo, pretvorila se u tutnjavu - i iz zraka se spusti na cestu ogroman motocikl.

Motocikl je bio velik, ali je još veći bio čovjek što je na njemu sjedio.

Bio je gotovo dvostruko viši od obična čovjeka i najmanje pet puta širi. Jednostavno je izgledao krupan preko svake mjere i baš kao kakav divljak - lice mu bijaše skriveno dugini pramenovima razbarušene crne kose i brade, šake mu bijahu velike kao poklopci kanta za smeće a noge u kožnatim čizmama nalik na

male dupine. U golemim, mišićavim rukama držao je zavežljaj od pokrivača.

"Hagrid", odahne Dumbledore. "Konačno! A otkud ti taj motor?"

"Posudio sam ga, gospodine profesore Dumbledore", odgovori div oprezno silazeći s motor-kotača.

"Posudio mi ga je mladi Sirius Black. Donio sam ga, gospodine."

"Bez problema?"

"Bez problema, gospodine... kuća je skoro sasvim uništena, al sam ipak uspio izvuć malog prije nego što su se bezjaci sjatili. Zaspo mi je u rukama dok smo letili preko Bristola."

Dumbledore i profesorica McGonagall nagnu se nad zavežljaj od pokrivača. U zavežljaju se jedva nazirao čvrsto usnuli dječčić. Ispod buća kose crne kao ugljen opazili su mu na čelu brazgotinu neobična oblika, nalik na munju.

"Je li tu?..." šapne profesorica McGonagall.

"Jest", odgovori Dumbledore. "Taj će ožiljak dovijeka nositi."

"I nećete ništa, Dumbledore, učiniti u vezi s tim?"

"Kad bih i mogao, ne bih ništa učinio. Ožiljci mogu katkad i dobro doći. I ja imam jedan ožiljak iznad lijevog koljena, posve nalik na kartu londonske podzemne željeznice. E pa... daj mi ga, Hagrid... da završimo s tim!"

Dumbledore uzme Harryja u naručje i okrene se Dursleyjevoj kući.

"Mogu li... mogu li se, gospodine, oprostiti s njim?" upita ga Hagrid.

Pa sagne svoju čupavu glavurdu nad Harryja i utisne mu u lice poljubac kojim ga je zacijelo pošakljao i ogrebao. A onda iznenada zatuli poput ozlijeđena psa.

"Psst!" proskiče profesorica McGonagall. "Probudit ćeš bezjake!"

"O-o-oprostite", zajeca Hagrid, izvadi iz džepa velik točkast rupčić i pokrije njime lice. "Al ne i-i-ide mi to u glavu... Lily i James da su mrtvi... a ovaj siroti mali Harry da će živiti sa bezjacima..."

"Da, da, sve je to jako žalosno, ali daj se radije svladaj, Hagrid, da nas ne otkriju", prošapće profesorica McGonagall i nježno pogladi Hagrida po mišici. Dotle je Dumbledore prekoračio preko niskog vrtnog zida i prišao ulazu u kuću. Oprezno položi Harryja na prag.

izvadi iz pelerine pismo i gurne ga među Harryjeve pokrivače, a onda se vrati do ono dvoje. Čitavu jednu minutu stajalo je zatim njih troje i gledalo u onaj mali zavežljaj. Hagridu su se tresla ramena, profesorica McGonagall srdito je žmirkala, a u Dumbledoreovirn očima kao da više nije bilo onog treptavog sjaja.

"E pa, to je to", napokon prozbori Dumbledore. "Ovdje nemamo više što tražiti. Najbolje će biti da se i mi pridružimo općem veselju."

"Aha", protisne Hagrid prigušenim glasom. "Moram Siriusu vratiti motor. Laku noć, profesorice McGonagall... i profesore Dumbledore."

Otirući rukavom kaputa uplakano lice, Hagrid opkroči motocikl i upali motor. Tutnjeći poleti uvis i nestane u noći.

"Nadam se, profesorice McGonagall, da ćemo se uskoro opet vidjeti", reče Dumbledore i klimne joj glavom. Umjesto odgovora, profesorica McGonagall šmrcne.

Dumbledore se okrene i pode niz ulicu. Na uglu zastane i izvadi iz džepa svoj srebrni upaljač. Samo jedanput škljocne njime i u isti mah upale se svih dvanaest uličnih svjetiljaka u Kalininu prilazu narančastim svjetlom, pa opazi šarenu mačku kako zamiče za ugao na drugom kraju ulice. Na vrhu stuba ispred kuće broj četiri vidio je još samo onaj zavežljaj.

"Sretno, Harry!" promrmlja. Okrene se na peti i nestane šušajući pelerinom.

Vjetrić je namreškao uredne živice u Kalininu prilazu, u kojem je vladao takav mir i red pod nebom tintene boje da nitko ne bi pomislio da se tu dogodilo nešto fantastično. Harry Potter promeškoltio se među pokrivačima, ali se nije probudio. Samo je svojom ručicom stegnuo pismo pokraj sebe i nastavio spavati ne znajući da je on nešto posebno, ne znajući da je slavan, ne znajući da će ga za koji sat probuditi vrisak gospođe Dursley kad ova otvori ulazna vrata da ostavi prazne boce za mlijeko, i ne znajući da će ga idućih nekoliko tjedana njegov bratić Dudley gnjaviti i štupati... Nije mogao znati ni da se u isto vrijeme ljudi potajno sastaju po svoj zemlji, dižu čaše i govore prigušenim glasovima:

"Živio Harry Potter, dečko koji je ostao živ!"

GLAVA DRUGA

Staklo je nestalo

Prošlo je bilo bezmalo deset godina otkako su se Dursleyjevi jednog jutra probudili i našli svoga nećaka na vrhu stuba, ali se Kalinin prilaz za to vrijeme nije gotovo ni najmanje promijenio. Sunce je ujutro obasjavalo iste one uredne vrtove ispred kuća te je mjedeni broj četiri na Dursleyjevim ulaznim vratima blistao punim sjajem. Zrake su sunčane prodirale u dnevnu sobu, koja je bila gotovo ista onakva kakva je bila one noći kad je gospodin Dursley gledao u njoj one kobne vijesti o sovama. Samo su fotografije na okviru kamina stvarno pokazivale koliko je vremena odonda minulo. Prije desetak godina bilo je među njima mnogo slika na kojima se vidjelo nešto nalik na veliku ružičastu loptu za plažu u različitim kapama s kičankom - ali Dudley Dursley više nije bio beba, pa se na fotografijama sad mogao vidjeti krupan plavokos dječak kako se vozi na svom prvom biciklu, ili na vrtuljku u luna-parku, ili se igra neke video-igre s ocem, ili kako ga majka grli i ljubi. U sobi nije bilo ni jednog jedinog znaka da u kući živi još jedan dječak.

Pa ipak, Harry Potter bio je još tu, trenutno je spavao ali ne zadugo.

Njegova je teta Petunia bila budna i uskoro se oglasila svojim kreštavim glasom:

"Ustaj! Diž'se! Odmah!"

Harry se prenuo oda sna. Teta mu je zalupala na vrata.

"Diž' se!" vrisnula je. Harry ju je čuo kako odlazi u kuhinju i stavlja tavu na plamenik. Okrenuo se na leđa i pokušao se prisjetiti sna koji je sanjao. Bijaše to lijep san. Sanjao je leteći motocikl. Imao je čudan osjećaj da ga je već i prije sanjao.

Teta mu je opet bila pred vratima.

"Jesi li ustao?" upitala ga je.

"Samo što nisam", odgovori joj Harry.

"Hajde, požuri se da pripaziš na slaninu u tavi. I pazi da ti ne zagori. Hoću da bude savršeno pržena na Dudleyjev rođendan."

Harry prostenje.

"Što si to rekao?" prokriješti teta kroz vrata.

"Ništa, ništa..."

Dudleyjev rođendan - kako je na to mogao zaboraviti! Harry se polako izvuče iz kreveta i uzme tražiti čarape. Nađe ih pod krevetom i, nakon što sjedne od njih skine pauka, nazuje ih. Bio je navikao na pauke jer ih je bio pun ugrađen ormar ispod stuba, a on je u njemu spavao.

Kad se obukao, otišao je hodnikom u kuhinju. Stol je bio pretrpan Dudleyjevim rođendanskim darovima.

Dobio je očito novi kompjuter kakav je želio, a da i ne govorimo o drugom televizoru i trkaćem biciklu.

Harryju je zapravo bilo nejasno zašto je Dudley poželio trkaći bicikl, jer je bio vrlo debeo i nije volio sport - osim, naravno, ako nije trebalo koga izmlatiti. Dudleyjeva je najdraža boksačka vreća bio Harry, samo što ga često nije mogao uloviti. Harry je bio vrlo brz, iako mu to čovjek ne bi rekao.

Harry je oduvijek bio sitan i mršav za svoje godine, možda i zato što je spavao u mračnom ormaru. A izgledao je još sitniji i mršaviji nego što je uistinu bio, jer je uvijek nosio Dudleyjevu staru odjeću, a Dudley je bio otprilike četiri puta krupniji od njega. Harry je imao suhonjavo lice, kvrgava koljena, crnu kosu i sjajne zelene oči. Nosio je okrugle naočale slijepljene selotejpom jer ga je Dudley uvijek mlatio po nosu. Jedina stvar koju je Harry volio na svojoj vanjštini bijaše vrlo tanka brazgotina na čelu u obliku munje. Imao ju je otkako zna za sebe, a prvo pitanje kojeg se sjeća da je ikad postavio teti Petuniji bilo je otkud mu taj ožiljak.

"To ti je od automobilske nesreće u kojoj su ti roditelji poginuli", odgovorila mu je ona. "I nemoj me više ništa zapitkivati."

Nemoj me ništa zapitkivati - to je bilo prvo pravilo za miran život kod Dursleyjevih.

Dok je Harry Potter okretao slaninu u tavi, u kuhinju je ušao tetak Vernon.

"Počešljaj se!" dobacio mu je umjesto jutarnjeg pozdrava.

Otprilike jedanput tjedno tetak Vernon digao bi pogled s novina i doviknuo Harryju da se mora podšišati. Harry se šišao češće nego svi dječaci u njegovu razredu zajedno, ali mu to ništa nije pomagalo, kosa mu je jednostavno tako rasla - svaka vlas na svoju stranu.

Kad je u kuhinju došao Dudley s majkom, Harry je baš pržio jaja.

Dudley je bio pljunuti tetak Vernon. Imao je široko, rumeno lice, tek nešto malo vrata, sitne vodnjikave plave oči i gustu plavu kosu zalizanu na okrugloj, debeloj glavi. Teta Petunia često je govorila da Dudley izgleda kao anđelak, a Harry je često govorio da Dudley izgleda kao debelo prase.

Harry je stavio tanjure s prženom slaninom i jajima na stol, što nije bilo lako jer je na stolu bilo malo mjesta. Dudley je dotle brojio svoje darove. Objesio je nos.

"Trideset i šest", reče i digne pogled na majku i oca. "Dva manje nego lani."

"Ali, dušo, nisi računao dar tete Marge, vidi, tu je, ispod ovoga velikog dara od mame i tate."

"Dobro, onda ih je trideset sedam", reče Dudley, sav crven u licu.

Harry shvati da će uslijediti Dudleyjev napadaj bijesa pa počne brže-bolje trpati slaninu u usta za svaki slučaj, ako Dudley prevrne stol.

Očito je i teta Petunia nanjušila opasnost jer iznenada reče:

"Mi ćemo ti kupiti još dva dara danas u gradu. Što veliš na to, srčeko? Još *dva* dara! Hoće li onda biti u redu?"

Dudley porazmisli časa. Činilo se da napregnuto razmišlja. Napokon polako procijedi:

"Onda će ih biti trideset... trideset..."

"Trideset i devet, dušo", reče mu teta Petunia.

"Ah!" Dudley se svali na stolicu i dohvati najbliži paket. "Pa, dobro, onda."

Tetak Vernon se zadovoljno naceri.

"Vražji malac, taj uvijek mora vidjeti što je dobio, baš kao i njegov otac. Bravo, Dudley." I prođe rukom kroz Dudleyjevu kosu.

Uto zazvoni telefon i teta Petunia ode da se javi, a Harry i tetak Vernon gledahu Dudleyja kako odmotava trkaći bicikl, filmsku kameru, zrakoplov na daljinsko upravljanje, šesnaest novih video-igara i video-rekorder. Upravo je trgao papir sa zlatnog ručnog sata kad se teta Petunia vrati nekako srdita i zabrinuta.

"Loša vijest, Vernone", reče. "Gospođa Figg slomila je nogu pa ga ne može uzeti k sebi", nadoda i mahne glavom prema Harryju.

Dudley zine od užasa, a Harryju poskoči srce od radosti. Svake godine na Dudleyjev rođendan roditelji su vodili Dudleyja i jednog njegova prijatelja na provod u grad, u luna-parkove, na hamburgere i u kino. A Harryja su svake godine ostavljali kod gospođe Figg, lude starice koja je stanovala dvije ulice dalje. Harry je nerado odlazio tamo. Sva je kuća vonjala po kupusu, a gospođa Figg mu je vječito pokazivala fotografije svih mačaka koje je ikad imala.

"Što ćemo sad?" priupita se teta Petunia i bijesno pogleda Harryja kao da je to on sve isplanirao. Harry je znao da bi mu moralo biti žao što je gospođa Figg slomila nogu, ali mu je bilo teško osjećati žaljenje kad se sjeti da će tek za godinu dana morati opet gledati slike Moče, Bonzeka, Nanice i Cilike.

"Mogli bismo zamoliti Margu", nabaci tetak Vernon.

"Ne budi glup, Vernone, pa znaš valjda da ga ona ne trpi."

Dursleyjevi su često tako govorili o Harryju, kao da njega i nema - ili, bolje reći, kao da je on nešto odvratno što ih ne može razumjeti, nešto poput puža.

"A što je s onom tvojom prijateljicom, kako se ono zove...Yvonne?"

"Na odmoru je na Majorki", odsiječe teta Petunia.

"Pa, mogli biste me ostaviti kod kuće", progovori Harry pun nade (mogao bi, za promjenu, gledati na televiziji što želi, pa možda čak i iskušati Dudleyjev kompjuter).

Teta Petunia izgledala je kao da je netom progutala limun.

"Pa da lijepo, kad se vratimo, nađemo kuću u ruševinama?" odreže kao na panju.

"Ma ne bih ja digao kuću u zrak", pripomene Harry, ali ga nitko nije slušao.

"Možda bismo ga mogli povesti do zoološkog vrta", polako će teta Petunia, "... i ostaviti ga u kolima..."

"Ma to su nova kola, ne možemo ga ostaviti samog u njima..."

Dudley se najednom rasplače. Zapravo i nije plakao, on već godinama nije uistinu plakao, ali je znao da će mu majka dati sve što želi ako objesi nos i zatuli.

"Dragi moj Dudliću, nemoj plakati, mama neće dopustiti da ti on pokvari tvoj najljepši dan!" uzvikne ona i uzme ga u naručje.

"Ja... neću... da on... i-i-ide s nama!" prodere se Dudley između tobožnjih dubokih jecaja. "On mi uvijek mora s-s-sve pokvariti..." Kroz otvor u majčinu naručju ošine Harryja opakim pogledom. Upravo tada zazvoni zvonce na vratima.

"On, Bože mili, već su stigli!" bjesomučno će teta Petunia. Malo zatim u sobu ude Dudleyjev najbolji prijatelj, Piers Polkiss, sa svojom majkom. Piers je bio mršav dječak štakorske glave. Obično je upravo on dječacima držao ruke na leđima dok ih je Dudley tukao. Dudley odmah prestane plakati.

Nakon pola sata je Harry, koji nije mogao povjerovati u svoju sreću, sjedio straga u Dursleyjevim kolima s Piersom i Dudleyjem i prvi put u životu vozio se u zoološki vrt. Teta i tetak nisu uspjeli ništa bolje smisliti što da učine s njim, ali prije nego što su krenuli, tetak Vernon pozvao je Harryja u stranu.

"Pazi dobro," reče mu unoseći se Harryju u lice svojom širokom grimiznom facom, "pazi dobro, mali moj... ako samo nešto zabrljaš, makar i najmanju sitnicu, ostat ćeš u onom svom ormaru zatvoren do Božića!"

"Ma neću ništa učiniti," reče Harry, "poštenja mi."

Ali tetak Vernon nije mu vjerovao. Nitko njemu nikad ništa nije vjerovao.

Nevolja je bila u tome što su se oko Harryja uvijek događale čudne stvari, a on je uzalud tvrdio Dursleyjevima da on s tim nema nikakve veze.

Jednom je teta Petunia, kad joj je dojadilo što se Harry vraća od brijača kao da i nije bio na šišanju, uzela kuhinjske škare i tako mu odrezala kosu da je izgledao gotovo kao ćelav, samo mu je ostavila jedan čuperak da mu 'prikrije onaj grozni ožiljak'. Dudley se tada nasmijao do suza Harryju, koji te noći nije mogao zaspati zamišljajući kako će mu biti u školi, gdje su se i inače vječito rugali njegovoj preširokoj odjeći i naočalama slijepljenim selotejpom. Međutim, kad je sutra dan ujutro ustao, vidio je da mu je kosa navlas ista onakva kakva je bila prije nego što ju je ostrigla teta Petunia. Zbog toga nije smio tjedan dana izlaziti iz svog ormara, iako se trudio objasniti da nikako *ne može* objasniti kako mu je kosa tako brzo opet narasla.

Drugi put ga je teta Petunia pokušala prisiliti da odjene onaj Dudleyjev grozni stari džemper (smeđi, s narančastim rojtama). Što se više trudila da mu ga navuče preko glave, to se džemper više smanjivao dok nije na kraju uvidjela da bi pulover možda pristajao marionetskoj lutki, ali nikako i Harryju. Stoga je zaključila da se džemper skupio u pranju pa nije kaznila Harryja, na njegovo veliko olakšanje.

S druge strane, imao je grdnih okapanja kad su ga zatekli na krovu školske kuhinje. Dudleyjeva ga je banda, kao i obično, naganjala po školskom dvorištu kad se iznenada našao, i na svoje i na opće čuđenje, na kuhinjskom dimnjaku. Dursleyjevi su od ravnateljice škole primili vrlo oštro pismo u kojem su obaviješteni da se Harry vere po školskoj zgradi. A on je zapravo samo pokušao (kao što je poslije nastojao objasniti tetku Vernonu kroz zaključana vrata svog ormara) skočiti preko kanta za smeće pokraj ulaza u kuhinju. Harry je vjerovao da ga je usred skoka vjetar ponio uvis.

Ali danas se neće ništa loše dogoditi. Čak mu je i drago što će dan provesti s Dudleyjem i Piersom, a ne u školi, ili u onom svom ormaru, ili u dnevnoj sobi gospođe Figg, gdje sve zaudara po kupusu.

Dok ih je vozio, tetak Vernon tužio se opet na nešto teti Petuniji.

Ratio joj se tužio na razne stvari: na ljude u svom uredu, na Harryja, na gradsko poglavarstvo, pa na Harryja, pa na banku, i tako redom -to su sve bili predmeti na koje se najradije tužio. Danas su to bili motoristi.

"... ti balavi huligani jurcaju okolo kao pravi luđaci", reče nakon što ga je pretekao jedan motorist.

"Ja sam noćas sanjao jedan motocikl", reče Harry, koji se iznenada sjetio svog sna. "Letio je po zraku."

Tetak Vernon umalo da ne udari u kola ispred sebe. Naglo se okrene na sjedalu i izdere se na Harryja, a glava mu bila poput brkate divovske cikle.

"MOTOCIKLI NE LETE!"

Dudley i Piers su se zasmijuljili.

"Znam ja da ne lete", odvrati Harry. "Ja sam to samo sanjao."

Ali bilo mu je žao što je uopće progovorio. Ako je postojalo nešto što je Dursleyjevima bilo još mrže od njegova zapitkivanja, to je bilo njegovo blebetanje o nečemu što nije normalno, pa bilo to u snu ili čak u stripu - reklo bi se da se pribojavaju da mu ne padnu na pamet nekakve opasne misli.

Bijaše sunčana subota i zoološki je vrt bio pun obitelji. Dursleyjevi su na ulazu kupili Dudleyju i Piersu velike sladolede od čokolade, a kad je nasmiješena sladoledarka upitala Harryja što želi, tren prije nego što su ga uspjeli odvući dalje, morali su mu kupiti nešto, pa je dobio jeftinu lizalicu od limuna.

Nije ni to loše, pomislio je Harry ližući lizalicu i gledajući gorilu kako se češe po glavi. Bio je neobično nalik na Dudleyja, samo što nije bio plavokos kao Dudley.

Harryju je to bilo najljepše prijepodne u posljednje vrijeme. Pazio je da se drži podalje od Dudleyja i Piersa, kojima su već do vremena za užinu dosadile životinje, pa se bojao da ne prijeđu na svoju najdražu razbibrigu - da ga ne počnu tući. Jeli su u restoranu zoološkog vrta, a kad je Dudleyja spopao bijes što kupa 'Havaji' nije dovoljno velika, letak Vernon naručio mu je još jednu pa je Harry mogao na miru smazati svoju porciju.

Harry je poslije zaključio da je sve to bilo previše lijepo da bi moglo dobro završiti.

Potom su otišli u paviljon s reptilima. Unutra je bilo hladno i mračno, samo su zidovi bili osvijetljeni. U staklenim vitrinama miljeli su i puzili po komadima drva i kamenju svakojaki gušteri i zmije. Dudley i Piers željeli su vidjeti goleme, otrovne kobre i debele pitone što mogu zdrobiti čovjeka. Dudley je ubrzo našao najveću zmiju u paviljonu.

Ta je zmijurina mogla dva puta obaviti auto tetka Vernona, smrviti ga i baciti u kontejner za smeće - samo što se činilo da trenutno nije raspoložena za takve stvari. Zapravo je spavala kao zaklana.

Dudley je stajao, pritisnuvši nos uz staklo, i zurio u sjajne, smeđe kolutove.

"Daj je natjeraj da se pomakne!" procvili ocu. Tetak Vernon pokuca po staklu, ali se zmija ne pomakne.

"Daj još jedanput probaj", zapovjedi Dudley. Tetak Vernon oštro pokuca zglavcima prstiju po staklu, ali je zmija i dalje mirno spavala.

"Ma to je dosadno", protuži Dudley i ode gegajući se dalje.

Harry pride toj vitrini i zagleda se u zmiju. Ne bi se začudio da zmija svisne od dosade - nema nikakva društva osim glupih ljudi koji povazdan prstima bubnjaju po staklu ne bi li je uznemirili. Ovo je ipak gore nego spavati u ormaru gdje te obilazi samo teta Petunia i lupa po vratima ne bi li te probudila - Harry bar može prošetati po kući.

Zmija odjednom otvori svoje okrugle oči. Polagano, sasvim polagano podigne glavu tako da joj se oči nadu u visini njegovih.

I *namigne* mu!

Harry se zabulji u nju, a onda se brže obazre da vidi gleda li ih tko.

Nitko ih nije gledao. Ponovo pogleda zmiju pa i on njoj namigne.

Zmija naglo mahne glavom prema tetku Vernonu i Dudleyju, a onda podigne oči prema stropu. Zatim pogleda opet Harryja kao da mu veli: "*Kod mene ti je stalno ovako!*"

"Znam", promrmlja Harry kroz staklo, iako nije bio siguran da ga zmija čuje. "To ti zbilja mora ići na živce."

Zmija odlučno klimne glavom.

"A otkud si ti zapravo?" priupita je Harry.

Zmija mahne repom prema pločici uz staklo. Harry na njoj pročita:

BOA CONSTRICTOR, BRAZIL

"Je li ti bar tamo bilo lijepo?"

Boa constrictor mahne opet repom prema natpisu na kojem Harry pročita:

OVAJ JE PRIMJERAK UZGOJEN U ZOOLOŠKOM VRTU.

"A, tako... znači da nikad nisi ni bila u Brazilu?"

Kad je zmija odmahнула glavom, iza Harryja razlegne se takva zaglušna vika da oboje poskoče.

"DUDLEY! GOSPODINE DURSLEY! POGLEDAJTE OVU ZMIJU! NEVJEROJATNO JE ŠTO RADI!"

Dudley dojuri do njih gegajući se što je brže mogao.

"Makni mi se s puta!" reče Harryju i mune ga u rebra. Onako zatečen, Harry se sruši na betonski pod.

Ono što je slijedilo dogodilo se tako brzo da nitko nije ništa pravo ni vidio - u jednom trenu Piers i Dudley bili su obojica naslonjeni na staklo, a u drugom su odskočili od njega vrišteći od užasa.

Harry je sjeo na pod i zinuo; nestalo je prednje staklo vitrine!

Zmijurina se brzo odmotavala i počela puziti po podu. Ljudi u paviljonu vrištali su i bježali prema izlazima.

Dok je zmija munjevito puzila pokraj njega. Harry bi se zakleo da je čuo kako pišti:

"Evo me, Brazile, dolazim... Hvala ti, amigo."

Čuvar u paviljonu reptila bio je izbezumljen. Neprestance je ponavljao:

"Ali staklo, kamo je staklo nestalo?"

Ravnatelj je zoološkog vrta osobno skuhaio teti Petuniji jak i sladak čaj neprestance joj se ispričavajući.

Piers i Dudley samo su nešto nesuvislo brbljali. Koliko je Harry vidio, zmija im nije ništa drugo učinila

nego ih tek nestašno u prolazu dodirnula po petama, ali kad su svi opet posjedali u kola tetka Vernona, Dudley je tvrdio da mu je zmija malne odgrizla nogu, a Piers se kleo da umalo da ga nije stegnula u smrtonosni zagrljaj. Ali najgore je bilo, barem Harryju, što je Piers, čim se malo smirio, ustvrdio:

"Harry je s njom razgovarao, je li, Harry?"

Tetak je Vernon pričekao da Piers ode iz njihove kuće prije nego što se okomio na Harryja. Bio je toliko srdit da je jedva mogao govoriti. Uspio je samo reći: "Idi, u ormar... i ostat ćeš tamo... bez jela!"

Prije nego što se skljkao u naslonjač, a teta je Petunia trknulu da mu donese veliku čašu konjaka.

Harry je dugo nakon toga ležao u svom mračnom ormaru priželjkujući da ima bar sat. Nije znao koliko je sati, a nije bio siguran da su Dursleyjevi već pozaspali. A dok oni ne zaspe, ne smije se odšuljati u kuhinju da nešto pojede.

Živio je kod Durslevjevih već gotovo deset godina, deset tužnih godina, otkako zna za sebe, od malih nogu, nakon što su mu roditelji poginuli u automobilskoj nesreći. Nije se sjećao da je bio u automobilu kad su mu roditelji poginuli. Gdjekad, kad bi se za dugih sati u svom ormaru nastojao prisjetiti kako se to dogodilo, izlazila mu je pred oči čudna slika - zasljepljujući zeleni bljesak i oštra bol na čelu.

Pretpostavljao je da je to bilo od sudara, iako mu nije bilo jasno otkud onaj zeleni bljesak. Uopće se nije sjećao roditelja. Njegova teta i tetak nisu mu nikad govorili o njima, a dakako da ih nije smio o njima ništa pitati. U kući nije bilo njihovih fotografija.

Dok je bio još mlađi, Harry je počesto sanjao kako neki nepoznati rođak dolazi po njega, ali se to nikad nije dogodilo. Dursleyjevi su mu bili jedina rodbina. Pa ipak, ponekad mu se činilo (ili se bar nadao) da ga ljudi na ulici prepoznaju. Jednom, dok je s tetom Petunijom i Dudleyjem bio u kupovini, naklonio mu se neki čovječuljak u ljubičastu cilindru. Nakon što je bijesno upitala Harryja poznaje li tog čovjeka, teta Petunia je brže-bolje izašla s njima iz trgovine a da ništa nije kupila. Jednom je u autobusu neka sumanuta žena sva u zelenom veselo mahnula Harryju rukom. A neki dan se jedan ćelavac u dugačkom grimiznom kaputu stvarno rukovao s njim na ulici i zatim otišao dalje bez riječi. Najčudnovatije je od svega pak bilo to što su svi ti ljudi kanda nestajali čim bi ih Harry pokušao malo bolje pogledati.

Harry u školi nije imao prijatelja. Svi su znali da Dudleyjeva banda mrzi tog neobičnog dječaka Harryja Pottera u onoj njegovoj prevelikoj staroj odjeći, sa slomljenim naočalama, a nitko se od učenika nije htio zamjeriti Dudleyjevoj bandi.

GLAVA TREĆA

Pisma niotkoga

Bijeg brazilske boe constrictora donio je Harryju do tada najdulju kaznu. Kad mu je napokon dopušteno da ponovo izađe iz ormara, bile su već započele ljetne ferije i Dudley je već pokvario svoju novu filmsku kameru i razbio zrakoplov na daljinsko upravljanje, a kad se prvi put popeo na svoj trkaći bicikl, srušio je staru gospođu Figg dok je na štakama prelazila preko Kalinina prilaza.

Harryju je bilo drago što je prestala škola, ali nije mogao umaknuti Dudleyjevoj bandi koja se svakog božjeg dana okupljala u njihovoj kući. Piers, Dennis, Malcolm i Gordon bili su svi odreda krupni i glupi, a kako je Dudley bio najkrupniji i najgluplji od svih njih, on im je bio voda. Ostali su bili sretni što mogu sudjelovati u Dudleyjevoj najdražoj rasonodi - lovu na Harryja. Zbog toga je Harry gledao da što više izbiva iz kuće, da šalabaza i misli na kraj ferija, u čemu je nazirao tračak nade. Kad dođe mjesec rujan, poći će u peti razred i prvi put u životu neće ići u istu školu s Dudleyjem. Dudley je imao osigurano mjesto u staroj školi tetka Vernona, u Smeltingsu. I Piers Polkiss pohađat će tu privatnu školu. Harry će pak nastaviti obrazovanje u običnoj javnoj školi u Stonewallu. Dudley je smatrao da je to dozlaboga smiješno.

"U Stonewallu već prvog dana gurnu učenicima glavu u zahodsku školjku", rekao je Harryju. "Ne bi li ti ovdje kod nas na katu malo trenirao?"

"Ne bih, hvala", odgovori mu Harry. "U tom jadnom zahodu nije nikad bilo ništa tako grozno kao što je tvoja glava... pa mu je možda i zlo."

A onda je, prije nego što je Dudley uspio skopčati što je uopće rekao, pobjegao.

Jednog je dana u mjesecu srpnju teta Petunia odvela Dudleyja u London da mu kupi odoru za školu u Smeltingsu, a Harryja je ostavila kod gospođe Figg. Tu mu nije više bilo tako loše. Pokazalo se da je gospođa Figg slomila nogu spotaknuvši se o jednu od svojih mačaka, pa ih nije više tako voljela kao nekad. Dopustila je Harryju da gleda televiziju i dala mu krišku čokoladne torte koju kao da je čuvala već nekoliko godina.

Te je večeri Dudley paradirao pred svojom obitelji po dnevnoj sobi u svojoj novoj novcatnoj odori. Učenici škole u Smeltingsu nosili su kestenjaste frakove, narančaste pumperice i ravne slamnate šešire. Nosili su sa sobom i kvrgave štapove kojima su se mlatili među sobom kad ih profesori ne bi gledali. Smatralo se da je to dobra vježba za buduću život.

Gledajući Dudleyja u njegovim novim pumpericama, tetak Vernon odrješito je ustvrdio da mu je ovo najponosniji trenutak u životu. Teta Petunia briznula je u plač i rekla da ne može vjerovati da je ovo pred njom onaj mali slatki Dudlek, da je tako odrastao i pristao! Harry je radije šutio. Računao je da su mu već dva rebra pukla od napora da se ne nasmije.

Sutradan ujutro, kad je Harry došao u kuhinju na doručak, osjetio je užasan smrad. Učinilo mu se da vonj dolazi iz velike metalne posude u sudoperu. Zavirio je u posudu i vidio da je puna nekih prljavih dronjaka u sivoj vodurini.

"Što je to?" upitao je tetu Petuniju. Ona je stisnula usne kao i uvijek kad bi se on usudio da je nešto priupita.

"To je tvoja nova školska uniforma", odgovori mu napokon.

Harry ponovo zaviri u lavor.

"Ah," reče, "nisam znao da mora biti tako mokra."

"Ne budi glup!" obrecne se teta Petunia na nj. "Ja to za tebe bojim neke Dudleyjeve stare stvari u sivo. Na kraju će izgledati kao i uniforme svih drugih učenika."

Harry je ozbiljno sumnjao u istinitost njenih riječi, ali se radije nije upuštao u prepirku. Sjeo je za stol nastojeći ne misliti kako će izgledati prvog dana u novoj školi u Stonewallu - vjerojatno će se doimati kao da nosi komadić stare slonovske kože.

Dudley i tetak Vernon došli su obojica u kuhinju nabranih nosova zbog smrada što je dopirao od Harryjeve nove odore. Tetak Vernon otvorio je, kao i obično, novine, a Dudleyja svojim štapom za Smeltings, koji je posvuda nosio sa sobom, opalio svom snagom po stolu.

Uto su začuli kako je škljocnula poštanska škrabica i pisma pala na otirač.

"Donesi nam poštu, Dudley", reče tetak Vernon iza svojih novina.

"Neka je Harry donese."

"Donesi nam poštu, Harry."

"Neka je Dudley donese!"

"Pošakljaj ga, Dudley, malo tim svojim štapom."

Harry se izmaknuo udarcu i otišao po poštu. Na otiraču su ležale tri pošiljke: razglednica koju im je poslala sestra tetka Vernona, Marga, s godišnjeg odmora na otoku Wightu, smeđa omotnica koja je izgledala kao nekakav račun i *-pismo za Harryja*.

Harry ga podigne i zagleda se u njega, a srce mu zatreperi kao velika gumilastika. Njemu nikad nitko nije pisao. I tko bi mu pisao?

Nije imao prijatelja ni druge rodbine - nije bio ni član knjižnice tako da nije dobivao čak ni oštre opomene za nevraćene knjige. Pa ipak je sad u rukama držao pismo koje bijaše tako jasno naslovljeno da nije moglo biti dvojbe:

Gosp. H. Potter

Ormar ispod stuba

Kalinin prilaz 4

Little Winging

Surrey

Omotnica je bila debela i teška, od žućkasta pergamenta, a adresa ispisana smaragdnazelenom tintom. Marke nije bilo.

Kad je drhtavom rukom okrenuo omotnicu, ugledao je purpurni pečat od voska na kojem bijaše grb: lav, orao, jazavac i zmija ovijena oko velikog slova "H".

"Daj mali požuri!" dovikne mu tetak Vernon iz kuhinje. "Što sad tamo radiš, provjeravaš da nije u pismu bomba?" I nasmije se vlastitoj šali.

Harry se vrati u kuhinju svejednako zagledan u pismo. Preda tetku račun i razglednicu, sjedne i polako uzme otvarati žutu omotnicu.

Tetak Vernon raspara omotnicu s računom, gadljivo frkne i letimice pročita tekst na razglednici.

"Marga je bolesna", izvijesti tetu Petuniju. "Pojela je neku sumnjivu školjku..."

"Tata!" iznenada će Dudley. "Tata, Harry ima još nešto u rukama!"

Harry se baš spremao razmotati pismo napisano na onom istom teškom pergamentu kao i omotnica kad mu ga tetak Vernon naglo istrgne iz ruke.

"To je *moje*!" reče Harry i posegne za pismom.

"Ma tko bi tebi pisao?" podsmjehne mu se tetak Vernon razmotavajući jednom rukom pismo i letimice ga čitajući. Lice mu se promijenilo iz crvenog u zeleno brže nego na semaforu. Ali nije ostalo zeleno. Učas je postalo sivkastobijelo poput stare zobene kaše.

"P-p-petunia!" promuca.

Dudley mu pokuša oteti pismo da ga pročita, ali je tetak Vernon držao pismo daleko od dohvata njegovih ruku. Teta Petunia radoznalo uzme pismo i pročita prvi redak u njemu. Načas se učini da će se onesvijestiti. Uхватила se za vrat i nešto prokrkljala.

"Vernone! O Bože moj... Vernone!"

Buljili su jedno u drugo i kanda potpuno zaboravili da su i Harry i Dudley u sobi. Dudley nije bio navikao da ga ne primjećuju. Odalami oca štapom po glavi.

"Daj mi to pismo da ga pročitam!" reče mu na sav glas.

"Dajte ga meni da ga ja pročitam," bijesno će Harry, "to je *moje* pismo."

"Gubite se obadvojica!" grakne tetak Vernon i strpa pismo opet u kuvertu.

Harry je ostao na svom mjestu.

"JA HOĆU SVOJE PISMO!" podvikne.

"Daj da ga ja vidim!" zatraži Dudley.

"VAN!" zaurla tetak Vernon pa zgrabi i Harryja i Dudleyja za šiju i izbacih u hodnik, te zalupi za njima kuhinjskim vratima.

Harry i Dudley uhvatili su se bez riječi ukoštac oko toga tko će prisluškivati uz ključanicu. Pobijedio je Dudley pa je Harry, kojem su naočale visile još samo o jednom uhu, legao potrbuške prisluškujući ispod vrata.

"Vernone," reče teta Petunia drhtavim glasom, "pogledaj samo ovu adresu... otkud oni znaju gdje on

spava? Ne misliš li možda da motre na našu kuću?"

"Motre... špijuniraju... možda nas i prate?" mahnito progundā letak Vernon.

"Pa što ćemo onda, Vernone? Da im otpišemo? Da im kažemo da ne želimo..."

Harry je ispod vrata vidio sjajno ulaštene crne cipele ujaka Vernona kako hodaju gore-dolje po kuhinji.

"Ne", progovori on napokon. "Ne, praviti ćemo se kao da ništa ne znamo. Ako oni ne dobiju odgovor... da, tako će biti najbolje... nećemo ništa poduzimati..."

"Ali"

"Neću ništa da čujem, Petunia! Zar se nismo zarekli, kad smo ga primili u kuću, da ćemo ga izliječiti od tih opasnih besmislica?"

Kad se te večeri ujak Vernon vratio s posla kući, učinio je nešto što nikad prije nije učinio-posjetio je Harryja u njegovu ormaru.

"Gdje je ono moje pismo?" upita ga Harry čim se tetak Vernon provukao kroz vrata. "Tko mi to piše? "

"Nitko. Zabunom je adresirano na tvoje ime", kratko odgovori tetak Vernon. "Spalio sam ga."

"Nije to bila nikakva zabuna", srdito će Harry. "Pismo je upućeno na moj ormar."

"ŠUTI!" prodere se tetak Vernon tako da dva pauka padnu sa stropa. Postoje dva-tri puta duboko uzdahnuo, kiselo se nasmiješi, kao da ga nešto boli.

"Ovaj... da, Harry... što se tiče tvog ormara. Tvoja teta i ja baš smo ovih dana razmišljali... da si ti sad već prevelik za njega... pa smo zaključili da bi možda bilo zgodno da se preseliš u Dudleyjevu drugu spavaću sobu."

"Zašto?" upita ga Harry.

"Nemoj me samo ništa zapitkivati!" otrese se tetak na njega.

"Ondesi radije te svoje stvari odmah gore."

U Dursleyjevoj su kući bile četiri spavaće sobe: jedna za tetka Vernona i tetu Petuniju, jedna za goste (najčešće za sestru tetka Vernona, Margu), jedna u kojoj je spavao Dudley i jedna u kojoj je Dudley držao sve svoje igračke i stvari koje nisu stale u njegovu prvu spavaću sobu. Harry je u jedan mah odnio sve što je posjedovao iz ormara u tu sobu. Zatim je sjeo na krevet i pogledao oko sebe. Gotovo je sve u toj sobi bilo polomljeno. Mjesec dana stara filmska kamera ležala je na malom tenku kojim je Dudley pregazio susjedova psa; u kutu je stajao televizor koji je Dudley prvi put dobio i kojem je nogom probio ekran kad je bila otkazana njegova najdraža emisija; bijaše tu i velika krletka u kojoj je Dudley držao papigicu, koju je potom u školi dao u zamjenu za pravu zračnu pušku, što je sad ležala gore na polici sa savijenom cijevi jer je Dudley jednom sjeo na nju. Ostale su police bile pune knjiga. Knjige su bile jedini predmeti u toj sobi koje kao da nikad nitko nije dirao.

Iz prizemlja je čuo kako se Dudley izdire na majku:

"Ja *neću* da on bude tamo gore... Ja *trebam* onu sobu... izbacite ga odmah iz nje..."

Harry je uzdahnuo i izvalio se na krevet. Jučer bi još bio dao sve na svijetu da bude u ovoj sobi, a danas bi bio radije u svom ormaru s onim pismom nego ovdje gore bez pisma.

Sutradan su ujutro za doručkom svi bili nekako šutljivi. Dudley je još bio pod šokom. Jučer je vriskao, mlatio oca štapom, namjerno povraćao, udarao mater nogama i bacio svoju kornjaču kroz krov staklenika, ali nije uspio ponovo zadobiti svoju drugu sobu. Harry je razmišljao o onome što se jučer u ovo doba dogodilo, i žalio što nije u hodniku otvorio ono pismo. Tetak Vernon i teta Petunia mjerkali su se neprestance mrkim pogledima.

Kad je stigla pošta, tetak Vernon, koji se kanda trudio biti ljubazan s Harryjem, rekao je Dudleyju neka donese poštu. Zatim su čuli Dudleyja kako usput mlati štapom po stvarima u hodniku. A onda je dreknuo:

"Evo još jedno! *Gospodin H. Potter, najmanja spavaća soba, Kalinin prilaz 4...*"

Uz prigušen krik, tetak Vernon skoči sa stolca i odjuri u hodnik, a Harry odmah za njim. Tetak Vernon morao je oboriti Dudleyja na pod da bi mu oteo pismo, što bijaše otežano činjenicom da je Harry odostraga uhvatio tetka Vernona oko vrata. Nakon jednogminutnog hrvanja u kojem je svaki od njih dobio po koji udarac štapom, tetak Vernon se uspio uspraviti hvatajući zrak i grčevito držeći u ruci Harryjevo pismo.

"Odlazi u svoj ormar... hoću da kažem, u svoju sobu", dobaci Harryju. "A ti, Dudley... odlazi... molim te, odlazi!"

Harry je hodao gore-dolje po svojoj novoj sobi. Netko ipak zna da se on preselio iz ormara, i isto tako zna da nije primio ono prvo pismo. To valjda znači da će mu opet uputiti pismo? Ali ovaj put će se on

potruditi da ga se dočepa. Skovao je plan.

Sutradan u 6 sati ujutro zazvonila je popravljena budilica. Harry je brže-bolje isključio zvonce na njoj i tiho se obukao. Nije smio probuditi Dursleyjeve. Sišao je niza stuba a da nije upalio nijedno svjetlo. Odlučio je pričekati poštara na uglu Kalinina prilaza i prvi preuzeti poštu za kuću broj četiri. Srce mu je lupalo dok se šuljao kroz zamračeni hodnik prema izlaznim vratima...

"Joouooj!"

Harry je odskočio u zrak - nagazio je na nešto veliko i gnjecavo na otiraču - na nešto živo!

Svjetla su se na katu upalila i Harry, na svoj užas, vidje da je ono gnjecavo na što je stao - tetkovo lice. Tetak Vernon ležao je podno izlaznih vrata u vreći za spavanje, očito zato da spriječi Harryja da učini upravo ono što je naumio. Potom se oko pola sata izdirao na Harryja i na kraju mu zapovjedio da ode u kuhinju skuhati čaj. Harry se pokunjeno odvuкао u kuhinju, a kad se vratio, pošta je već bila stigla ravno tetku Vernonu u krilo. Harry je tek mogao vidjeti tri pisma adresirana zelenom tintom.

"Ja bih..." zaustio je da kaže, ali je tetak Vernon pred njim razderao sva tri pisma.

Toga dana tetak Vernon uopće nije otišao na posao. Ostao je kod kuće i zakovao prorez na škrabici.

"Tako, vidiš," rekao je teti Petuniji ustima punim čavala, "kad vide da ne mogu *dostavljati* pisma, jednostavno će dići ruke od svega..."

"Nisam baš, Vernone, sigurna da će tako biti."

"Ama, Petunijo, ti ljudi imaju čudan način razmišljanja, nisu ti oni kao ti i ja", odvrati tetak Vernon pokušavajući zabiti čavao kriškom voćne torte, koju mu je teta Petunia netom bila donijela.

U petak je stiglo ništa manje nego dvanaest pisama za Harryja.

Kako ih poštar nije mogao ubaciti u škrabicu, gurnuo ih je unutra ispod vrata, i između vrata i dovratka, a nekoliko ih je čak ubacio i kroz prozorčić zahoda u prizemlju.

Tetak Vernon ostao je opet kod kuće. Pošto je spalio sva prispjela pisma, uzeo je čekić i čavle i zatvorio daščicama sve proreze oko prednjih i stražnjih kućnih vrata tako da nitko više nije mogao izaći iz kuće. Pri radu je pjevao pjesmicu "Lijevo, desno, nigdje moga stana", a na najmanji bi šum poskočio u zrak.

U subotu su mu stvari počele izmicati ispod kontrole. Dvadeset četiri pisma za Harryja našla su put u kuću, smotana i skrivena ispod dva tuceta jaja što ih je smušeni mljekar dodao teti Petuniji kroz prozor dnevne sobe. Dok je tetak Vernon bjesomučno nazivao poštanski ured i mljekaru tražeći odgovorne osobe kojima bi se mogao pritužiti, teta Petunia izmiksala je sva pisma u kuhinjskom mikseru.

"Ma kome je to, do vraga, toliko stalo da porazgovara s tobom?" pitao je Dudley u čudu Harryja.

U nedjelju ujutro tetak Vernon sjeo je za doručak umoran i na izmaku snaga, ali potpuno zadovoljan.

"Nedjeljom nema pošte," sav sretan podsjeti ukućane mažući marmeladom novine, "danas neće biti tih prokletih pisama..."

Dok je on još to govorio, nešto je zazujalo u kuhinjskom dimnjaku i pogodilo ga ravno u potiljak. Malo zatim počela su iz kamina vrcati pisma poput metaka, njih trideset-četdeset. Dursleyjevi su se svi skutрили, ali Harry je poskočio uvis ne bi li uhvatio koje pismo...

"Van! VAN!"

Tetak Vernon zgrabio je Harryja oko struka i izbacio ga u hodnik.

Kad su teta Petunia i Dudley izletjeli iz kuhinje zaklanjajući rukama lice, tetak Vernon zalupio je za njima vratima. Još su čuli kako pisma naviru u kuhinju i odskaku od zidova i poda.

"E, sad je zbilja dosta!" reče tetak Vernon. Nastojao je govoriti mirno, ali je istodobno čupao dlake iz brkova. "Da ste za pet minuta svi opet ovdje, spremni za polazak! Odlazimo na put. Ponesite samo nešto odjeće. I bez prigovora!"

Doimao se tako opasno, s napol iščupanim brčinama, da mu se nitko nije usudio suprotstaviti. Nakon desetak minuta uspjeli su se probiti kroz zakovana vrata i odjuriti do kolnog prilaza. Dudley je šmrcao na stražnjem sjedalu jer ga je otac mlatnuo po glavi dok je pokušavao ubaciti televizor, video-rekorder i kompjuter u svoju sportsku torbu.

Odvezli su se. I dugo su se vozili. Čak se ni teta Petunia nije usuđivala pitati kamo idu. Tetak Vernon svakog bi časa naglo okrenuo kola i vozio neko vrijeme u suprotnom smjeru. Kad god bi tako učinio, promrmljao bi:

"Moramo ih se otresti... moramo ih se otresti..."

Cijelog tog dana nisu nijednom stali da nešto pojedu ili popiju. Kad je pao mrak, Dudley je počeo tuliti. On nije u svom životu proživio teži dan.

Bio je gladan, propustio je pet televizijskih emisija koje je želio gledati, i nikad nije toliko vremena proveo

a da nije likvidirao bar jednog vanzemaljca na svom kompjuteru.

Tetak Vernon zaustavio se naposljetku pred mračnim hotelom na periferiji nekog velikog grada. Dudley i Harry dobili su zajedničku dvokrevetnu sobu s vlažnim i pljesnivim plahtama, Dudley je ubrzo zahrkao. Harry je ostao budan sjedeći na prozorskoj dasci, gledajući automobilska svjetla kako prolaze ulicom i razmišljajući...

Sutradan ujutro doručkovali su pljesnive kukuruzne pahuljice i hladne rajčice iz konzervi na tost. Tek što su se najeli, pristupi im vlasnica hotela i upita:

"Oprostite, nije li možda tko od vas gospodin H. Potter? Evo, upravo sam dobila oko stotinu ovakvih pisama..."

I pokaže im pismo na kojem je zelenom tintom bila ispisana adresa:

Gosp. H. Potter

Soba br. 17

Hotel Pogled na kolodvor

Cokeworth

Harry posegne za pismom, ali tetak Vernon klepne ga po ruci.

Žena se zagleda u njih.

"Ja ću ih sve uzeti", reče tetak Vernon, brže-bolje ustane i pode za hoteljerkom iz restorana.

"Zar ne bi bilo bolje, dragi, da se jednostavno vratimo kući?" bojažljivo, nakon više sati, predloži teta Petunia. Nitko od njih nije znao što tetak zapravo traži. Zavezao ih je usred šume, izašao iz kola, pogledao oko sebe, zavrteo glavom, vratio se u kola i krenuo dalje. Isto se to dogodilo i usred obrađenih polja, nasred jednog visećeg mosta i na vrhu višekratnog parkirališta.

"Zar ne da je tata poludio?" upita Dudley tetu Petuniju negdje kasno popodne. Tetak Vernon parkirao je bio auto na morskoj obali, sve ih zaključao i nestao.

Počela je kiša. Krupne kapi bubnjale su po automobilskom krovu.

Dudley je cmizdrio.

"Danas je ponedjeljak", rekao je majci. "Večeras je na televiziji *Veliki Humberto*. Moramo odsjesti negdje gdje postoji *televizor*."

Ponedjeljak. To podsjeti Harryja na nešto. Ako je danas ponedjeljak - a čovjek se obično mogao pouzdati u Dudleyja da zna koji je dan u tjednu, zbog televizijskog programa - onda je sutra, u utorak, Harryju jedanaesti rođendan. Dakako da se on na svoj rođendan nikad nije baš osobito zabavio - lani su mu Dursleyjevi za rođendan poklonili vješalicu za kaput i par starih čarapa tetka Vernona. Ipak, čovjek ne navršava svakog dana jedanaest godina.

Tetak Vernon vrati se nasmiješen. Donio je sa sobom dugačak, tanak paket, ali nije odgovorio teti Petuniji na pitanje što je to kupio.

"Našao sam idealno mjesto!" rekao je. "Hajde, svi van iz kola!"

Vani je bilo hladno. Tetak Vernon upre prstom u nešto daleko na moru što je izgledalo kao velika hrid. Na vrhu hridi nalazila se najbjednija kolibica što se može zamisliti. Jedno je bilo sigurno, ondje nije bilo televizora.

"Prognoza je da će večeras bili oluja!" veselo reče tetak Vernon i pljesne rukama. "A ovaj je gospodin toliko ljubazan da će nam posuditi svoj čamac."

Neki bezubi starac priđe im polaganim korakom i, prefrigano se cerekajući, pokaže rukom na stari čamac na vesla što se ljuljao na čeličnosivim valovima ispod njih.

"Ja sam već nabavio i živežne namirnice", reče tetak Vernon.

"Možemo se odmah ukrcati!"

U čamcu je bilo užasno hladno. Studeni vjetar šibao ih je po licu, a ledene kapljice morske vode i kiše zavlačile su im se za vrat. Činilo im se da je prošlo nekoliko sati dok nisu napokon stigli do one hridi, gdje ih tetak Vernon, skližući se i glavinjajući, povede prema oronuloj kućici.

Unutra je bilo grozno, zaudaralo je po morskoj travi i vjetar je zavijao kroz pukotine u drvenim zidovima, a ognjište je bilo vlažno i prazno. Postojale su samo dvije prostorije.

Pokazalo se da je tetak Vernon kupio za svakoga samo po jedan paketić keksa i po jednu bananu.

Pokušao je naložiti vatru, ali prazni paketići od keksa samo su se pušili i uvijali.

"Sad bi nam mogla dobro doći i ova pisma, a?" reče veselim glasom.

Bio je izvrsno raspoložen. Očito je bio uvjeren da im nitko ne može ovamo usred oluje dostaviti poštu.

Harry je također to pomislio, ali ga ta pomisao nije ni najmanje razveselila.

Kad je pala noć, oko njih se digla najavljena oluja. Vodena prašina od visokih valova škropila je zidove kolibe, a snažna vjetrušina drmala je prljavim prozorima. Teta Petunia našla je u drugoj prostoriji nekoliko pljesnivih pokrivača i prostrla Dudleyju ležaj na sofi izjedenoj od moljaca. Ona i tetak Vernon legli su na neravni krevet u drugoj sobi i ostavili Harryja da potraži najmekši dio poda, pa da se sklopča pod najtanji i najpoderaniji pokrivač.

Kako je noć odmicala, oluja je sve više i više bjesnjela. Harry nije mogao zaspati. Drhturio je i prevrtao se ne bi li se malo udobnije namjestio. Želudac mu je krčao od gladi. Dudleyjeve hrkanje zaglušila je potmula grmljavina što se razlegla nešto prije ponoći. Po fosforescentnim kazaljicama na satu što je visio na Dudleyjevoj debeloj ruci preko ruba sofe, Harry je vidio da će za deset minuta navršiti jedanaest godina. Ležao je i gledao kako mu se svakim otkucajem sata primiče rođendan. Pitao se hoće li se Dursleyjevi uopće sjetiti da je njemu rođendan, i gdje li je sad ona osoba koja mu piše pisma.

Još pet minuta. Harry začuje kako je vani nešto zaškripalo. Nadao se da se krov neće srušiti na njega, iako bi mu onda možda ipak bilo toplije. Još četiri minute. Možda će njihova kuća u Kalininu prilazu biti toliko puna pisama kad se vrate da će se on nekako domoći bar jednog od njih?

Još tri minute. Udara li doista more tako žestoko o hrid? I (još dvije minute) što je to tako čudno prasnulo? Da se možda hrid ne ruši u more?

Za jednu minutu navršit će jedanaest godina. Još trideset sekunda... dvadeset... deset... devet... kako bi bilo da probudi bar Dudleyja, tek toliko da ga uznemiri... tri... dvije... jedna...

TRES!

Sva se koliba uzdrma i Harry se uspravi na podu zagledan u vrata.

Netko je izvana kucao.

GLAVA ČETVRTA

Čuvar ključeva

TRES! Ponovo je netko pokucao. Dudley se prene iza sna.

"Gdje je taj top?" glupo upita Harryja.

Iza njih se razlegne štopot i tetak Vernon uleti kližući u sobu. U rukama je držao pušku - sad je bilo jasno što je nosio u onom dugačkom, tankom paketu.

"Tko je to?" vikne. "Upozoravam vas... da sam naoružan."

Nastane tajac. A onda...

BUM!

Netko je izvana tako snažno udario u vrata da su ona ispala iz svojih stožera i usred zaglušne buke stropoštala se na pod.

U dovratku se pojavi neki gorostas. Lice mu je bilo gotovo zastrto dugačkom, čupavom grivom od kose i raskuštranom, zapletenom bradom. Ipak su mu se vidjele oči što su se kriješile ispod kosurine poput crnih kukaca.

Gorostas se uvuče u kolibu pognut tako da glavom tek očese strop. Sagne se, digne vrata i lako ih opet namjesti u njihov okvir. Vani je huka oluje malko jenjala. Div se okrene da ih pogleda sve redom.

"Ne bi i nam skuvali malko čaja, a? Nije ovo bilo baš lahko putovanje..."

Krupnim koracima priđe sofi na kojoj je sjedio Dudley sleđen od straha.

"Miči se, klipane jedan!" reče mu neznanac.

Dudley cijukne i otrči da se sakrije za majku, koja je, prestravljena, čučala iza tetka Vernona.

"A, tu je i Harry!" reče gorostas.

Harry digne pogled na žestoko, plahovito, mrko lice i opazi da su se divu oči nalik na kukce razvukle u osmijeh.

"Kad sam te zadnji put vidio, bio si još beba", reče mu gorostas.

"Jako si sličan pokojnom ćaći, al oči su ti materine."

Tetak Vernon oglasi se nekim čudnim, hrapavim glasom:

"Gospodine, zahtijevam da se smjesta udaljite! Vi ovdje narušavate kućni red i mir."

"Ma daj zaveži, Dursley, ti golema suha šljivo!" odbrusi mu div, pa pruži ruku preko naslona sofe, istrgne pušku iz ruku tetka Vernona, savije joj cijev kao da je od gume i baci je u kut sobe.

Tetak Vernon proizvede još jedan čudan glas, poput miša na kojeg je netko nagazio.

"U svakom slučaju, Harry," reče div okrećući leđa Dursleyjevima, "sretan ti rođendan! Imam ovdje nešto za tebe... možebit sam usput digod i sjeo na to, al će ti svejedno prijat."

I iz unutarnjeg džepa svoga crnog ogrtača izvadi malko zgnječenu kutiju. Harry je otvori drhtavim prstima. U kutiji je bila velika, ljepljiva čokoladna torta na kojoj je zelenim šećernim preljevom pisalo *Sretan ti rođendan, Harry!*

Harry pogleda opet gorostasa. Htio mu je zahvaliti, ali su mu riječi na putu do usta negdje zalutale, te ga umjesto toga upita:

"A tko ste vi?"

Gorostas se naceri.

"Pa, stvarno, nisam se ni predstavio. Rubeus Hagrid, čuvar ključeva i posjeda u Hogwartsu."

I ispruži svoju golemu šaku i obuhvati njome Harryju čitavu mišicu.

"A šta je s tim čajem, a?" priupita trljajući ruke. "A ne bi, znate, imo ništa ni protiv nečeg malo jačeg."

Pogled mu padne na pusto ognjište s nabranim kutijama od keksa pa prezirno frkne. Sagne se nad ognjište. Nisu vidjeli što radi, ali kad se malo zatim uspravio, na ognjištu je pucketala vatra. Vatra je obasjala svu vlažnu kolibu treperavim svjetlom, a Harry osjeti kako ga preplavljuje toplina kao da je zaronio u toplu kupelj.

Gorostas se zavalj na sofu, koja se ulegne pod njegovom težinom, pa uzme vaditi kojekakve stvari iz džepova ogrtača: bakreni kotlić, zgnječeni paketić hrenovki, roštilj, čajnik, nekoliko okrhnutih šalica i

bocu nekakve tekućine jantarne boje, iz koje gucne prije nego što počne kuhati čaj. Uskoro je koliba bila puna mirisa hrenovki koje su cvrčale na roštilju. Nitko nije ni pisnuo dok je on sve to radio, ali kad je skinuo s roštilja šest debelih, sočnih, malčice zapečenih hrenovki, Dudley se promeškolji. Tetak Vernon mu dobaci ostrim glasom:

"Dudley, da nisi ništa okusio što ti ponudi!"

Gorostas se ovlaš naceri.

"Budi bez brige, Dursley, ovaj vaš puding od sina ne treba više sala."

I doda pržene hrenovke Harryju, koji je bio toliko izgladnio da mu se učini da nikad ništa slasnije nije okusio. Ipak, nije još mogao odvojiti očiju od gorostasa. Naposljetku, kako se činilo da mu nitko ne kani ništa objašnjavati, izusti:

"Oprostite, ali ja još uvijek ne znam pravo tko ste vi."

Gorostas otpije malo čaja i obriše usta nadlanicom.

"Možeš me zvati Hagrid," reče mu, "svi me tako zovu. I, ko što rekoh, ja sam ti čuvar ključeva u Hogwartsu, a o Hogwartsu valjda i sam sve znadeš?"

"Ovaj... ne znam", odgovori Harry.

Hagrid se zgrane.

"Žao mi je", brže-bolje će Harry.

"Žao ti je", podvisne Hagrid i prostrijeli pogledom Dursleyjeve, koji ustuknu pred njim u sjenu. "Ovima bi ovdje trebalo bit' žao! Ja sam znao da ti ne primaš pisma, al nisam imo pojma da čak ni o Hogwartsu ništa ne znaš, pa to je da čovjek svisne od muke! Zar se nikad nisi pito di su ti roditelji sve to naučili?"

"Što sve to?" upita ga Harry.

"ŠTO SVE TO?" zagrmí Hagrid. "E, ček, ček malo!"

Skoči na noge. Reklo bi se da je svojim bijesom ispunio svu kolibu. Dursleyjevi su se skutрили uza zid.

"Oćete i vi da to meni kažete", zareži na Dursleyjeve, "da ovaj dečko... da ovaj dečko!... nema pojma ni o... ama baš NI O ČEMU?"

Harryju se učini da je to malo previše. Ipak je on išao u školu i nije imao ni loše ocjene.

"Znam ja ponešto", reče. "Znam nešto o matematici i tim stvarima."

Ali Hagrid samo odmahne rukom i proslijedi: "O *našem* svijetu, mislim. *Tvom* svijetu. *Mom* svijetu. O *svijetu tvojih roditelja*."

"Kakvom to svijetu?"

Reklo bi se da će Hagrid eksplodirati.

"DURSLEY!" zaurla.

Tetak Vernon, blijed kao krpa, promrmlja nešto kao "Ki bi, da bi".

Hagrid se zabulji u Harryja.

"Ma moraš znat nešto o svojoj nani i ćaći", reče. "Pa oni su *slavni*, mislim. I *ti* si slavan."

"Kako? Zar su moja... moja mama i tata bili slavni?"

"I ti to ne znaš... i ti to ne znaš..." Hagrid prođe prstima kroz kosu zureći u Harryja kao u čudo. "I ti ne znaš šta si *ti*?" napokon izusti.

Tetku Vernonu vrati se napokon dar govora.

"Stanite!" zapovjedi divu. "Da ste odmah umuknuli, gospodine! Zabranjujem vam da išta više kažete ovom dečku!"

I hrabriji čovjek od Vernona Dursleyja bio bi ustuknuo pred bijesnim pogledom kojim ga je Hagrid ošinuo. A kad je Hagrid opet progovorio, glas mu je podrhtavao od bijesa.

"Niste mu nikad ništa rekli? Niste mu rekli šta je stajalo u pismu koje vam je Dumbledore ostavio uz njega? Ja sam bio prisutan! Ja sam, Dursley, to pismo svojim očima vidio kako ga je Dumbledore ostavio! I vi ste to sve ovo vrijeme tajili pred njim?"

"Što su to tajili preda mnom?" napeto ga priupita Harry.

"ŠUTITE! ZABRANJUJEM VAM GOVORITI!" panično se prodere tetak Vernon.

Teta Petunia zine od užasa.

"Ma, frigajte se vas obadvoje", reče Hagrid. "Harry... ti si čarobnjak..."

U kolibi zavlada muk. Čulo se samo more i vjetar kako fijuče.

"Što sam ja?" zine Harry.

"Čarobnjak, dabome", potvrdi Hagrid i zaveli se na sofu, koja zaškripi i još se više ulegne pod njim. "I to, bome, vraški dobar čarobnjak, reko bi, kad se malo izvještiš. Šta bi drugo i bio od onakve nane i ćaće? A

sad mislim da je već vrijeme da pročitaš to pismo."

Harry napokon posegne za žućkastom omotnicom naslovljenom smaragdnozelenom tintom:

Gosp. H. Potter

Pod u kolibi na hridi.

More.

Izvadi pismo iz kuverte i pročita ovo:

ŠKOLA VJEŠTIČARENJA I ČAROBNAŠTVA U HOGWARTSU

Ravnatelj Albus Dumbledore

(nositelj velereda Časnog Merlina, prvog razreda s lentom, velečarobnjak, veliki vještac, veliki meštar, Član Međunarodne udruge čarobnjaka)

Štovani gospodine Pottere, drago nam je što Vas možemo izvijestiti da ste primljeni u Školu vještičarenja i Čarobnjaštva u Hogwartsu. U prilogu ćete naći popis svih potrebnih knjiga i opreme.

Školska godina počinje 1. rujna. Očekujemo Vašu sovu najkasnije do 31. srpnja.

Srdačno Vas pozdravlja

Minerva McGonagall

(zamjenica ravnatelja)

U Harryjevoj glavi prštala su pitanja poput vatrometa. Nikako se nije mogao odlučiti koje prvo da postavi. Nakon dvije-tri minute promuća:

"Što im to znači da očekuju moju sovu?"

"Gajde mu njegove, sad sam se istom nečeg sjetio", otpovrne Hagrid i pljesne se rukom po čelu tako snažno da bi takvim udarcem oborio i teretnog konja, a onda iz drugog unutarnjeg džepa ogrtača izvadi sovu - pravu, živu, prilično nakostriješenu sovu - te dugačko pero i svitak pergamenta. Isplazivši jezik, nadrlja pisamce. Harry ga je uspio pročitati iako su mu slova stajala naopako:

Štovani gospodine Dumbledore,

Predao sam Harryju pismo. Sutra ga vodim da si kupi potrebne stvari. Vrijeme je grozno. Nadam se da ste dobro.

Hagrid

Potom smota pismo i pruži ga sovi, koja ga uzme u kljun. Div ode sa sovom do vrata i baci je u oluju.

Onda se vrati i sjedne na sofu kao da je sve to isto tako normalno kao i običan telefonski razgovor.

Harry shvati da je zinuo pa brže-bolje zatvori usta.

"Di smo ono stali?" priupita ga Hagrid, ali uto tetak Vernon, svejednako pepeljast u licu ali vrlo srdit, stupi na svjetlo od vatre.

"Ne ide on nikamo", reče.

Hagrid hrakne.

"Baš bi volio vidit kako će ga u tome spriječit taki jedan bezjak ko što si ti", odsiječe on.

"Što to?" radoznalo će Harry.

"Bezjak", odgovori Hagrid. "Tako ti mi zovemo sve one koji se ne bave magijom. A ti si imo baš peh da odrasteš u porodici najgorih bezjaka koje sam ikad vidio."

"Mi smo se zrekli, kad smo ga primili pod svoj krov, da ćemo stati na kraj tim glupostima", reče tetak Vernon. "Zrekli smo se da ćemo mu to izbiti iz glave! Kakav vražji čarobnjak!"

"A vi ste to znali?" priupita ga Harry. "Vi ste znali da sam ja - čarobnjak?"

"Da smo znali!" iznenada vrisne teta Petunia. "Da smo znali!"

Dakako da smo znali! Kako je drukčije i moglo biti kad je ona moja nesretna sestra bila ono što je bila?

Ah, i ona je dobila isto takvo pismo i otperjala u tu... u tu školu... i vraćala se svaki put na ferije s punim džepovima žabljih jaja i pretvarala šalice za čaj u štakore. Ja sam bila jedina kojoj je bilo jasno što je ona - čudakinja! Ali mojoj majci i ocu, ni govora, Lily ovo, Lily ono, oni su bili ponosni što imaju vješticu u porodici!"

Ušutjela je i duboko uzdahnula ne bi li došla do zraka, a onda nastavila pucati iz svih topova. Reklo bi se da već godinama želi sve ovo istresti iz sebe.

"A onda se u toj školi upoznala s tim Potterom, udala se i rodila tebe, a ja sam, naravno, odmah znala da ćeš ti biti isti takav, isto tako čudan, isto tako... tako... abnormalan... i onda je ona, ni pet ni šest, odletjela u zrak a mi smo tebe dobili na brigu!"

Harry je bio blijed kao krpa. Čim mu se vratio dar govora, izusti:

"Odletjela u zrak? Pa, vi ste mi rekli da su oboje poginuli u automobilskoj nesreći!"

"U AUTOMOBILSKOJ NESREĆI!" zagrmí Hagrid i tako bijesno skoči na noge da Dursleyjevi opet uzmaknu u kut. "Kako bi Lily i James Potter mogli poginut u automobilskoj nesreći! To je uvreda! Skandal! Harry Potter nije ništa znao o svojoj prošlosti a svaki klinac u našem svijetu znade za njega!"

"Ali zašto? Što se dogodilo?" žustro ga upita Harry.

Na Hagridovu licu izgubi se svaki trag gnjeva. Iznenada se kanda zabrine.

"Ovome se zbilja nisam nado", reče tihim, brižnim glasom. "Kad mi je Dumbledore reko da možebit neće bit lako doć do tebe, nisam imo pojma da ti tako malo znadeš. Ah, Harry, nisam baš načisto jesam li ja prava osoba da ti to kaže... al neko ti to mora reć... ne možeš ipak otić u Hogwarts a da baš ništa ne znaš."

Odmjeri Dursleyjeve mrkim pogledom.

"E pa, bit će najbolje da znadeš sve što ti ja mogu reć... pazi, ja ti ne znam baš sve, to je ipak velika tajna, bar nešto od toga..."

Sjedne i zapilji se načas u vatru, a onda produži:

"Mislim da je sve skupa počelo od... od jednog tipa koji se zove... nevjerovatno je da ti ne znaš ni kako se on zove, a svi u našem svijetu to znadu..."

"O komu je riječ?"

"Pa, ovaj... ne volim ni izgovorit njegovo ime ako baš ne moram. Niko to ne voli."

"Zašto ne?"

"Bigulicu ti tvoju, Harry, ljudi se još boje. Nije to baš lako. Eto, bio ti je tako neki čarobnjak koji se... izopačio. Izopačio da ne može bit gorji. Pa i gorji. Gorji od najgorjeg. A zvao se..."

Hagrid proguta slinu, ali ne izusti više ni riječi.

"Možete li mi napisati njegovo ime?" priupita ga Harry.

"Jok... ne znam kako se piše. Ma dobro... *Voldemort*." Hagrid se naježi. "Nemoj me tjerat da ga još jedanput izgovaram. U svakom slučaju, taj... taj ti je čarobnjak prije nekih dvadeset godina počeo tražit sljedbenike. I našo ih je... jedni su se bojali, drugima je bilo stalo do njegove moći jerbo je on stvarno steko veliku moć. To su ti, Harry, bili crni dani. Nisi znao komu da vjeruješ, nisi se usuđivo sprijateljiti s nepoznatim čarobnjacima il vješticama... Dešavale su se svakakve strahote. On je polako preuzimo svu vlast. Dabome da su mu se neki i suprotstavljali... al ih je on sve maknuo. Užas jedan. Jedno od rijetkih sigurnih mjesta bio je Hogwarts. Reklo bi se da se Znaš-već-ko jedino još boji Dumbledorea. Nije se ipak usuđivo zauzet tu školu, bar još ne u to prvo vrijeme. E, sad, tvoja nana i ćaća bili su ponajbolji vještica i čarobnjak koje sam ja poznavo. Oboje su u svoje doba bili prvi u svom razredu! Recimo da je pravo čudo što Znaš-već-ko nije već prije pokušo njih dvoje predobit za sebe... vjerovatno je znao da su oni previše dobri s Dumbledoreom da bi tjeli imat posla sa mračnom stranom. Možda je mislio da će ih još uspjet nagovoriti... il ih je možda tjeo samo maknut? Jedino se znade da se odjednoč pojavio u selu u kojem ste vi živili, prije deset godina, uoči Svih svetih. Tebi je bila tek godina dana. I tako je on upo u vašu kuću i... i..."

Hagrid odjednom izvadi iz džepa prljav točkast rupčić i usekne se tako glasno kao kad zatuli brod u magli.

"Oprosti", reče. "Al to ti je tako žalosna stvar... ja sam dobro poznavo tvoju nanu i ćaću, nije bilo boljih ljudi od njih... kako se god uzme... I ubio ih je Znaš-već-ko. A ondak je... to je zapravo najveća tajna od svijuu... pokušo i tebe ubiti. Valjda je tjeo da nikakav trag ne ostavi za sobom, il je možebit već toliko zavolio ubijanje... Al nije uspio. Zar se nisi nikad čudio otkud ti taj znak na čelu? Nije to bila obična ogrebotina. To ti ostane kad te pogodi moćna, opaka kletva... to je zadesilo i tvoju nanu i ćaću, i vašu kuću čak... al tebi nije bilo ništa, i zato si ti, Harry, tako slavan. Niko nije osto živ koga bi on nakanio ubiti, niko osim tebe, a on je pobio neke od najboljih vještica i čarobnjaka svoga doba... McKinnonove, Boneove, Prewettove... ti si bio istom beba a osto si živ."

Nešto se vrlo bolno zbivalo u Harryjevoj glavi. Kad je Hagrid završio svoje kazivanje, Harry je ponovo u duhu ugledao ono zeleno zasljepljujuće svjetlo jasnije nego ikad prije - i sjetio se još nečega, prvi put u životu - podrugljivog, hladnog, okrutnog smijeha.

Hagrid ga je tužno gledao.

"Ja sam te sam donio iz one razrušene kuće, na Dumbledoreov nalog. Donio sam te k ovima ovdi..."

"Kakve budalaštine!" reče tetak Vernon. Harry se lecne. Malne je bio smetnuo s uma da su Dursleyjevi još tu. Reklo bi se da se tetak Vernon opet okuražio. Piljio je u Hagrida stiščući pesti.

"A sad me dobro slušaj, mali", zareži. "Ja priznajem da u tebi ima nešto čudno, ali to vjerovatno nije ništa

što ti dobre batine ne bi izbile iz glave... a što se tiče svega onoga o tvojim roditeljima, e pa, oni su stvarno bili na svoju ruku, o tom nema spora, i bolje je, mislim, što ih nema više na ovom svijetu... dobili su ono što su *zaslužili* družeći se sa svim onim ološem... ja sam upravo tako nešto i očekivao, oduvijek sam znao da oni neće dobro svršiti..."

Ali tada Hagrid skoči na noge i izvadi iz ogrtača izlizani ružičasti kišobran, pa ga uperi u tetka Vernona kao mač i reče:

"Upozoravam te, Dursley... upozoravam te... samo još jednu riječ..."

Pošto mu je zaprijetila opasnost da ga bradati gorostas nabode na vrh kišobrana, tetak Vernon opet se obeshrabri; pribije se leđima uza zid i umukne.

"Tako je već bolje", reče Hagrid predišući pa se opet zavalj na sof, koja se ovaj put ulegne do sama poda.

Harryju su na jeziku bila još pitanja, na stotine pitanja.

"A što je bilo s Vol... oprostite... mislim, Znae-već-s-kim?"

"To ti je dobro pitanje, Harry. Izgubio se. Nesto. Iste one noći kad je tebe tjeo ubit. Zato si ti još slavniji. U tome ti je, vidiš, najveća tajna...on je bivo sve moćniji i moćniji... zašto je uopće nešto? Neki kažu da je odapeo. Koješta, po mom sudu. Nisam siguran da je u njemu bilo još toliko ljudskosti da umre. Neki kažu da je još tamo negdi, da čeka tobože na svoj čas, al ja u to ne vjerujem. Oni koji su bili na njegovoj strani, vratili su se opet nama. Neki od njih ko da su se probudili iz transa. Ne vjerujem da bi se to desilo da se on kanio vratit. Većina nas misli da je on još tamo negdi, samo da je izgubio svoju moć. Preslab je da nastavi dalje. Jerbo nešto ga je kod tebe, Harry, dokrajčilo. Te se noći desilo nešto sa čime on nije računao... ne znam šta je to bilo, niko to ne zna... al nešto ga je kod tebe ozbiljno smelo."

Hagrid je gledao Harryja očima iz kojih je izbijala toplina i poštovanje, ali Harry nije bio zadovoljan ni ponosan, štoviše, bio je uvjeren da je posrijedi neka strašna greška. On da je čarobnjak? Kako bi to moglo biti? Otkako zna za sebe, Dudley ga je mlatio, a teta Petunia i tetak Vernon pili su mu krv. Da je on stvarno čarobnjak, zašto se oni nisu, kad god bi ga htjeli zatvoriti u njegov ormar, pretvorili u žabe krastače? Ako je već jednom nadvladao najvećeg vješca na svijetu, kako ga je onda Dudley mogao uvijek tući kao vola u kupusu?

"Hagride," tiho izusti, "mislim da ste vi ipak negdje pogriješili. Ja mislim da ja nisam nikakav čarobnjak."

Hagrid se, na njegovo iznenađenje, naceri.

"Da ti nisi čarobnjak, a? Zar zbilja nisi nikad pravio čuda kad bi se uplašio il naljutio?"

Harry se zagleda u vatru. Kad malo bolje promisli... doista se svašta događalo što bi tetu i tetka razbjesnilo kad god bi se on, Harry, uzrujao *ili* *ražestio*... kad bi ga progonila Dudleyjeva banda, nekim bi im čudom umaknuo... kad se užasavao odlaska u školu s onom smiješnom frizur, kosa mu je preko noći porasla... a kad ga je Dudley posljednji put srušio na pod, nije li mu se i nehotice osvetio?

Nije li nahuškao na njega bou constrictora?

Harry opet pogleda Hagrida smiješeći se, i opazi da ga Hagrid zaljubljen motri.

"Razumiješ?" opet će Hagrid. "Da Harry Potter nije čarobnjak... čekaj samo, vidjet ćeš ti još kako ćeš se proslavit u Hogwartsu."

Ali tetak Vernon nije se kanio predati bez borbe.

"Zar vam nisam rekao da on nikamo ne ide?" proskiče. "On će ići u školu u Stonewallu i bit će mi još zahvalan na tome. Ja sam pročitao ona pisma, baš njemu trebaju sve one gluparije... čarobne formule i štapići i..."

"Ako on želi poč sa mnom, neće ga u tome spriječit takav bezjak ko što si ti", zareži Hagrid. "Da u tome spriječi sina Lily i Jamesa Pottera! Ti si lud! On je tamo upisan otkako se rodio. On će ići u najbolju školu vještčarenja i čarobnjaštva na svijetu. Poslije sedam godina školovanja neće ni sam sebe prepoznat. Bit će tamo, za promjenu, s klincima sličnim sebi, bit će pod nadzorom najvećeg ravnatelja kojeg je Hogwarts ikad imo, Albusa Dumbled..."

"NEĆU JA PLAĆATI NEKU UVRNUTU STARU BUDALU DA GA UČI MAĐIONIČARSKE TRIKOVE!" prodere se tetak Vernon.

Napokon je prevršio mjeru. Hagrid zgrabi kišobran i zavrtla njime iznad njegove glave, te zagrmi:

"DA NISI... NIKAD... VIŠE... VRIJEĐO... ALBUSA... DUMBLEDOREA... PRED... MNOM!"

Zatim naglo uperi kišobran u Dudleyja - blijesne ljubičasto svjetlo i razlegne se prasak kao od petarde i prodoran cvilež. Već idućeg trena Dudley je plesao na mjestu držeći se rukama za stražnjicu i jaučući od boli. Kad je Dudley prisutnima okrenuo leđa, Harry opazi kako mu iz rupice na hlačama viri kovčavi

svinjski repić.

Tetak Vernon rikne. Odvukavši tetu Petuniju i Dudleyja u drugu prostoriju, baci još jedan, posljednji, prestravljeni pogled na Hagrida i zalupi vratima za sobom.

Hagrid pogleda kišobran i pogladi se po bradi.

"Nisam se ipak smio toliko zaboravit," reče pokajničkim glasom, "a ionako mi nije upalilo. Tjeo sam ga pretvorit u prase, al čini mi se da je on već bio toliko sličan prasetu da mu nije puno ni trebalo..."

Zirne na Harryja ispod svojih čupavih obrva.

"Bit ću ti zahvalan ako ovo nikom u Hogwartsu ne spomeneš", nadoda. "Ja ne bi... ovaj... smio, strogo uzev, baviti se magijom. Dopustili su mi tek nešto malo da dođem do tebe i da ti dostavim ta pisma i druge stvari... to je bio i jedan od razloga što mi je bilo toliko stalo do tog zadatka..."

"A zašto se ne smijete baviti magijom?" priupita ga Harry,

"Ma šta ja znam... i ja sam išo u školu u Hogwartsu, al sam... ovaj... da ti pravo kažem, bio isključen. Kad sam bio na trećoj godini. Slomili su mi čarobni štapić i ostalo... Ipak me Dumbledore zadržo ko lovočuvara. Sjajan je čovac taj Dumbledore."

"A zašto ste bili isključeni?"

"Već je kasno a sutra imamo masu posla obaviti", glasno će Hagrid. "Morat ćemo u grad da ti pribavimo sve knjige i ostale stvari."

I svuče debeli crni ogrtač i dobaci ga Harryju.

"Ovime se možeš pokrit", reče mu. "Nemoj se uplašiti ako se u njemu šta miče. Mislim da su mi u jednom džepu ostala još dva puha..."

GLAVA PETA

Zakutna ulica

Sutradan ujutro Harry se rano probudio. Iako je znao da je dan, nije otvarao oči.

"To je sve bio san", odlučno reče sam sebi. "Sanjao sam da je gorostas po imenu Hagrid došao javiti mi da ću ići u školu za čarobnjake. Kad otvorim oči, bit ću opet kod kuće, u ormaru."

Iznenada začuje kako netko snažno kuca.

"Evo, teta Petunia kuca mi na vrata", pomisli, a srce mu siđe u pete.

Ipak još nije otvorio oči. Bio je to tako lijep san.

Kuc. Kuc. Kuc.

"Dobro, dobro", promumlja Harry. "Evo, dolazim."

Kad se pridigne, Hagridov teški ogrtač spadne mu s ramena. Koliba je bila puna sunca, oluja je minula.

Sam je Hagrid spavao na razvaljenoj sofi, a po prozoru je čaporcima kucala sova držeći u kljunu novine.

Harry se osovi na noge sav sretan, baš kao da se u njemu nadima velik balon. Ode ravno do prozora i širom ga otvori. Sova uleti u sobu i spusti novine na Hagrida, koji se još nije probudio. Sova zatim sleti na pod i uzme potezati za Hagridov ogrtač.

"Mani se toga!"

Harry pokušava otjerati sovu, ali se ona kljunom žestoko okomi na njega i nastavi čupkati ogrtač.

"Hagride!" vikne Harry. "Tu je neka sova..."

"Plati joj!" progundā Hagrid ne dižući glavu.

"Kako?"

"Treba joj platit što nam je donijela novine. Uzmi iz mog ogrtača." Reklo bi se da se Hagridov ogrtač sastoji od samih džepova punih svežnjeva ključeva, sačme, klupka špage, mentol bombona, vrećica čaja... najposlije Harry izvuče iz jednog džepa i šaku neobičnih novčića.

"Daj joj pet knuta", pospano će Hagrid.

"Knuta?"

"Onih malih, brončanih."

Harry izbroji pet brončanih novčića, a sova ispruži nogu da joj novac strpa u kožnatu kesicu vezanu za nogu. Zatim sova izleti kroz otvoreni prozor.

Hagrid glasno zijevne, uspravi se na sofi i protegne.

"Najbolje da krenemo, Harry, imamo pune ruke posla, moramo u Londonu kupit sve što ti treba za školu."

Harry je vrtio u ruci čarobnjačke novčiće i razgledao ih. Tad pomisli nešto zbog čega mu se učini da se onaj sretni balon u njemu izdušio.

"Hm... Hagride?"

"Ha?" odazove se Hagrid obuvajući goleme čizme.

"Ja nemam ni prebite pare... a čuo si i što je sinoć rekao tetak Vernon... da neće nikom plaćati da ja učim magiju."

"Ne brini ti za to", reče mu Hagrid ustajući i češući se po glavi. "Zar ti misliš da tvoji roditelji nisu tebi ništa ostavili?"

"Ali, ako im je kuća razrušena..."

"Nisu oni, dečko moj, držali zlato u kući! Jok, prva nam je postaja Gringotts. Čarobnjačka banka. Uzmi si jednu hrenovku, nisu ni hladne loše... a ja ne bi odbio ni komadićak te tvoje rođendanske torte."

"Čarobnjaci imaju svoje *banke*?"

"Samo jednu. Gringolts. A vode ju goblini."

"Goblini?"

"Aha... zato ju, vjeruj mi, niko pametan ne bi ni pokušao opljačkati. Nemoj se, Harry, rađe petljati s goblinima! Gringotts ti je najsigurnije mjesto na svijetu za sve što želiš sačuvati... najsigurnije, osim možda Hogwartsa. Ja zapravo ionako moram u Gringotts, radi Dumbledorea. Radi škole u Hogwartsu." Hagrid se ponosno isprsi.

"On mi obično povjerava važne poslove. Da mu tebe dovedem... da mu podignem nešto u Gringottsu... zna on da se u mene može pouzdat. Je li ti sad sve jasno? Ajde, idemo!"

Harry izađe za Hagridom van, na hrid. Nebo se bilo razvedrilo i more se ljeskalo na suncu. Čamac koji je tetak Vernon bio unajmio bijaše još na svom mjestu, ali se u njemu nakupilo mnogo vode za vrijeme oluje.

"A kako si ti došao ovamo?" priupita ga Harry gledajući oko sebe neće li spaziti još jedan čamac.

"Doletio sam", odgovori mu Hagrid.

"Doletio?"

"Aha... al sad ćemo se rađe vratiti ovim čamcem. Sad kad sam te našo, ne smijem se više služiti magijom." Obojica uđu u čamac. Harry je još zurio u Hagrida zamišljajući kako je on to letio.

"Ipak mi se nekako ne da veslat", reče Hagrid i još jednom zirne iskosa na Harryja. "Ako ja malo... ovaj... pospješim stvari, očeš i ti biti tako dobar da to ne spominješ u Hogwartsu?"

"Ma, naravno", potvrdi Harry željan vidjeti još malo magije na djelu.

Hagrid opet izvuče onaj svoj ružičasti kišobran, lupne njime dva puta po strani čamca i čamac pojuri prema kopnu.

"A zašto nitko pametan ne bi pokušao opljačkati Gringotts?" opet će Harry.

"Čarolije... čini..." odgovori Hagrid razmotavajući usput novine. "Vele da najvažnije sefove čuvaju zmajevi. Osim toga, nije ti se tamo lako snać... Gringotts je, znaš, na stotine milja ispod Londona. Duboko dolje ispod podzemne željeznice. Čak i kad bi uspio štogod zdepiti, skapo bi od gladi prije nego što bi se izvukao odanle."

Harry je sjedio i razmišljao o tim riječima dok je Hagrid čitao novine, *Dnevnog proroka*. Harry je od tetka Vernona naučio da ljudi vole da ih ostaviš na miru dok čitaju novine, ali mu je to ovaj put bilo doista teško jer ga nikad nije salijetalo toliko pitanja u isti mah.

"Ministarstvo magije opet je zabrljalo stvar", promrmlja Hagrid okrećući stranicu.

"Zar postoji i Ministarstvo magije?" upita ga Harry prije nego što se uspio obuzdati.

"Jasna stvar", odgovori Hagrid. "Tjeli su, dabome, Dumbledorea za ministra, al on ne bi nizašta napustio Hogwarts, pa je ministar postao Cornelius Fudge. Šeptlja da mu nema para. Pa sad svakog jutro šalje Dumbledoreu sove jednu za drugom tražeći od njega savjete."

"Ama, što uopće *radi* Ministarstvo magije?"

"Pa, glavni mu je posao da zamaže bezjaciima oči i razuvjeri ih da u zemlji ima još masa vještica i čarobnjaka."

"A zašto?"

"Zašto? E, bogme, Harry, svi bi odreda volili imati magična rješenja za svoje probleme. Ma bolje da nas ostave na miru!"

Uto čamac blago dodirne lukobran. Hagrid smota novine i obojica se popnu uz kamene stubu na pristanište.

Prolaznici su buljili u Hagrida dok su njih dvojica išli kroz ulice gradića prema kolodvoru. Harry im to nije mogao zamjeriti. Ne samo što je Hagrid bio dva puta viši od svih nego je još i upozoravao Harryja na sasvim obične stvari kao što su ure za parkiranje govoreći na sav glas:

"Vidiš li ovo, Harry? Što sve ti bezjaci neće izmisliti!"

"Hagrid", reče Harry pomalo zadihao jer je morao trčati da ne zaostane za divom. "Što si ono rekao, da u Gringottsu ima i *zmajeva*?"

"Pa, tako bar pričaju", odgovori mu Hagrid. "Uh, što bi ja volio imati zmaja!"

"*Volio* bi imati zmaja?"

"To sam si želio od malih nogu... ovuda, ovuda!"

Stigli su do kolodvora. Za pet minuta polazio je vlak za London.

Hagrid, koji se nije razumio u 'bezjački' novac, kao što ga je zvao, dade Harryju nekoliko novčanica da im kupi karte.

Ljudi su u vlaku još više buljili u njih. Hagrid je zauzeo dva sjedala i počeo plesti nešto što je izgledalo kao cirkuski šator, žut poput kanarinca.

"Je li pismo još kod tebe Harry?" zapita brojeći uzlove.

Harry izvadi iz džepa omotnicu od pergamenta.

"Odlično", reče Hagrid. "Tu ti je i popis šta će ti sve trebati."

Harry razmota drugi list pergamenta koji nije bio sinoć ni zapazio, pa pročita:

ŠKOLA VJEŠTIČARENJA I ČAROBNAŠTVA U HOGWARTSU

Odora

Učenici prvog razreda moraju imati sljedeće:

1. *Tri obična radna odijela (crna)*
2. *Običan šiljasti šešir (crni) za po danu*
3. *Par zaštitnih rukavica (od zmajevske kože ili sl.)*
4. *Zimski kaput (crni, sa srebrnim kopčama)*

Pozor! Svaki komad učeničke odjeće mora imati na sebi privjesak s imenom vlasnika.

Udžbenici

Svaki učenik mora imati po jedan primjerak sljedećih knjiga:

Miranda Goshawk: Zbirka čarobnih formula (1 stupanj)

Bathilda Bagshot: Povijest magije

Adalbert Waffling: Teorija magije

Emeric Switch: Preobrazbe za početnike

Phyllida Spore: 1000 čarobnih trava i gljiva

Arsenius Jigger: Čarobni napici i čajevi

Newt Scamander: Fantastične zvijeri i gdje ih naći

Quentin Trimble: Mračne sile: upute za samoobranu

Ostala oprema:

1 čarobni štapić

1 kotlić (kositreni, standardna veličina br. 2)

1 garnitura staklenih ili kristalnih bočica

1 teleskop

1 vaga od mjedi

Učenici mogu donijeti i po jednu sovu ILI mačku ILI žabu krastaču.

PODSJEĆAMO RODITELJE DA UČENICI PRVOG RAZREDA NE SMIJU POSJEDOVATI VLASTITE METLE

"I sve ćemo ovo moći kupiti u Londonu?" naglas zapita Harry.

"Da, ako znaš kud treba ić", odgovori mu Hagrid.

Harry još nikad nije bio u Londonu. Premda se činilo da Hagrid zna kamo ide, bilo je očito da nije navikao ići uobičajenim putem. U podzemnoj željeznici ispriječila se pred njim zapreka za one koji nemaju voznu kartu. U vlaku se naglas potužio da su sjedala pretijesna i da je vlak prespor.

"Meni nije jasno kako ti bezjaci mogu bez magije", rekao je dok su se penjali uz pomične stube u kvaru, kojima su se popeli do prometne ulice pune dućana.

Hagrid je bio takav gorostas da se lako probijao kroz svjetinu, pa je Harry morao samo ustopice ići za njim. Prolazili su pokraj knjižara i prodavaonica glazbala, pokraj zalagajnica i kina, ali ne i pokraj trgovine u kojoj bi se mogao kupiti čarobni štapić. Bijaše to tek obična ulica puna običnih ljudi. Je li moguće da su nekoliko milja ispod njih pohranjene gomile čarobnjačkog zlata? Ima li tu doista prodavaonica u kojima se prodaju zbirke čarobnih formula i čarobne metle? Da nije ovo sve skupa nekakva neslana šala koju su smislili Dursleyjevi?

Harry bi možda čak i povjerovao u to da nije znao da Dursleyjevi nemaju smisla za humor. Pa ipak, premda je sve ono što mu je Hagrid do tada rekao bilo nevjerovatno, morao mu je, htio-ne htio, vjerovati.

"Evo nas," reče Hagrid i stane, "tu ti je Šuplji kotlić. Glasoviti lokal."

Bijaše to mala, na prvi pogled prljava krčma. Da ga Hagrid nije upozorio na nju, Harry je ne bi bio ni primijetio. Prolaznici se nisu uopće obazirali na nju. Pogledi su im prelazili s velike knjižare na jednoj strani krčme na prodavaonicu gramofonskih ploča na drugoj strani, kao da uopće ne vide Šuplji kotlić. Zapravo je Harry imao vrlo neobičan osjećaj da ga samo on i Hagrid vide. Prije nego što je dospio to izreći, Hagrid ga uvede unutra.

Za jedan takav glasoviti lokal, unutra je bilo sve nekako mračno i ofucano. U kutu je sjedilo nekoliko starica i pijuckalo šeri iz malih čašica. Jedna je od njih pušila dugačku lulu. Jedan čovječuljak u cilindru razgovarao je sa starim, potpuno ćelavim pipničarom koji je izgledao kao ljepljiv orah. Kad su njih dvojica ušli u lokal, utihnuo je tihi žamor. Reklo bi se da svi poznaju Hagrida, a pipničar posegne za čašom i priupita ga:

"Kao i obično, Hagride?"

"Ne mogu, Tome. Došo sam službeno u ime Hogwartsa", odgovori Hagrid i potapše Harryja po ramenu tako da ovaj klekne.

"Bože sveti!" usklikne pipničar motreći Harryja. "Je li moguće... da nije to možda?..."

U Šupljem kotliću iznenada zavlada posvemašnji muk.

"Bog i bogme", prošapće stari pipničar. "Harry Potter... kakva čast!"

Pohita iza šanka, pohrli do Harryja i uhvati ga za ruku, sa suzama u očima.

"Dobro došli kući, gospodine Pottere, dobro došli!"

Harry nije znao što da kaže. Svi su ga gledali. Ona je starica potezala na lulu a da nije ni zapazila da joj se lula ugasila. Hagrid je sjao od zadovoljstva.

Tada su na sve strane počele strugati stolice po podu i učas se Harry izrukovao sa svima u Šupljem kotliću.

"Ja sam, gospodine Pottere, Doris Crockford. Ne mogu vjerovati sama sebi da vas konačno vidim."

"Drago mi je, gospodine Pottere, zaista mi je drago."

"Oduvijek sam vam željela stisnuti ruku... sva sam izvan sebe..."

"Milo mi je, gospodine Pottere, ne mogu vam reći koliko mi je milo. Ja se zovem Diggle, Dedal Diggle."

"Pa ja sam vas već vidio!" usklikne Harry, a Dedalu Diggleu od uzbuđenja pade cilindar na pod. "Jedanput ste mi se naklonili u jednom dućanu."

"I on se toga sjeća!" uzvikne Dedal Diggle gledajući redom sve prisutne oko sebe. "Jeste li čuli? On se mene sjeća!"

Harry se neprestance rukovao s gostima - Doris Crockford prilazila mu je više puta.

Do Harryja se nervozno progura i jedan mladi čovjek. Treptao je jednim okom.

"Profesor Quirrell!" uzvikne Hagrid. "Harry, profesor Quirrell predavat će ti u Hogwartsu..."

"P-P-Pottere," promuća profesor Quirrell hvatajući Harryja za ruku, "n-nemate p-pojma kako mi je drago upoznati se s vama."

"A koju vrstu magije vi predajete, profesore Quirrell?"

"O-obranu od m-m-mračnih sila", promumlja profesor Quirrell kao da nerado govori o tome. "T-to vama, P-P-Pottere, zbija n-ne treba, je li?" Nervozno se nasmije. "V-vjerojatno ste došli nabaviti svu potrebnu opremu? P-pa i ja moram p-pribaviti jednu n-novu knjigu o vampirima."

Reklo bi se da se profesor pri samom spomenu te knjige zgrozio. Ali ostali nisu dopustili da profesor Quirrell zadrži Harryja za sebe. Harryju je trebalo gotovo deset minuta da ih se svih oslobodi. Hagrid je naposljetku uspio nadglasati galamu oko sebe.

"Moramo dalje... moramo još svašta kupit. Idemo, Harry!"

Pošto je Doris Crockford po posljednji put stisnula ruku Harryju, Hagrid ga povede kroz točionicu i izvede u malo dvorište ograđeno zidom, u kojem bijaše samo jedna kanta za smeće i nekoliko travki.

Hagrid se naceri Harryju.

"Šta sam ti reko? Jesam ti reko da si ti slavna faca? Čak je i profesor Quirrell drhto od želje da te upozna... samo što on vječito drhće."

"Je li uvijek tako nervozan?"

"Ma da. Jadnik. Pametna glava. Sve je bilo u redu dok je študiro samo iz knjiga, al je onda uzeo dopust od godinu dana da stekne nešto prakse iz prve ruke... Kažu da je u Schwarzwald u naišo na prave vampire i da je imo grdnih neprilika s nekom vješticom... i da odonda nije više pravi. Boji se učenika, a boji se čak i svog predmeta... a di mi je kišobran?"

Vampiri? Vještice? Harryju se zavrtjelo u glavi. Dotle je Hagrid brojio cigle u zidu iznad kante za smeće.

"Tri gore... dvije sa strane..." mrmljao je. "Tako je. Makni se, Harry!"

Pa kucne po zidu vrškom kišobrana.

Opeka koju je dodirnuo zadržće... zatrese se... i u sredini se pojavi rupa... koja se sve više i više širila... i začas se pred njima stvori svod kroz koji je čak i Hagrid mogao proći, svod kroz koji su stupili u ulicu popločenu oblucima što je vijugala i gubila se u daljini.

"Dobro došo u Zakutnu ulicu!" reče Hagrid.

I nasmije se Harryjevu zaprepaštenju. Obojica prođu ispod svoda.

Harry zirne preko ramena i vidje da se svod za njima u tren oka opet pretvori u debeli zid.

Sunce je obasjavalo naslagane kotliče ispred najbližeg dućana.

Na natpisu iznad njih pisalo je:

KOTLIĆI - SVIH VELIČINA - BAKRENI, BRONČANI, KOSITRENI, SREBRNI - KOTLIĆI KOJI SE SAMI MIJEŠAJU - SKLOPIVI KOTLIĆI.

"E, da, i tebi će trebati jedan od ovih," reče Hagrid, "al prvo moramo doći do tvoje love."

Harry poželi da ima još osam očiju. Dok su prolazili tom ulicom, okretao je glavu na sve strane ne bi li sve obuhvatio jednim pogledom: trgovine, robu izloženu pred njima, ljude koji kupuju tu robu. Ispred ljekarne je stajala debeljuškasta žena i vrtjela glavom govoreći:

"Zmajevska jetra, sedamnaest srpova unca, ma jesu li oni poludjeli?..."

Prigušen, tih huk dopirao je iz mračnog dućana nad kojim je stajao natpis:

EEYLOPSOVA KUĆA SOVA - ŠUMSKE, BULJOOKE, UŠARE, UTINE, KUKUVIJE

Nekoliko je dječaka Harryjevih godina stajalo pritisnutih nosova na izlog u kojem su bile izložene metle.

"Pazi," čuo je Harry jednog od njih, "novi Nimbus 2000... najbrži od svijeta..."

Bijaše tu dućana u kojima su se prodavale pelerine, dućana u kojima su se prodavali teleskopi i čudnovati srebrni instrumenti koje Harry nikad prije nije vidio, izloga u kojima bijahu kace pune šišmišnjih slezena i očiju jegulja, naslagane hrpe zbirke čarobnih formula, guščjih pera i svitaka pergamenta, bočice čarobnih napitaka, Mjesečevi globusi...

"Gringotts", reče Hagrid.

Došli su do snježnobijele zgrade što je stršila među svim tim malim dućanima. Uz ulaštena brončana vrata stajao je, u skrletnoj i zlatnoj odori...

"Da, to ti je goblin", potihlo će Hagrid dok su se penjali uz bijele kamene stubove prema njemu. Goblin je bio za glavu niži od Harryja.

Imao je crnomanjasto, pametno lice, kozju bradicu i, kao što Harry zapazi, vrlo dugačke prste i stopala. Kad su ulazili na vrata, on im se nakloni. Našli su se pred još jednim vratima, ovaj put srebrnim, na kojima bijahu ugravirane ove riječi:

Uđi, stranče, ali znaj.

Griješ pohlepe zauzdaj!

Tko za tuđim novcem

seže. Nit na kojoj visi reže.

Želiš li u našem domu

Blago skrbiti džepu svomu.

Upozoren si, tate, znaj

Smjesta bježi, ne oklijevaj.

"Bio bi lud, ko što rekoh, kad bi tu pokušao nešto zdupiti", opet će Hagrid.

Dvojica im se goblina naklone dok su prolazili kroz srebrna vrata i ulazili u golemu mramornu dvoranu. Stotinjak goblina sjedilo je na visokim stolicama za dugačkim pultom upisujući nešto u velike poslovne knjige, važući novčiće mjedenom vagom i ispitujući pod povećalom drago kamenje. Nebrojena vrata vodila su dalje iz te dvorane, a drugi su goblini puštali ljude da na njih ulaze i izlaze. Hagrid i Harry zapute se do pulta.

"Bar dan", obrati se Hagrid jednom slobodnom goblinu. "Mi smo došli da podignemo nešto novca iz sefa gospodina Harryja Pottera."

"A imate li, gospodine, njegov ključ?"

"Imadem ga ovdje negdje", odgovori Hagrid pa uzme vaditi stvari iz džepova i stavljati ih na pult, pri čemu prospe šaku psećih kekasa po goblinovoj blagajničkoj knjizi. Goblin se namršti. Harry je dotle gledao drugog goblina s desne strane kako važe hrpu rubina velikih poput žeravica.

"Evo ga!" napokon će Hagrid dižući uvis zlatan ključić.

Goblin promotri ključić izbliza. "Čini mi se da je sve u redu."

"A imadem i pismo od profesora Dumbledorea", važno prozbori i isprsi se Hagrid. "Radi se o znate-već-čemu u sefu broj sedamsto i trinaest."

Goblin pomno pročita pismo.

"U redu", reče vraćajući pismo Hagridu. "Dat ću vam nekoga da vas odvede do oba sefa. Griphook!"

Griphook je također bio goblin. Pošto Hagrid opet potrpa sve svoje pseće kekse u džepove, on i Harry podu za Griphookom prema jednima od vrata što su vodila iz dvorane.

"A što je to znaš-već-što u sefu broj sedamsto trinaest?" priupita Harry Hagrida.

"E, to ti sad ne mogu reći", tajanstveno odgovori Hagrid. "To ti je tajna. Nešto u vezi sa Hogwartsom. Dumbledore ima u mene zbilja veliko povjerenje. Ne isplati mi se riskirati da ti to kažem."

Griphook im otvori vrata. Harry je očekivao da će vidjeti još više mramora, pa se iznenadi. Našli su se u uskom kamenom hodniku osvijetljenom bakljama. Hodnik se naglo spuštao a na podu su bile uske željezničke tračnice. Griphook zazviždi i niz tračnice se dokotrljaju do njih mala kolica. Sva se trojica popnu na njih - Hagrid poprilično teško - i oni krenu.

Isprva su se samo bučno vozili kroz labirint podzemnih hodnika.

Harry je nastojao upamtiti, lijevo, desno, lijevo, ravno, desno, lijevo, ali je to bilo nemoguće.

Činilo se da kolica sama znaju put jer Griphook nije upravljao njima.

Harryja su zapekle oči od hladnog zraka kroz koji su jurili, ali ih je i dalje držao širom otvorene. Jednom mu se učinilo da je na kraju jednog hodnika vidio bljesak vatre pa se okrenuo da vidi nije li to možda zmaj, ali je zakasnio - pojurili su još dublje i prošli pokraj podzemnog jezera, uz koje su sa stropa i iz poda rasli stalaktiti i stalagmiti.

"Ja nikad nisam naučio koja je razlika između stalagmita i stalaktita", vikne Harry Hagridu usred štropota kolica.

"Stalagmiti imaju slovo 'm' u sredini", odgovori mu Hagrid. "I nemoj me sad ništa više pitat jerbo mi je zlo."

I doista je sav pozelenio, a kad su se kolica napokon zaustavila uz nekakva mala vrata u zidu hodnika, Hagrid siđe i nasloni se na zid jer su mu koljena klecala.

Griphook otključa vrata. Zapahne ih zelenkast dim što je navro kroz vrata, a kad se dim razide, Harry zine. Unutra su bile hrpe zlatnika, stupovi srebrnjaka i gomile brončanih knutova.

"Sve je ovo tvoje", nasmiješi se Hagrid.

Da je sve to Harryjevo - nevjerojatno! Dursleyjevi sigurno nisu znali za ovo jer bi mu inače sve skupa oteli dok bi dlanom o dlan. Koliko su se samo puta tužili da ih previše košta njegovo uzdržavanje! A za sve to vrijeme postojalo je ovo njegovo malo bogatstvo pohranjeno duboko ispod Londona!

Hagrid pomogne Harryju da potrpa nešto od tog blaga u torbu.

"Ovi su ti zlatnici galeoni", objasni mu. "Galeon ima sedamnajst srebrnih srpova, a srp dvadeset i jedan knut, to je zbilja jednostavno.

Dobro ovo će ti bit dosta za dva polugodišta, ostalo ćemo ostavit ovdi za tebe." Hagrid se obrati Griphooku: "A sad, molim, do sefa broj sedamsto i trinaest. I može li malo polakše?"

"Postoji samo jedna brzina", odgovori mu Griphook.

Sad su se spuštali još dublje i još brže. Zrak je bivao sve hladniji i hladniji dok su jurili oštrim zavojima. Protutnjali su i preko jedne podzemne gudure. Harry se nagnuo na stranu da vidi što se nalazi na mračnom dnu, ali je Hagrid prostenjao, zgrabio ga za šiju i povukao natrag.

Na sefu broj sedamsto i trinaest nije bilo ključanice.

"Odmaknite se malo!" važno zapovjedi Griphook. Zatim nježno pogladi vrata jednim od svojih dugačkih prstiju i vrata se jednostavno rastope. "Kad bi ovo pokušao učiniti netko drugi, a ne goblin iz Gringotts, vrata bi se uvukla u sebe i ulovila ga u zamku."

"Koliko često provjeravate nema li koga unutra?" upita ga Harry.

"Otprilike jedanput svakih deset godina", odgovori Griphook i prilično se ružno naceri.

Harry je bio uvjeren da u ovom strogo čuvanom sefu mora doista biti nešto posebno, pa se radoznalo nagne naprijed nadajući se da će u najmanju ruku ugledati bajoslovne dragulje... ali u prvi mah mu se učini da tu nema ničega. Tad spazi na podu malen prljav zavežljaj u smeđem papiru. Hagrid ga pokupi i strpa u unutarnji duboki džep.

Harry je gorio od želje da sazna što je to, ali je bio toliko pametan da nije ništa pitao.

"Ajdemo sad opet na ta prokleta kolica, i nemoj mi više ništa govorit jerbo će za mene najbolje bit da ne otvaram usta", reče Hagrid.

Nakon još jedne mahnite vožnje, stajali su žmirkajući na suncu pred Gringottsom. Harry nije znao kamo da prvo krene sad kad ima novca na bacanje. Nije ni morao znati koliko galeona vrijedi funta da bi bio svjestan da ima više novca nego što ga je ikad imao - čak i više nego što ga je ikad imao Dudley.

"Sad bi ti mogli i uniformu pribavit", reče Hagrid i mahne glavom prema *Odjeći za sve prigode kod gospođe Malkin*. "Čuj, Harry, imaš li šta protiv da si ja dotle skvasim grlo u *Šupljem kotliću*? Mrzim ona Gringottsova kolica!"

Reklo bi se da mu još nije dobro, pa Harry nervozno stupi u dućan gospođe Malkin sam. Gospođa Malkin

bijaše nasmiješena zdepasta vještica, sva u odjeći sljezove boje.

"Za Hogwarts, dušo?" priupita ga čim Harry zausti da nešto kaže.

"Tu imaš sve što ti treba...zapravo se baš sad još jedan mladac oprema za školu."

U stražnjoj prostoriji stajao je na klupici dječak blijeda, usiljena lica, na kojem je jedna druga vještica upravo pričvršćivala pribadačama dugu crnu pelerinu. Gospođa Malkin odvede Harryja do druge klupice i reče mu neka stane na nju, a onda mu navuče preko glave dugačku pelerinu i počne na njoj pribadačama obilježavati potrebnu dužinu.

"Zdravo!" pozdravi ga dječak. "I ti ideš u Hogwarts?"

"Da", potvrdi Harry.

"Meni tata u susjednoj knjižari kupuje knjige, a mama mi malo dalje u ovoj istoj ulici traži čarobne štapiće", reče mu dječak. Govorio je otegnutim glasom, kao da mu je dosadno. "Poslije ću s njima skupa potražiti trkaće metle. Nije mi jasno zašto učenici prvog razreda ne smiju imati svoje metle. Pokušat ću nagovoriti tatu da mi kupi jednu metlu i onda je nekako prošvercati u školu."

Harryja je ovaj dečko podsjetio na Dudleyja.

"A imaš li ti svoju metlu?" upita ga dječak.

"Nemam", odgovori Harry.

"Igraš li uopće metloboj?"

"Ne igram", otpovrne Harry pitajući se što je to uopće metloboj.

"Ja igram... tata kaže da bi bila sramota da me ne izaberu da igram za svoj dom. I ja mislim da ima pravo. Znaš li u kojem ćeš domu biti?"

"Ne znam", odgovori Harry osjećajući se u svakom trenutku sve gluplje.

"E pa, nitko zapravo ne zna u kojem će domu biti dok ne dođe tamo, ali ja već znam da ću biti među Slytherinima jer su svi u našoj familiji bili Slytherini... a zamisli da upadneš među Hufflepuffe, ja mislim da bih u tom slučaju zbrisao, a ti?"

"Mmm", izusti Harry žaleći što ne zna reći ništa zanimljivije.

"Uh, pogledaj onoga tamo!" iznenada uzvikne dječak i mahne glavom prema izlogu. Pred izlogom je stajao Hagrid, smješкао se Harryju i podizao uvis dva velika sladoleda da mu pokaže da zbog njih ne smije unutra.

"To je Hagrid", reče Harry, sretan što i on zna nešto što ovaj dječak ne zna. "On radi u Hogwartsu."

"Ah", izusti dječak. "Čuo sam već za njega. On je tamo nekakav sluga, je li?"

"On je lovočuvar", ispravi ga Harry. Ovaj mu se dečko sve manje sviđao.

"Jest, tako je. Čuo sam da je pravi *divljak*... da živi u kolibi pokraj škole i da se povremeno opija, pa se onda pokušava baviti magijom, ali obično na kraju zapali sam sebi krevet."

"Ja mislim da je on pametna glava", hladno će Harry.

"*Ma nemoj?*" začudi se dječak podsmjehujući mu se. "A zašto je s tobom? Gdje su tvoji roditelji?"

"Umrli su", kratko mu odgovori Harry. Nije mu se dalo ništa objašnjavati ovom dječaku.

"Ah, žao mi je", odvrati onaj, ali se ne bi reklo da mu je uistinu žao. "Ali valjda su bili *našeg* soja?"

"Bili su vještica i čarobnjak, ako na to misliš."

"Ja stvarno mislim da ne bi smjeli primati one druge, a ti? Oni jednostavno nisu kao mi, drukčije su odgojeni. Neki od njih, zamisli, nisu čak ni čuli za Hogwarts dok nisu primili pismo. Ja mislim da bi sve to trebalo ostati među čarobnjačkim obiteljima. A kako se ti zoveš?"

Ali prije nego što mu je Harry mogao odgovoriti, gospođa Malkin reče:

"Evo, gotovi smo!"

Harryju nije bilo krivo što ne mora više razgovarati s tim dječakom, pa skoči s klupice na pod.

"E pa, vidjet ćemo se valjda u Hogwartsu!" dobaci mu dječak otegnutim glasom.

Harry je bio mučaljiv dok je lizao sladoled što mu ga je Hagrid donio (od čokolade i jagoda s lješnjacima).

"Što ti je?" upita ga Hagrid.

"Ništa", slaže Harry. Navratili su u jedan dućan kupiti pergamenta i pera. Harry se obradovao kad je našao bočicu tinte što pri pisanju mijenja boju. Kad su izašli iz tog dućana, upita Hagrida:

"Hagride, što je to metloboj?"

"Bog i bogme, Harry, ja stalno zaboravljam koliko ti malo znadeš... Ne znaš ni što je metloboj!"

"Nemoj mi sada još više otežavati stvar", reče Harry i ispriča mu sve o onom blijedom dječaku kod gospođe Malkin.

"... i rekao je da ne bi smjeli uopće primati ljude iz bezjačkih obitelji..."

"Ti nisi iz bezjačke familije. Da je on samo znao ko si ti. Sigurno znade za tebe ako je iz čarobnjačke familije, pa vidio si ih u Šupljem kotliću! Ama, šta on zna o tome, neki su od najboljih u magiji bili iz familija u kojima su bili sve sami bezjaci... uzmimo samo tvoju nanu! A vidiš kakva joj je sestra!"

"Dobro, a što je to metloboj?"

"To ti je naš sport. Čarobnjački sport. To ti je... ko nogomet u bezjačkom svijetu... svi prate metloboj... a igra se u zraku na metlama, sa četiri lopte... nije baš lako objasniti pravila te igre."

"A što su Slytherini i Hufflepuffi?"

"Domovi u školi. Ima ih četiri. Svi tvrde da su Hufflepuffi bezveznjaci, al..."

"Kladio bih se da sam i ja Hufflepuff", zlovoljno će Harry.

"Bolje ti je bit Hufflepuff neg Slytherini tajanstveno će Hagrid. "Nema ni jedne jedine vještice ni čarobnjaka koji su se pokvarili a da prethodno nisu bili Slytherini. Slytherin je bio i onaj Znaš-već-tko..."

"Vol...oprosti... Znaš-već-tko je bio u Hogwartsu?"

"Prije puno, puno godina", potvrdi Hagrid.

Kupili su i udžbenike u knjižari *Krasopis i Bugačica*, u kojoj su knjige bile naslagane na policama do stropa. Bilo je tu knjižurina velikih poput kamenih ploča na cesti i uvezanih u kožu, knjižica malenih poput poštanskih maraka, u svilenim koricama, i knjiga punih neobičnih simbola, a bilo ih je i u kojima nije bilo ničega. Čak bi i Dudleyju, koji nikad ništa nije čitao, rasle zazubice za nekima od njih. Hagrid je morao upravo odvući Harryja od *Kletvi i protukletvi (Očarajte svoje prijatelje i zbunite svoje neprijatelje najnovijim osvetničkim činimo: gubitkom kose, klecanjem nogu, mutavošću i koječim drugim)*, knjige profesora Vindictusa Viridiana.

"I ja sam se bavio mišlju kako da začaram Dudleyja."

"Ne kažem da je to loša ideja, al ne smiješ se služiti magijom u bezjačkom svijetu, osim u iznimnim prigodama", reče Hagrid. "U svakom slučaju, ne bi se još znao služiti tim kletvama, morat ćeš još puno, puno učiti da dođeš do tog stupnja."

Hagrid nije dao Harryju ni da kupi kotlić od čistog zlata ("Na tvom popisu piše kositreni!"), ali su kupili lijepu vagu za vaganje sastojaka u čarobnim napicima i sklopivi mjedeni teleskop. Zatim su svratili u ljekarnu, koja je bila vrlo zanimljiva, usprkos groznom smradu, mješavini pokvarenih jaja i trulog zelja. Na podu su stajale kačice s nečim sluzavim, uza zidove bijahu na policama poredane staklenke s travama i sjajnim prascima, a sa stropa su visili naramci perja, niske očnjaka i kolutovi pandži. Dok je Hagrid naručivao od čovjeka za tezgom neke osnovne sastojke čarobnih napitaka za Harryja, Harry je razgledao srebrne rogove jednoroga, od kojih je svaki stajao po dvadeset jedan galeon, i sićušne, blistave oči kukaca (pet knutova za žlicu).

Ispred ljekarne je Hagrid još jednom bacio pogled na Harryjev popis.

"Još samo čarobni štapić... ah, da, nisam ti još kupio ni dar za rođendan."

Harry osjeti kako crveni.

"Ne moraš mi ni kupovati..."

"Znam da ne moram. Znaš šta, kupit ću ti jednu životinju. Neću žabu krastaču, one su već davno izašle iz mode, svi bi ti se smijali... a ja opet ne volim mačke jerbo od njih kišem. Kupit ću ti sovu. Svi klinci žele sovu, sove su zbilja korisne, nose poštu i slične stvari."

Nakon dvadesetak minuta izašli su iz Eeylopsove kuće sova, mračne i pune komešanja i treperenja i užagrenih očiju. Harry je nosio veliku krletku u kojoj bijaše lijepa bijela sova što je čvrsto spavala s glavom zavučenom pod krilo. Neprestance je zahvaljivao Hagridu zamuckujući baš kao profesor Quirrell.

"Nema na čemu", oteresito odvratila Hagrid. "Ne vjerujem da si se baš nadobivo darova kod onih Dursleyjevih. Još samo da skoknemo do Ollivandera... to je jedino mjesto di možeš dobit čarobne štapiće, a ti moraš imati najbolji od najboljih."

Čarobni štapić... to si je Harry zapravo najviše želio.

Taj je dućan bio tijesan i otrcan. Nad vratima je stajao natpis s kojeg su se ljuštila zlatna slova *Ollivander: proizvođač kvalitetnih čarobnih štapića od 382. godine prije Krista*. U prašnom je izlogu, na izbljedjelom purpurnom jastučiću, ležao samo jedan čarobni štapić.

Kad su ušli u dućan, negdje daleko straga razlegao se cilik zvonca. Bijaše to skučen i pust dućan u kojem se nalazila samo jedna stolica dugih i tankih nogu, na koju je Hagrid sjeo da pričeka. Harry se čudno osjećao, kao da je u knjižnici u kojoj vlada strogi red. Zatomio je više novih pitanja što su mu pala na pamet. Umjesto toga, zagleda se u tisuće uskih kutija uredno naslaganih do sama stropa.

Iz nekog nepoznatog razloga svrbjela ga je šija. Reklo bi se da tu sama prašina i tišina izazivaju svrbež

nekom tajanstvenom čarolijom.

"Dobar dan", ogласi se netko blagim glasom. Harry se lećne. Zaciјelo se i Hagrid lećnuo jer se razlegne škripa i on brže-bolje ustane sa stolice.

Pred njima je stajao starac kojem su širom otvorene svijetle oči sjale poput dva mјeseća u mračnom dućanu.

"Zdravo", nespretno će Harry.

"Ah, da", opet će starac. "Da, da. Mislio sam ja da ću vas uskoro vidjeti. Harry Potter." Ovo nije bilo pitanje. "Imate majćine oči. Čini mi se kao da je jućer bila ovdje kupiti svoj prvi štapić. Dvadeset i sedam centimetara dugaćak, tanak, vrbov. Zgodan štapić za ćarobiranje."

Gospodin Ollivander pride Harryju. Harry poželі da starac bar jednom žmirne. Te su mu srebrnkaste oči bile nekako jezo vite.

"Vaš je otac pak više volio štapić od mahagonija. Dvadeset osam centimetara dugaćak. Elastićan. Malo snažniji, idealan za preobrazbe. E, sad, rekao sam da je vaš otac više volio... a, zapravo, štapić, naravno, bira ćarobnjaka."

Gospodin Ollivander toliko se približio Harryju da su im se nosovi malne dodirnuti. Harry spazi svoj odraz u njegovim zamagljenim očima.

"A tu je i..."

Gospodin Ollivander dotakne dugaćkim bijelim prstom munjoliki ožiljak na Harryjevu ćelu.

"Žao mi je što moram priznati da sam upravo ja prodao štapić kojim vam je ovo učinjeno", reće blagim glasom. "Trideset i tri centimetra. Od tisovine. Snažan štapić, vrlo snažan, ali u pogrešnim rukama... E, da sam ja znao što će taj štapić napraviti u svijetu..."

Zavrtjevši glavom, napokon spazi, na Harryjevo veliko olakšanje, i Hagrida.

"Rubeus! Rubeus Hagrid! Baš mi je drago što vas opet vidim... Od hrastovine, ćetrdeset centimetara, prilićno savitljiv, je li?"

"Tako je, gospodine, toćno", potvrdi Hagrid.

"Dobar štapić, nema zbora. Ali vjerojatno su vam ga slomili kad su vas isključili iz škole?" priupita ga odjednom gospodin Ollivander stroгим glasom.

"Ovaj... da, slomili su mi ga, da", reće Hagrid stružući nogom po podu. "Ipak su mi ostale obje polovice", nadoda malo vedrije.

"Ali *ne služite* se valjda njima?" upita ga gospodin Ollivander oštrim glasom.

"Ma ne služim, gospodine", brže-bolje će Hagrid. Harry primijeti kako je pritom snažno stisnuo u ruci svoj ružićasti kišobran.

"Hmmm", izusti gospodin Ollivander i odmjeri Hagrida prodornim pogledom. "E, a sad... gospodine Potter. Da vidimo!" Izvadi iz džepa dugaćak krojaćki metar sa srebrnkastim mjerama. "Kojom rukom ćarobirate?"

"Ja sam... ovaj... dešnjak", odgovori Harry.

"Ispružite ruku. Tako, tako." Pa izmjeri Harryju ruku od ramena do vrha prstiju, od zgloba do lakta, pa visinu od ramena do poda, od koljena do pazuha i opseg glave. Dok je sve to mjerio, govorio je:

"Gospodine Potter, svaki Ollivanderov ćarobni štapić ima u svojoj srži snažnu magićnu supstanciju.

Koristimo se dlakom jednoroga, perjem iz feniksova repa i zmajevskim srćanim vlaknima. Nema potpuno jednakih Ollivanderovih štapića, baš kao što nema ni potpuno jednakih jednoroga, zmajeva ni feniksa, i dakako da tućim štapićem nećete nikad polućiti tako dobre rezultate."

Harry odjednom shvati da mu krojaćki metar sam od sebe mjeri razmak između nosnica. Dotle se gospodin Ollivander motao oko polica i vadio s njih kutije.

"Dosta će biti", reće, i krojaćki se metar složi na podu. "E, dobro, gospodine Potter. Isprobajte najprije ovaj. Od brezovine, sa zmajevskim srćanim vlaknima. Dvadeset dva i pol centimetra. Zgodan i elastićan. Uzmite ga samo u ruku i zamahnite njime."

Harry uzme štapić i (osjećajući se glupo) ovlaš zamahne njime, ali mu ga gospodin Ollivander gotovo istog ćasa otme iz ruke,

"A ovaj je od javora, s feniksovim perjem. Deset i pol centimetara. Slićan biću. Isprobajte ga..."

Harry ga je htio isprobati, ali ćim je podigao štapić uvis, opet mu ga gospodin Ollivander otme.

"Ne, ne... uzmite ovaj, od ebanovine i dlake jednoroga, dvanaest i pol centimetara, gibak. Hajde, hajde, isprobajte ga!"

Harry ga je isprobao. Pa je isprobao još jedan. I još jedan. Nije mu bilo jasno što gospodin Ollivander

zapravo traži. Hrpa isprobanih štapića na stolici sve je više rasla. Reklo bi se da je gospodin Ollivander to zadovoljniji što ih više skida s polica.

"Izbirljiva mušterija, a? Ali ne brinite, naći ćemo mi već ovdje onaj pravi... a kako bi bilo... pa, da, zašto ne... da pokušamo s kojom neobičnijom kombinacijom... božikovina s feniksovim perjem, dvanaest i pol centimetara, lijep i savitljiv?"

Harry uzme od njega taj štapić. Odjednom u prstima oćuti toplinu.

Podigne štapić iznad glave i naglo zamahne njime kroz prašni zrak, a iz vrha štapića vrcne roj crvenih i zlatnih iskri poput vatrometa bacajući razigrane mrlje svjetla po zidovima. Hagrid podvrisne i zaplješće, a gospodin Ollivander uzvikne:

"E, bravo! Da, stvarno je dobro. Zbilja dobro, dobro, dobro... kako je to čudno... stvarno čudno..."

I ponovo strpa Harryjev štapić u kutiju, koju zamota smeđim pakpapirom svejednako mrmljajući:

"Čudno... zbilja čudno..."

"Oprostite," obrati mu se Harry, "što vam je to čudno?"

Gospodin Ollivander zagleda se u Harryja svojim svijetlim očima.

"Ja se, gospodine Potter, sjećam svakog štapića koji sam prodao.

Svakog pojedinog štapića. I eto, slučaj je htio da je pero iz feniksova repa u vašem štapiću iz istog onoga repa kao i... u onom drugom. Zbilja je pravo čudo što vam je suđen baš ovaj štapić čiji je brat...ama, čiji vam je brat napravio taj ožiljak na čelu."

Harry proguta.

"Da, trideset i tri centimetra. Od tisovine. Stvarno se neobične stvari događaju. Svaki štapić bira svoga čarobnjaka, sjećate se... Mislim da od vas, gospodine Potter, možemo očekivati velike stvari... Uostalom, i onaj čije ime ne smijemo spominjati, napravio je velike stvari... užasne, da, ali velike..."

Harry se naježi. Nije bio siguran da mu je gospodin Ollivander baš jako drag. *Plati* mu sedam zlatnih galeona za štapić, a gospodin Ollivander isprati ih klanjajući se iz dućana.

Kasnopopodnevno sunce klonilo se zapadu dok su se Harry i Hagrid probijali opet kroz Zakutnu ulicu, prolazili kroza zid i kroz Šuplji kotlić, sad potpuno pust. Harry nije ni riječi rekao dok su prolazili londonskim ulicama, nije čak ni primijetio koliko ljudi bulje u njih u podzemnoj željeznici, onako natovarene svim onim paketima čudnovatih oblika, s usnulom bijelom sovom u Harryjevu krilu. Popeli su se još jednim pomičnim stubama i izašli na postaji Paddington.

Harry pojmi gdje se nalaze tek kad ga Hagrid potapše po ramenu.

"Imamo još malo vremena da štogod prigrizemo prije odlaska tvog vlaka", reče mu Hagrid.

Kupi hamburgere pa obojica sjednu na stolice od plastike da ih pojedu. Harry je neprestano gledao oko sebe. Sve mu se činilo tako čudno.

"Je li sve u redu, Harry? Nekako si mi šutljiv?" reče Hagrid.

Harry nije pravo znao kako bi to objasnio. Upravo je proslavio najljepši rođendan u životu... a ipak... žvakao je hamburger tražeći u glavi prave riječi.

"Svi misle da sam ja nešto posebno", napokon reče. "Svi oni ljudi u Šupljem kotliću, profesor Quirrell, gospodin Ollivander... a ja nemam pojma o magiji. Kako oni mogu od mene očekivati velike stvari? Ja sam tobože slavan, a čak se i ne sjećam čime sam se to proslavio. Ne znam uopće što se dogodilo kad je Vol... oprost... hoću reći, one noći kad su mi roditelji poginuli."

Hagrid se nasloni na stol. Iza raščupane brade i čupavih obrva nazirao se dobrostiv smiješak.

"Ne brini ti ništa, Harry. Brzo ćeš ti sve to naučit. Svi u Hogwartsu počinju od nule, sve će to tebi ići od ruke. Samo budi svoj! Znam da je to teško. Ti si izabran, a to je uvijek teško. Al u Hogwartsu će ti bit divno... i meni je bilo... pa i sad je, istini za volju."

Hagrid je pomogao Harryju da se ukrca u vlak koji će ga ponovo odvesti do Dursleyjevih, a na rastanku mu je pružio jednu omotnicu.

"Ovo ti je vozna karta za Hogwarts", reče mu. "Prvi rujna... na kolodvoru King's Cross... sve ti lijepo piše tu na karti. Ako budeš imo bilo kakvih problema s Dursleyjevima, pošalji mi pismo po sovi, ona će već znat gdje će me nać... Doviđenja, Harry!"

Vlak je krenuo s kolodvora. Harry je želio gledati Hagrida sve dok ga ne izgubi iz vida, pridigao se sa sjedala i pritisnuo nos uz prozor, ali čim je žmirnuo, Hagrid je nestao.

GLAVA ŠESTA

Odlazak s perona devet i tričetvrt

Harryjev posljednji mjesec dana kod Dursleyjevih nije bio nikakva uživancija. Dudley se sad, doduše, toliko bojao Harryja da nije htio ostati s njim u istoj sobi. Teta Petunia i tetak Vernon nisu ipak zatvorili Harryja u ormar, nisu ga ni na što silili niti vikali na njega - zapravo nisu ni razgovarali s njim. Onako prestravljeni i bijesni, ponašali su se kao da je stolica na kojoj Harry sjedi prazna.

Premda je ovo po mnogo čemu bilo velik napredak, Harry je bio poprilično potišten.

Nije izlazio iz svoje sobe i družio se samo sa svojom sovom. Odlučio ju je prozvati Hedviga, po imenu koje je našao u *Povijesti magije*.

Školske su mu knjige postale vrlo zanimljive. Ležao je u krevetu i čitao do kasno u noć. Hedviga je kroz otvoreni prozor slobodno ulijetala u sobu i izlijetala iz nje. Sva je sreća što teta Petunia nije više svraćala u sobu s usisavačem, jer je Hedviga neprestance donosila sa sobom mrtve miševe. Svake večeri prije spavanja Harry bi prekrizio još jedan datum na listu papira koji je objesio na zid brojeći dane do 1. rujna. Posljednjeg dana u mjesecu kolovozu zaključio je da će ipak biti bolje da porazgovara s tetom i tetkom o tome kako da sutradan dođe do kolodvora King's Cross, pa je sišao u dnevnu sobu u kojoj su ukućani gledali nekakvu kviz-emisiju na televiziji. Nakašljao se da ih upozori na svoju nazočnost. Dudley vrisne i pobjegne iz sobe.

"Ovaj... tetak Vernon?"

Tetak Vernon progunđa nešto da pokaže da ga sluša.

"Ovaj... ja bih morao sutra ujutro na King's Cross... da odputujem u Hogwarts"

Tetak Vernon opet nešto progunđa.

"Biste li me mogli odvesti na kolodvor?"

Tetak još jednom nešto progunđa. Harry pomisli da to znači pristanak.

"Hvala vam."

Kad je Harry već pošao prema stubama, tetak Vernon napokon progovori:

"Čudno je što se vlakom putuje u čarobnjačku školu. Leteći su tepisi valjda svi u defektu, je li?"

Harry je šutio.

"A gdje ti je, uostalom, ta škola?"

"Ne znam", odgovori Harry, koji je tek sad shvatio da to ne zna. Izvadi iz džepa kartu koju mu je dao Hagrid. "Znam jedino da odlazim s perona broj devet i tri četvrt u 11 sati", pročita s karte.

Teta i tetak zablenu se u njega.

"S kojeg to perona?"

"Devet i tri četvrt."

"Ne govori gluposti," reče mu tetak Vernon, "nema tamo perona deveti tri četvrt."

"Tako piše na karti."

"Ma svi su oni totalno ludi, šašavi", reče tetak Vernon. "Čekaj samo, vidjet ćeš i sam. Dobro, odvest ćemo te do King's Crossa. Ionako moramo sutra u London, inače te ne bih vozio."

"A zašto morate u London?" priupita ga Harry nastojeći zadržati prijateljski ton razgovora.

"Vozimo Dudleyja u bolnicu", promumlja tetak Vernon. "Da mu odstrane onaj prokleti repić prije nego što krene u Smeltings."

Sutradan ujutro Harry se probudio u 5 sati i nije više mogao zaspati, toliko je bio uzbuđen i nervozan. Ustao je i obukao traperice jer nije htio doći na kolodvor u čarobnjačkoj pelerini -presvući će se poslije u vlak. Još jednom preleti pogledom popis stvari za Hogwarts da provjeri ima li sve što treba, pa zatvori Hedvigu u krletku. Ushoda se po sobi čekajući da Dursleyjevi ustanu.

Nakon dva sata ukrcali su Harryjev veliki, teški kovčeg u automobil Dursleyjevih, teta Petunia uspjela je nagovoriti Dudleyja da sjedne uz Harryja, pa su krenuli.

Na kolodvor su stigli u deset i pol. Tetak Vernon baci Harryjev kovčeg na kolica za prtljagu i odveze ga u kolodvorsku zgradu. Harry pomisli kako je to začudno lijepo od njega sve dok tetak Vernon naglo ne

stane pred peronima i ružno se naceri.

"E pa, eto ti, dečko dragi, tu su ti peron broj devet i peron broj deset.

Tvoj bi morao biti negdje između njih, ali rekao bih da ga još nisu izgradili, što misliš?"

Dakako da je imao pravo. Iznad jednog perona stajala je velika ploča od plastike s brojem 9, a do njega druga velika ploča s brojem 10. Između njih nije bilo ničega.

"Želim ti sretno prvo polugodište", reče mu tetak Vernon cereći se još ružnije pa ode bez riječi. Harry se okrene i vidje Dursleyjeve kako odlaze kolima. Svi su se troje smijali. Harryju su se osušila usta.

Što li će sad, za ime Božje? Mnogi su ga ljudi u prolazu čudno gledali, zbog Hedvige. Morat će se raspitati.

Obrati se jednom konduktoru koji je prolazio mimo, ali se nije osudio pitati ga za peron broj devet i tri četvrt. Konduktar nije nikad čuo za Hogwarts, a kako mu Harry nije znao reći čak ni u kojem je dijelu zemlje to mjesto, počeo se uzrujavati kao da se Harry navlas pravi blesav. Sav očajan, Harry ga upita koji vlak odlazi točno u 11 sati, ali mu konduktar odgovori da ne odlazi ni jedan. Na kraju konduktar ode dalje mrndžajući nešto o tome kako ima svakakvih gnjavatora. Harry je svim silama nastojao ostati priseban. Prema velikom satu iznad ploče s obavijestima o dolasku vlakova, ostalo mu je još deset minuta vremena do odlaska vlaka u Hogwarts, a on još nije znao što mu je činiti. Stajao je izgubljen nasred kolodvora, s kovčegom koji jedva da je mogao sam podići, s punim džepom čarobnjačkog novca i s velikom sovom u krletki.

Hagrid mu je zacijelo zaboravio reći što treba učiniti, kao što je onda trebalo kucnuti po trećoj cigli s lijeve strane da bi se našli u Zakutnoj ulici. Pomislio je već da izvadi svoj čarobni štapić i počne kuckati po automatu za izdavanje karata između perona broj 9 i broj 10).

Uto naiđe iza njega skupina ljudi i on razabere nekoliko riječi iz njihova razgovora:

"... pun bezjaka, naravski..."

Harry se naglo okrene. Te je riječi izgovorila debeljuškasta žena obraćajući se četvorici dječaka koji su svi imali jarkocrvenu kosu.

Svaki je od njih gurao pred sobom na kolicima kovčeg sličan Harryjevu... i svaki je nosio po jednu *sovu*! Osjećajući kako mu srce lupa, Harry pogura kolica za njima. Oni stanu pa stane i on, te začuje što govore: "Koji je ono broj perona?" upita ih majka.

"Devet i tri četvrt!" propiskuta djevojčica, također crvenokosa, koja je držala majku za ruku. "Mama, mogu li i ja s njima?..."

"Ti si, Ginny, još premlada, radije šuti. Dobro, Percy, pođi ti prvi!"

Po svemu sudeći, najstariji dječak pođe prema peronima broj 9 i 10. Harry je gledao za njim pazeći da ne žmirne kako mu dječak ne bi iščeznuo iz očiju... ali baš kad je dječak stigao do pregrade između ta dva perona, pred Harryjem se ispriječi velika skupina turista, a kad je nestala i posljednja naprtnjača, dječaka više nije bilo.

"Frede, ti si sljedeći", reče debeljuškasta žena.

"Nisam ja Fred, ja sam George", ispravi je dječak. "Pa dobro, ženska glavo, i ti si nam neka majka, a ne znaš da sam ja George?"

"Oprosti, George, dragi."

"Ma samo sam se šalio, ja sam Fred", reče dječak i ode. Njegov brat blizanac vikne za njim neka požuri, i vjerojatno je požurio jer je trenutak zatim nestao... ali kako je mogao nestati?

Sad je i treći brat pošao žustrim korakom prema pregradi između perona... tek što nije stigao do nje... a onda je najednom nestao.

Iščeznuo je bez traga i glasa.

"Oprostite", obrati se Harry debeljuci.

"Zdravo, dušo", pozdravi ga ona. "Prvi put ideš u Hogwarts? I Ronu je ovo prvi put."

Pa upre prstom u svog posljednjeg i najmlađeg sina. Bio je to visok, mršav i krakat dječak, pjegav u licu i nosat, velikih šaka i stopala.

"Da", odgovori Harry. "Ma radi se o tome... radi se o tome što ne znam kako da..."

"Kako da dođeš na pravi peron?" ljubazno ga priupita ona, a Harry klimne glavom. "Budi bez brige", reče mu ona. "Idi samo ravno prema pregradi između ova dva perona. Ne zaustavljaj se i ne boj se da ćeš udariti u pregradu, to je najvažnije. Najbolje će biti da potrčiš ako imaš tremu. A sad kreni, kreni prije Rona!"

"Ovaj... u redu", reče Harry.

Okrene svoja kolica i zagleda se u pregradu. Doimala se vrlo solidno.

Polagano pođe prema njoj. Gurali su ga usput ljudi koji su hitali na perone broj 9 i 10. Harry ubrza korak. Udarit će u automat za izdavanje karata i onda će se naći u nebranu grožđu... naslonivši se na kolica pred sobom, produži trkom... sve se više primicao pregradi... više se neće moći zaustaviti... ne može više upravljati kolicima... na tridesetak je centimetara od pregrade... zatvori oči, spreman na sudar...

Ništa se nije dogodilo... i dalje je trčao... a onda je otvorio oči.

Parna lokomotiva skrletne boje stajala je pred njim na peronu, a iza nje vagoni puni putnika. Na natpisu iznad lokomotive pisalo je *Hogwarts ekspres, 11 sati*. Harry se osvrne i vidje, na mjestu gdje je stajao automat za izdavanje karata, luk od kovana željeza na kojem piše *Peron devet i tri četvrt*. Uspio je.

Dim iz lokomotive vio se iznad glava putnika koji su žagorili, a oko nogu su im se motale mačke svih mogućih boja. Usred žamora i struganja teških kovčega po podu, nezadovoljno su se glasale sovuljage.

Prvih nekoliko vagona bijahu već puni učenika, od kojih su se jedni naginjali kroz prozor i razgovarali sa svojim, a drugi se još borili za mjesta u vlaku. Harry je gurao pred sobom svoja kolica i tražio slobodno mjesto. Prošao je mimo dječaka okrugle glave koji je upravo govorio:

"Bako, opet sam izgubio žabu."

"Oh, Neville!" čuo je staricu kako uzdiše.

Jedan dječak s *rasta* čupercima bijaše okružen skupinom ljudi.

"Daj, Lee, da ga vidimo!"

Dječak podigne poklopac s kutije u svom naručju a ljudi oko njega zavrište i zauraju kad ugledaju kako je neka životinja iznutra ispružila dugačku, dlakavu nogu.

Harry se i dalje probijao kroz svjetinu dok nije pri kraju vlaka našao prazan odjeljak. Najprije unese u njega Hedvigu u krletki, a onda uzme gurati i dizati svoj kovčeg prema vratima. Pokušao ga je podići uza stube ali je jedva uspio uznijeti jedan kraj kovčega.

Drugi mu je kraj dvaput pao na nogu i očepio ga.

"Da ti pomognem?" Bijaše to jedan od one dvojice crvenokosih blizanaca koje je gledao kako nestaju iza automata za izdavanje karata.

"Daj, molim te!" odvrati Harry predišući.

"Hej, Frede! Hodi amo da nam pomogneš!"

Harry je napokon, uz pomoć blizanaca, ugurao svoj kovčeg u kut praznog odjeljka.

"Hvala vam", reče Harry sklanjajući znojnu kosu s očiju.

"Što ti je to?" upita ga iznenada jedan od blizanaca pokazujući na ožiljak u obliku munje na Harryjevu čelu.

"Ti bokca", reče drugi blizanac. "Da nisi ti možda?..."

"Jest, on je", potvrdi prvi blizanac. "Je li da jesi?" obrati se opet Harryju.

"Što?" priupita ga Harry.

"*Harry Potter!*" uglas će oba blizanca.

"A, na njega mislite", reče Harry. "Da, da, ja sam taj."

Oba se dječaka zapilje u njega, a Harry osjeti kako crveni. Tada, na svoje olakšanje, začuje nečiji glas kroz otvorena vrata:

"Frede? George? Jeste li tu?"

"Evo nas, mama."

Pogledavši još jednom Harryja, blizanci iskoče iz vagona.

Harry sjedne uz prozor, odakle je, napol skriven, mogao promatrati crvenokosu obitelj na peronu i slušati što govore. Majka je upravo izvadila iz torbice rupčić.

"Rone, imaš nešto na nosu."

Najmlađi se dječak pokuša izmigoljiti, ali ga ona zgrabi i uzme mu otirati vrh nosa.

"Ma *daj...mama!*" Uspio joj se oteti.

"Aaah, je l to naf mali Ronnie ima nefto na nofiću?" zapita jedan od blizanaca.

"Daj zaveži!" reče mu Ron.

"A gdje je Percy?" zapita majka.

"Eno ga, dolazi."

Najstariji se dječak pojavi na vidiku. On se već bio zaogrnuo svojom nabranom crnom hogwartskom pelerinom, a Harry primijeti na njegovim prsima i sjajnu srebrnu značku na kojoj se kočilo slovo .P.

"Ne mogu dugo ostati s vama, majko", reče on. "Ja sam u prvom vagonu, prefekti imaju dva kupea za

sebe..."

"Oho, pa zar si ti, Percy, *prefekt*?" upita ga jedan od blizanaca, silno iznenađen. "Trebao si nam ipak reći, mi nismo imali ni pojma o tome..."

"Čekaj malo, čini mi se da se sjećam da nam je govorio nešto o tome", ubaci drugi blizanac. "Jedanput..."

"Ili dvaput..."

"Onako usput..."

"Cijelo božje ljeto..."

"Ma dajte prestanite!" obrecne se na njih prefekt Percy. "A kako to da Percy ima novu pelerinu?" zapita jedan od blizanaca.

"Zato što je *on prefekt*", zadovoljno će majka. "Dobro, dobro, dušo, želim ti sretno polugodište... i javi mi se po sovi kad stigneš onamo."

Ona poljubi Percyja u obraz i on ode. Zatim se majka obrati blizancima:

"A vas dvojica... pazite kako ćete se ponašati ove godine. Ako još jedanput dobijem poruku po sovi da ste... digli zahod u zrak ili..."

"Digli zahod u zrak? Pa, mi nismo nikad digli zahod u zrak."

"Ali to ti je dobra ideja, mama, hvala ti."

"Nije to *ništa smiješno*. I pripazite na Rona."

"Budi bez brige, mali je Ronnielić u sigurnim rukama."

"Dajte zavežite!" opet će Ron. On je bio već gotovo isto toliko visok kao i blizanci. Nos mu se još crvenio na onom mjestu što mu ga je majka obrisala.

"Hej, mama, znaš šta? Pogodi koga smo maloprije sreli u vlaku!"

Harry se brže-bolje zavalj na naslon sjedala da ga slučajno ne opaze.

"Sjećaš se onog crnokosog dečka što je stajao blizu nas na kolodvoru?"

Znaš li tko je on?"

"Tko?"

"*Harry Potter!*"

Harry začuje glas one njihove djevojčice: "Ah, mama, smijem li ga pogledati u vlaku, molim te, mama..."

"Već si ga vidjela, Ginny, a taj siroti dečko nije nikakva zvjerka da buljite u njega kao u zoološkom vrtu. Je li to zaista on, Frede? Otkud znaš?"

"Pitao sam ga. Vidio sam mu ožiljak. Stvarno mu se vidi na čelu...poput munje."

"Siroti *dragi* dečko... nije čudo što je sam. Kako me samo uljudno upitao kako da dođe na peron!"

"Ma pusti sad to. Misliš da se on još sjeća kako je izgledao Znaš-već-tko?"

Majka se iznenada uozbilji.

"Zabranjujem ti, Frede, da ga to pitaš. Da se nisi usudio! Samo bi mu još to trebalo na prvi dan škole!"

"Dobro, dobro, samo nemoj se pjeniti!"

Odjekne zvižduk.

"Požurite se!" reče im majka i sva trojica dječaka popnu se u vagon. Nagnuli su se kroz prozor da ih ona na rastanku poljubi, a mala im se sestra rasplače.

"Ne plači, Ginny, slat ćemo ti svaki dan sove."

"Poslat ćemo ti i zahodsku dasku iz Hogwartsa."

"*George!*"

"Samo sam se šalio, mama."

Vlak krene. Harry je gledao majku dječaka kako im maše, i njihovu sestricu, napol nasmijanu, napol uplakanu, kako trči uz vlak sve dok vlak ne poveća brzinu. Tek tada zaostane za njim svejednako mašući braći.

Harry je gledao djevojčicu i njezinu majku kako nestaju iz vida sve dok vlak ne zamakne za zavoj. Spopaloga je silno uzbuđen.

Nije znao kamo ide... ali će mu ondje zacijelo biti bolje nego što mu je dosad bilo.

Iznenada se otvore vrata i u odjeljak stupi najmlađi crvenokosi dječak.

"Je li možda tko tu sjedi?" upita pokazujući na sjedalo sučelice Harryju. "U cijelom vlaku nema više ni jednog slobodnog mjesta."

Harry odmahne glavom pa dječak sjedne. Zirne na Harryja, a onda se brže-bolje zagleda kroz prozor kao

da ga nije ni pogledao.

Harry zapazi da mu se vrh nosa još crni.

"Hej, Rone!" Vratili su se blizanci.

"Čuj, mi idemo dalje, do sredine vlaka... Lee Jordan ima tamo jednu veliku tarantulu."

"U redu", promrmlja Ron.

"Harry," progovori drugi blizanac, "mi se još nismo upoznali?"

Fred i George Weasley. A ovo je naš brat Ron. Do viđenja, onda!"

"Do viđenja", otpozdrave Harry i Ron. Blizanci zatvore za sobom klizna vrata.

"Jesi li ti zbilja Harry Potter?" izlaze Ron.

Harry klimne glavom.

"Ah... ovaj, a ja sam mislio da je to opet neka Fredova i Georgeova šala", reče Ron. "Imaš li zbilja... ono, znaš..."

Upre prstom u Harryjevo čelo.

Harry smakne čuperak kose sa čela da mu pokaže ožiljak nalik na munju. Ron se zabulji u njega.

"I tu te je onaj Znaš-već-tko?..."

"Jest," potvrdi Harry, "ali ja se više toga ne sjećam."

"Ničega?" napeto će Ron.

"Pa... sjećam se jakog zelenog blijeska, ali ničega drugog."

"Au", izusti Ron. Sjedio je tako i zurio u Harryja nekoliko minuta, a onda, kao da odjednom shvati što to čini, pogleda opet brže-bolje kroz prozor.

"Jesu li svi u tvojoj obitelji čarobnjaci?" upita ga Harry, komu je Ron bio isto tako zanimljiv kao i on Ronu.

"Ovaj... da, mislim da jesu", odgovori Ron. "Mislim da jedino mama ima bratića u drugom koljenu koji je knjigovođa, ali o njemu nikad ne govorimo."

"Onda ti već mnogo znaš o magiji?"

Weasleyjevi su očito bili jedna od onih starih čarobnjačkih obitelji koje je spominjao blijedi dječak u Zakutnoj ulici.

"Čuo sam da si ti živio kod bezjaka", reče Ron. "Kakvi su oni?"

"Grozni... naime, nisu baš svi grozni. Ali moja teta, tetak i bratić jesu. Volio bih da i ja imam tri brata čarobnjaka."

"Pet", primetne Ron. Nekako se snuždio. "Ja sam šesti u našoj obitelji koji odlazi u Hogwarts. Zato bi se moglo reći da se od mene mnogo očekuje. Bill i Charles već su završili školu... Bill je bio glavni prefekt a Charlie kapetan metlobojske momčadi. Sad je opet Percy prefekt. Fred i George svašta izvode, ali svejedno imaju dobre ocjene i svi misle da su stvarno zabavni. Svi sad od mene očekuju da budem isto tako uspješan, a ako i budem, to više neće biti bogzna što jer su oni bili prvi. Osim toga, uz petoricu braće, nikad ne dobiješ ništa novo. Ja ti imam Billovu staru pelerinu, Charliejev stari čarobni štapić i Percyjeva starog štakora."

Ron posegne rukom u unutarnji džep kapula i izvadi iz njega debela, siva štakora koji je spavao.

"Zove se Šugonja i od njega nema nikakve fajde, vječito spava. Percy je od tate dobio sovu kad je postao prefekt, ali nisu mogli kup... mislim, ja sam umjesto toga dobio Šugonju."

Ronu porumene uši. Reklo bi se da je pomislio da je previše rekao, jer se opet zagleda kroz prozor.

Harry je pak držao da nema ništa loše u tome što netko ne može priuštiti sebi sovu. Uostalom, ni on nije nikad imao novca do prije mjesec dana. To je i rekao Ronu i ispričao mu kako je morao nositi Dudleyjevu staru odjeću, i kako nikad nije dobio pravi rođendanski dar. Činilo se da se Ron nakon toga malo raspoložio.

"... Dok mi Hagrid to nije rekao, nisam imao pojma da sam čarobnjak, niti sam znao za svoje roditelje ni za Voldemorta..."

Ron zine.

"Što je?" upita ga Harry.

"Izgovorio si ime Znaš-već-koga!" reče Ron zgranuto i zadivljeno u isti mah. "Nikad ne bih rekao da bi baš ti..."

"Ja nisam htio izgovaranjem tog imena ispasti *hrabar* ili nešto slično", ustvrdi Harry. "Jednostavno nisam znao da se to ime ne smije izgovoriti. Kužiš što *mislim*? Moram još mnogo toga naučiti... *Kladio bih*

se..." nadoda govoreći prvi put nešto što ga je u posljednje vrijeme silno mučilo, "kladim se da ću biti najgori đak u razredu."

"Nećeš. Mnogi dolaze u školu iz bezjačkih obitelji, ali svi oni brzo uče."

Dok su oni tako razgovarali, vlak je napustio London. Sad su jurili pokraj pašnjaka punih krava i ovaca. Neko su vrijeme šutjeli promatrajući pašnjake i ceste kako promiču mimo njih.

Oko dvanaest i pol razleglo se u hodniku nekakvo silno zveckanje, a vrata otvori nasmiješena žena s jamicama u obrazima i upita ih:

"Želite li, dečki, možda kakvo osvježenje s kolica?"

Harry, koji uopće nije doručkovao, skoči na noge, ali Ronu opet porumene uši i on promumlja da je ponio sa sobom sendviče. Harry izađe u hodnik.

On nikad kod Dursleyjevih nije imao novca za slatkiše, a kako je sad imao pune džepove zveckavog zlata i srebra, bio je spreman kupiti čokoladica Mars koliko mu stane u naručje, ali žena nije imala tih čokoladica. Umjesto toga, imala je grah Sveokusnjak Bertieja Bolta, Droobleove najbolje žvake za napuhavanje, čokoladne žabe, bučnice, paštete, crnog šećera i mnogo drugih neobičnih slastica koje Harry nikad nije vidio. Kako nije želio da mu išta od svega toga promakne, uzeo je od svega ponešto pa je ženi platio ukupno jedanaest srebrnih srpova i sedam brončanih knutova.

Ron se zagledao u njega kad je sve to unio u odjeljak i istresao na slobodno sjedalo.

"Ogladnio si, a?"

"Skapavam od gladi", odgovori Harry i odgrize dobar komad paštete.

Ron izvadi iz kovčega krupan paket i razmota ga. U njemu su bila četiri sendviča. Rastavi jedan od njih i reče:

"Nikako da upamti da ne volim konzerviranu govedinu."

"Zamijeni to za nešto od ovoga mojega", reče mu Harry pružajući mu komad paštete. "Uzmi samo..."

"Ali tebi se ovo neće svidjeti, previše je suho", napomene Ron.

"Mama nikad nema dovoljno vremena", brže nadoda, "kad nas ima, znaš, petoricu."

"Uzmi samo ovu paštetu", reče mu Harry, koji nikad prije nije imao ništa što bi mogao s nekim podijeliti. Štoviše, nije imao nikog ni s kim bi mogao nešto podijeliti. Ugodno se osjećao sjedeći s Ronom i jedući s njim sve one paštete i kolače (sendviči su ležali pokraj njih zaboravljeni).

"A što je ovo?" priupita Harry Rona podižući uvis paketić čokoladnih žaba. "To valjda ipak *nisu prave* žabe?" Nekako ga ništa više ne bi iznenadilo.

"Nisu", odgovori mu Ron. "Nego, pogledaj tko je na sličici. Meni fali još Agripa."

"Što?"

"Ah, pa naravno, ti ne možeš to znati... u svakoj čokoladnoj žabi ima, znaš, po jedna sličica za sakupljače... slavne vještice i čarobnjaci. Ja sam ih skupio već pet stotina, ali nemam Agripe ni Ptolemeja."

Harry razmota čokoladnu žabu i pogleda sličicu. Na njoj je bila nečija muška glava, s naočalama u obliku polumjeseca, s dugim, kukastim nosom i valovitom srebrnkastom kosom, s bradom i brkovima. Ispod sličice je pisalo *Albus Dumbledore*.

"A, to je taj Dumbledore!" usklikne Harry.

"Nemoj mi samo reći da nisi čuo ni za Dumbledorea!" reče Ron. "Mogu li uzeti jednu žabu? Možda ću dobiti Agripu... hvala..."

Harry okrene sličicu i na njenoj poledini pročita:

Albus Dumbledore, sadašnji ravnatelj Hogwartsa. Mnogi ga smatraju najvećim čarobnjakom novijeg doba. Profesor Dumbledore posebice se proslavio pobjedom nad crnim magom Grindelwaldom 1945. godine, otkrićem dvanaest načina uporabe zmajevske krvi i svojom alkemičarskom djelatnošću sa suradnikom Nicolasom Flamelom. Profesor Dumbledore voli komornu glazbu i kuglanje.

Kad je ponovo okrenuo sličicu, Harry se zaprepasti vidjevši da je Dumbledoreov lik nestao.

"Nema ga više!"

"E pa, ne možeš očekivati od njega da će dangubiti ovdje cijeli dan", reče Ron. "Vratit će se on već. Uh, opet sam dobio Morganu a nje imam već šest komada... Hoćeš li je ti? Mogao bi i ti početi sakupljati sličice."

Ronu pade pogled na hrpu čokoladnih žaba koje je još trebalo razmotati.

"Izvoli samo!" ponudi ga Harry. "Samo, znaš, u bezjačkom svijetu ljudi nikad ne nestaju s fotografija."

"Ma nemoj? Što, uopće se ne kreću?" Reklo bi se da je Ron zaprepašten. "*Čudnovato!*"

Harry je zurio u sličicu kad se Dumbledore opet pojavi na njoj i ovlaš mu se osmjehne. Ronu je više bilo do toga da jede žabe nego da gleda sličice slavnih vještica i čarobnjaka, ali Harry nije mogao odvojiti očiju od njih. Uskoro nije više imao samo Dumbledorea i Morganu nego i Hengista od Woodcrofta, Alberica Grunniona, Grku, Paracelsusa i Merlina. Naposljetku otrgne pogled od druitkinje Klidne koja se češala po nosu, pa otvori grah Sveokusnjak Bertieja Botta.

"S ovima moraš biti oprezan", upozori Ron Harryja. "Kad oni kažu sve arome, onda i *misle* sve arome... znaš, ima svih onih običnih aroma kao što su čokolada, mentol i marmelada, ali možeš naići i na špinat, jetru i tripice, George tvrdi da je jednom naišao i na bale."

Ron dohvati jednu mahunu, pomno je razgleda i zagriže sa strane.

"Uuuuuuh... kužiš? Prokulice."

Dobro su se zabavljali jedući grah Sveokusnjak. Harry je naišao na aromu tosta, kokosova oraha, zapečenog graha, jagoda, karija, trave, kave i sardina. Bio je čak i toliko hrabar da je zagrizao i u neku čudnu, sivu mahunu koju Ron nije htio ni dotaknuti. Pokazalo se da je to papar, Sad su prolazili kroz malo divljiji kraj. Nije više bilo uredno obrađenih polja. Ponajviše je bilo šuma, vijugavih rijeka i zagasitozelenih brda.

Netko pokuca na vrata njihova odjeljka i pred njima se pojavi onaj dječak okrugle glave koga je Harry vidio na peronu devet i tri četvrt.

Bio je uplakan.

"Oprostite," reče im, "niste li možda vidjeli negdje jednu žabu krastaču?"

Kad su obojica odmahnula glavom, on protuži:

"Izgubio sam je! Stalno mi bježi!"

"Vratit će ti se ona već", kaza mu Harry.

"Aha" tužno će dječak. "E pa, ako je vidite...!"

I ode.

"Nije mi jasno zašto se toliko uzrujava", reče Ron. "Da sam ja ponio žabu krastaču, gledao bih kako da je se što prije riješim. Samo, ja sam ponio Šugonju, pa ne smijem ništa govoriti."

Štakor je i dalje drijemao u njegovu krilu.

"Mogao bi mi i krepati a da ništa ne primijetim", gadljivo će Ron. "Jučer sam ga pokušao požutiti da bude malo zanimljiviji, ali mi čarolija nije uspjela. Evo. baš da vidiš..."

Pročeprka po svom kovčegu i izvadi iz njega nekakav otrcan čarobni štapić. Bio je mjestimice oštećen a na vrhu se nešto bijeljelo.

"Viri mu već i jednorogova dlaka. Pa ipak..."

Tek što je podigao uvis štapić, vrata se ponovo otvore. Vratio se onaj dječak što je izgubio žabu krastaču, ali ovaj put s jednom djevojčicom. Ona je već bila u svojoj novoj hogwartskoj pelerini.

"Je li možda tko od vas vidio jednu žabu krastaču?" upita ih. "Neville ju je izgubio." Govorila je zapovjedničkim glasom, a imala je bujnu smeđu kosu i povelike prednje zube.

"Već smo mu rekli da je nismo vidjeli", odgovori joj Ron, ali ga djevojčica nije slušala nego se zagledala u njegov čarobni štapić.

"Ah, ti upravo čarobiraš? Hajde baš da vidimo!"

I sjedne. Ron se nekako zbuni.

"Pa, ovaj... dobro."

Nakašlje se.

"Obasjaj, sunce, ovaj kut,

Nek glupi štakor bude žut!"

Zamahne štapićem, ali se ništa ne dogodi. Šugonja je ostao siv, nije se ni probudio.

"Jesi li siguran da ti je to prava formula?" priupita ga djevojčica.

"Nije ti baš upalilo, je li? Ja sam pokušala s nekoliko jednostavnih formula, onako, samo vježbe radi, i svaki put je dobro ispalo. U mojoj obitelji nije nikad bilo čarobnjaka, pa sam se strašno iznenadila kad sam primila pismo, ali sam, naravno, bila oduševljena, mislim, čula sam da je to ipak najbolja škola čarobnjaštva na svijetu... i naučila sam, naravno, sve udžbenike napamet, nadam se da će to biti dovoljno...usput budi rečeno, ja sam Hermiona Granger, a vi?"

Sve je ovo izgovorila brzorečicom.

Harry pogleda Rona i odahne kad razabere po njegovu zgranutu licu da ni on nije naučio sve udžbenike napamet.

"Ja sam Ron Weasley", promrmlja Ron.

"A ja sam Harry Potter", reče Harry.

"Stvarno?" priupita ga Hermiona. "Ja, naravno, znam sve o tebi... imam i nekoliko knjiga pomoćne literature, tebe spominju u *Modernoj povijesti magije*, u *Usponu i padu crne magije* i u *Velikim čarobnjačkim natjecanjima dvadesetog stoljeća*."

"Ma nemoj?" izusti Harry osjećajući kako mu se vrti u glavi.

"Bože, pa zar ti to ne znaš? Ja bih, da sam na tvom mjestu, pronašla sve što piše o meni", reče Hermiona.

"A zna li tko od vas u kojem će domu biti? Ja sam se malo raspitivala, nadam se da ću upasti među Gryffindore, rekla bih da su oni kudikamo najbolji, čula sam da je i sam Dumbledore bio nekad njihov član, ali mislim da ni Ravenclawi nisu loši... Svejedno, najbolje će biti da dalje tražimo Nevilleovu žabu. A vas dvojica se dotle radije presvucite, mislim da uskoro stižemo..."

I ode s dječakom koji je izgubio žabu krastaču.

"Svejedno u koji dom upao, samo da ne budem s njom", reče Ron i ubaci čarobni štapić opet u svoj kovčeg. "Glupa formula..."

George mi ju je rekao, ali kladio bih se da je znao da ne valja."

"A u kojem su ti domu braća?" upita ga Harry.

"Kod Gryffindora", odgovori Ron. Reklo bi se da se opet snuždio. "I mama i tata bili su Gryffindori. Ne znam što će mi reći ako ja ne budem? Mislim da ne bi bilo loše ni kod Ravenclawa, ali zamisli da upadnem među Slytherine..."

"Je li to dom u kojem je bio i Vol... Znaš-već-tko?"

"Aha", potvrdi Ron. I opet se zlovoljno svali na sjedalo.

"Znaš da mi se čini da su Šugonji zalisci postali malo svjetliji!" reče Harry ne bi li odvratio Rona od misli na domove. "A što ti rade starija braća otkako su završila školu?"

Harry se pitao što čarobnjak uopće radi kad jednom završi školovanje.

"Charlie u Rumunjskoj proučava zmajeve, a Bill u Africi radi nešto za Gringotts", odgovori Ron. "Jesi li čuo za Gringotts? U *Dnevnom proroku* se nadugačko i naširoko pisalo o tome - ali ti vjerojatno nisi mogao doći do tog lista kod bezjaka - o tome kako je netko pokušao opljačkati strogo čuvan sef."

Harry se zagleda u njega.

"Stvarno? I što se dogodilo?"

"Ništa, baš zato je ta vijest i tako odjeknula. Provalnike nisu ulovili. Moj tata kaže da je to sigurno bio neki veliki crni mag kad je uspio upasti u Gringotts. Ipak, tvrdi se da ništa nije opljačkano, a to je ono najčudnije u cijeloj stvari. Jasno, svi se uplaše, kad se tako nešto dogodi, da se iza toga možda ne krije Znaš-već-tko."

Harry porazmisli o toj novosti. Kad god bi se spomenulo ime Znaš-već-koga, osjetio bi kako ga podilazi jeza. Valjda sve to pripada stupanju u čarobnjački svijet? Ipak, mnogo se bolje osjećao prije, kad se ne bi ni najmanje uznemirivao izgovarajući ime Voldemort.

"A za koju ti metlobojsku momčad navijaš?" upita ga Ron.

"Ovaj... ja ne znam ni za jednu od njih", prizna Harry.

"Što?!" zgrane se Ron. "E, vidjet ćeš, to ti je najbolja igra na svijetu..."

I počne mu tumačiti kako se u toj igri igra sa četiri lopte, i na kojim mjestima igra sedam igrača, i stane mu opisivati slavne utakmice na kojima je bio sa svojom braćom, i reče mu kakvu bi metlu najviše volio imati kad bi imao novaca. Upravo je objašnjavao Harryju neke finese te igre kad se klizna vrata odjeljka opet otvore, ali se na njima ne pojavi ni Neville, onaj dječak koji je izgubio žabu krastaču, ni Hermiona Granger.

Uđu tri dječaka, među kojima Harry umah prepozna srednjega -bijaše to onaj bljedunjavi dečko iz dućana gospođe Malkin, Gledao je Harryja s mnogo više zanimanja nego onda, u Zakutnoj ulici.

"Je li to zbilja istina?" priupita ga. "U vlaku svi pričaju kako je u ovom kupeu Harry Potter. To si dakle ti?"

"Jesam", odgovori Harry i pogleda ostalu dvojicu. Obojica su bila zdepasta i doimala se neobično opasno. Stojeći onako uz bljedunjavi dječaka, izgledali su kao njegovi tjelesni čuvari.

"Ah, ovo je Crabbe, a ovo Goyle", nehajno izusti bljedunjavi dječak kad primijeti kako ih Harry motri. "A ja sam Malfoy, Draco Malfoy."

Ron se tiho nakašlje kao da prigušuje smijeh. Draco Malfoy ga ošine pogledom.

"Tebi moje ime zvuči smiješno, je li? A ja ne moram ni pitati tko si ti. Otac mi je već rekao da su svi Weasleyjevi crvenokosi i pjegavi, i da imaju više djece nego što ih mogu sebi priuštiti."

Zatim se ponovo obrati Harryju:

"Uskoro ćeš, Potter, ustanoviti da su neke čarobnjačke obitelji bolje od drugih. Nadam se da se nećeš skompati s krivim dečkima. Tu bih ti i ja mogao malo pomoći."

I pruži Harryju ruku, ali je Harry ne prihvati.

"Hvala lijepa, mislim da mogu i sam prosuditi koji su krivi dečki", odbrusi mu.

Draco Malfoy nije pocrvenio, ali mu se blijedi obrazi ospy blagim rumenilom.

"Ja bih, Potter, na tvom mjestu pazio što radim", polako izusti. "Ako ne budeš malo pristojniji, mogao bi završiti kao i tvoji roditelji."

Ni oni nisu znali što je za njih dobro. Ako se budeš družio s ološem kao što su Weasleyjevi i onaj Hagrid, nešto će od njih pasti i na tebe."

I Harry i Ron ustanu. Ronu je lice bilo crveno kao i kosa.

"Reci to još jedanput", reče.

"Ono, vi biste se tukli s nama?" podsmjehne se Malfoy.

"Osim ako se odmah ne pokupite!" zaprijeti Harry hrabrije nego što se osjećao, jer su Crabbe i Goyle bili znatno krupniji od njega i Rona.

"Ali nama se baš ne ide, je li, dečki? Mi smo pojeli sve što smo imali, a izgleda da vi niste?"

Goyle posegne za čokoladnim žabama što su ležale do Rona.

Ron skoči na njega, ali ga još nije ni dotaknuo kad Goyle vrisne iz sveg glasa.

Štakor Šugonja visio mu je na prstu i zario svoje oštre zubiće duboko u zglavak. Crabbe i Malfoy ustuknuli su pred Goyleom koji je mahao Šugonjom oko sebe i zavijao, a kad je štakor napokon otkrnuo i udario o prozor, sva se trojica umah izgube iz odjeljka. Možda su mislili da se među slatkišima krije još koji štakor, ili su možda čuli korake iz hodnika. Malo zatim u odjeljak je upala Hermiona Granger.

"Što je to bilo?" upita gledajući slatkiše prosute po podu i Rona kako hvata Šugonju za rep.

"Mislim da je nokautiran", reče Ron Harryju, a onda malo bolje pogleda štakora. "Ne... mislim da nije... opet spava."

I doista je Šugonja opet spavao.

"Ti si se već negdje sreo s Malfoyem?"

Harry ispriča kako se susreo s njim u Zakutnoj ulici.

"Ja sam čuo za njegovu obitelj", reče Ron sumornim glasom.

"Oni su se među prvima vratili na našu stranu nakon što je nestao Zlate-već-tko. Rekli su da su bili začarani. Moj tata ne vjeruje da je to istina. Kaže da stari Malfoy nije trebao nikakvu izliku da prijeđe na stranu crne magije." Ron se obrati Hermioni pitanjem: "A što ti hoćeš?"

"Radije se presvucite, ja sam maloprije bila u lokomotivi pitati strojovođu i on mi je rekao da uskoro stižemo. Niste se valjda potukli s njima? Upast ćete u nepriliku još prije nego što stignemo u Hogwarts!" "Šugonja se potukao s njima, a ne mi", reče Ron gledajući je prijekim okom. "Hoćeš li biti tako dobra da izađeš da se možemo presvući?"

"Dobro, vrlo rado. Ja sam ionako došla samo zato što se dečki vani u hodniku vrlo djetinjasto ponašaju, trče gore-dolje", prezirno ustvrdi Hermiona. "A znaš li da je tebi nos zamazan?"

Ron se zapilji u nju dok je izlazila. Harry baci pogled kroz prozor.

Smrkavalo se. Pod zagasi topurnim nebom vidio je gorje i šume.

Činilo se da vlak doista smanjuje brzinu.

On i Ron svuku kapute i obuku duge crne pelerine. Ronu je pelerina bila malo prekratka pa mu se ispod nje vidjela trenirka.

Netko je u hodniku izvikivao:

"Za pet minuta stižemo u Hogwarts. Molimo vas da prtljagu ostavite u vlaku, jer će ona biti otpremljena u školu zasebno."

Harry je osjećao nervozu u želucu i opazio da je Ron ispod svojih pjega problijedio. Potrpali su preostale slatkiše u džepove i pridružili se putnicima koji su nagnuli u hodnike.

Vlak je usporio vožnju i najposlije se zaustavio. Putnici su se gurali prema izlazu i ispadali na mali mračni peron. Harry je drhturio na svježem večernjem zraku. Tada se nad glavama učenika pojavi bibajući se svjetiljka i Harry začuje poznati glas:

"Učenici prvog razreda! Učenici prvog razreda vamo! Harry, je li bilo sve u redu?"

Iznad mora glava pojavilo se Hagridovo ozareno dlakavo lice.

"Ajte svi za mnom... ima li još učenika prvog razreda? Paz'te kako odate! Učenici prvog razreda, za

mnom!"

Kližući se i spotičući, pošli su za Hagridom niz nekakav strmi, uski puteljak. Oko njih je bilo tako mračno da Harry pomisli da hodaju između gustog drveća. Svi su bili nekako šutljivi. Neville, onaj dječak koji je izgubio žabu, šmrcnuo je dva-tri puta.

"Začas ćete prvi put ugledat Hogwarts," dobaci im Hagrid preko ramena, "evo, odma iza ovog zavoja."

Razlegne se glasan uzdah:

"Ohooooo!"

Uski puteljak proširi se iznenada na obali velikog crnog jezera.

Na vrhu visoka brijega s druge strane jezera dizao se golem dvorac sa mnogo kula i tornjića, a prozori se ljeskali na pozadini zvjezdanog neba.

"Samo po četvero u svaki čamac!" vikne Hagrid pokazujući na niz malih čamaca uz samu obalu. Harry i Ron sjeli su u isti čamac s Nevilleom i Hermionom.

"Jeste li se svi ukrkali?" podvikne Hagrid, koji je sjedio sam u jednom čamcu. "E pa, onda... IDEMO!"

Svi se čamci umah otisnu od obale klizeći po jezeru glatkom poput stakla. Svi su šutjeli i zurili u veliki dvorac visoko pred sobom. Dok su se približavali stijeni na kojoj je stajao, dvorac se sve više uzdizao iznad njih.

"Sagnite glave!" prodere se Hagrid kad su se prvi čamci primakli stijeni. Svi sagnu glave dok su se u čamcima probijali kroz zastor od bršljana iza kojeg se krila široka stijena. Plovili su kroz mračni tunel što ih je kanda vodio pod sam dvorac, sve dok nisu stigli do neke vrste podzemne luke i počeli izlaziti iz čamaca na šljunak i oblutke.

"Ej, ti tamo! Je li ovo tvoja žaba krastača?" vikne Hagrid, koji je upravo razgledao čamce iz kojih su se iskrkali putnici.

"Trevore!" blaženo klikne Neville pružajući ruke. Zatim su se svi popeli za Hagridovom svjetiljkom kroz hodnik usječen u stijenu i napokon izašli na ravnu, vlažnu travu u sjeni dvorca.

Uspeli su se uz kamene stube i okupili pred golemim hrastovim vratima.

"Jesu li sad svi tu? Ti tamo, je li još ona žaba kod tebe?"

Hagrid podigne uvis svoju šačevinu i udari njome tri puta u vrata dvorca.

GLAVA SEDMA

Razredbeni klobuk

Vrata se začas otvore. Na njima stajaše visoka, crnokosa vještica u smaragdnazelenoj pelerini. Lice joj bijaše vrlo strogo i Harry prvo pomisli da se ovoj nikako ne bi valjalo zamjeriti.

"Prvi razred, profesorice McGonagall", reče Hagrid.

"Hvala, Hagrid. Ja ću ih povesti dalje."

I širom otvori vrata. Predvorje je bilo tako veliko da bi u njega stala čitava kuća Dursleyjevih. Kameni zidovi bijahu osvijetljeni bakljama kao i u Gringotts, strop bijaše previsok da bi se mogao dobro razaznati, a velebrne mramorne stuba pred njima vodile su na katove.

Svi pođu za profesoricom McGonagall po kamenom popločenom podu. Kroz vrata s desne strane Harry je čuo žamor stotinjak glasova - učenici ostalih razreda jamačno su već bili stigli - ali profesorica McGonagall povede učenike prvog razreda u malu praznu odaju uz samo predvorje. Svi su se natiskali u nju i stajali zbijeni jedan uz drugog više nego što je bilo potrebno. Nemirno su zvjerali oko sebe.

"Dobro došli u Hogwarts!" reče im profesorica McGonagall.

"Uskoro će početi banket u čast početka školske godine, ali prije nego što zauzmete svoja mjesta u Velikoj dvorani, razvrstat ćemo vas po domovima. Razvrstavanje je neobično važna ceremonija jer, dok god budete ovdje, dom će vam biti u Hogwartsu nešto kao vaša obitelj. Predavanja ćete slušati s ostalim učenicima iz svog doma, spavat ćete u spavaonici svoga doma, a slobodno ćete vrijeme provoditi u društvenoj prostoriji svoga doma. Postoje četiri doma, Gryffindori, Hufflepuffi, Ravenclawi i Slytherini. Svaki dom ima svoju dičnu povijest i svaki je dom iznjedrio znamenite vještice i čarobnjake. Dok god budete u Hogwartsu, vaši će uspjesi donositi bodove vašem domu, a svakim će prekršajem propisa vaš dom izgubiti određeni broj bodova. Na kraju školske godine dom koji osvoji najviše bodova dobiva počasni pokal, što je velika čast. Nadam se da će svatko od vas biti na diku domu kojem pripadne. Ceremonija razvrstavanja započet će za koju minutu u nazočnosti svih učenika naše škole. Predlažem vam da se dotjerate što bolje možete dok čekate."

Pogled joj se načas zadrži na Nevilleovoj pelerini prikopčanoj ispod lijevog uha, i na Ronovu zamazanom nosu. Harry nervozno pokuša zagladiti kosu.

"Ja se vraćam po vas čim bude sve spremno", reče profesorica McGonagall. "Molim vas da dotle ostanete ovdje na miru."

I ode iz odaje. Harry proguta slinu.

"A kako će nas to razvrstavati po domovima?" upita Rona.

"Mislim da je to neka vrsta ispita. Fred mi je rekao da jako boli, ali mislim da se samo šalio."

Harryju poskoči srce u grudima. Ispit? Pred cijelom školom? A on ne zna još nijednu čaroliju...što li će, zaboga, morati učiniti? Nije očekivao ovako nešto čim stigne u školu. Tjeskobno pogleda oko sebe i zapazi da su i svi ostali prestravljeni. Svi su uglavnom šutjeli, osim Hermione Granger koja je brzorečicom šaputala sve čarobne formule koje je naučila napamet ne znajući još koja će joj od njih zatrebati.

Harry se upne svim silama da je ne sluša. Nikad, nikad nije bio ovako nervozan, čak ni onda kad je morao Dursleyjevima odnijeti službeno školsko izvješće da je na neki nepoznati način poplavio periku svoga učitelja. Netremice je zurio u vrata. Svakog časa vratit će se profesorica McGonagall i odvesti ga u njegovu propast.

Tad se dogodi nešto zbog čega poskoči pola metra uvis - nekoliko je učenika iza njega vrisnulo.

"Što je, do..."

Zinuo je. I ostali su oko njega zinuli. Dvadesetak je duhova nahrupilo u odaju kroz stražnji zid.

Bisernobijeli i gotovo prozirni, klizili su kroz odaju razgovarajući među sobom i jedva se osvrćući na učenike prvog razreda. Reklo bi se da se prepiru oko nečega. Jedan je od njih, nalik na malog debelog fratra, govorio:

"Treba sve to oprostiti i zaboraviti, kad ti velim, i dati mu još jednu priliku..."

"Dragi moj Fratre, pa zar nismo već Peevesu dali sve prilike koje je zaslužio? Sve nas samo sramoti, a znaš da nije čak ni duh... A što, zaboga, svi vi radite ovdje?"

Duh koji je nosio gusto nabran okrugao ovratnik i usko pripijene hlače od tanke tkanine iznenada je opazio učenike prvog razreda.

Nitko mu ne odgovori.

"Novi učenici?" reče debeli Fratar smješkajući se svima redom. "Valjda će vas uskoro razvrstati?"

Nekoliko dječaka klimne bez riječi glavom.

"Nadam se da ću vas vidjeti među Hufflepuffima!" opet će Fratar. "I ja sam, znate, nekad njima pripadao."

"Hajde radije odlazite!" reče netko ostrim glasom. "Ceremonija razvrstavanja samo što nije počela."

Vratila se profesorica McGonagall. Duhovi odlete jedan za drugim kroz suprotni zid.

"A vi se sad svrstajte i pođite za mnom", reče profesorica McGonagall učenicima prvog razreda.

Čudno se osjećajući, kao da su mu noge od olova, Harry stane u vrstu iza dječaka žućkastocrvenkaste kose, a Ron iza njega, pa svi skupa pođu iz odaje u predvorje, te kroz dvostruka vrata stupe u Veliku dvoranu.

Harry nije ni u snu vidio takvu neobičnu i sjajnu dvoranu. Bila je osvijetljena tisućama i tisućama svijeća što su lebdjele u zraku nad četiri dugačka stola za kojima su sjedili ostali učenici. Na tim su stolovima blistali zlatni tanjuri i pehari. Na drugom kraju dvorane nalazio se još jedan dugački stol za kojim su sjedili profesori. Profesorica McGonagall povede učenike prvog razreda do tog mjesta tako da se poredaju pred ostalim učenicima i okrenu leđa profesorima. Stotine očiju zurile su u njih poput blijedih fenjera pri treperavom svjetlu svijeća. Tu i tamo među učenicima duhovi su sjali poput mutna srebra. Zazirući od svih tih očiju uperenih u njih, Harry podigne pogled i ugleda baršunasti crni strop posut zvijezdama. Začuje Hermionin šapat:

"Tako je začarano da izgleda kao nebo vani. Čitala sam o tome u knjizi *Povijest Hogwarta*."

Bilo je teško povjerovati da je to gore strop, i da Velika dvorana nije jednostavno pod vedrim nebom.

Harry brže ponovo obori pogled kad profesorica McGonagall bez riječi postavi pred učenike prvog razreda stolac bez naslona. Na stolac stavi šiljasti čarobnjački klobuk, pokrpan, ofucan i neobično prljav. Teta Petunia ne bi takav klobuk trpjela u svojoj kući.

Harryju načas padne na um da će iz klobuka možda sad netko izvući zeca, tako mu je to sve skupa izgledalo. Opazi da svi u dvorani zure u klobuk, pa se i on zagleda. Nekoliko je trenutaka vladao posvemašnji muk. A onda se klobuk sam pomakne. Pokraj oboda nastane rupa široka kao usta - i klobuk odjednom zapjeva:

*Klobuk ljepotan, to sigurno nisam,
Al tko po izgledu sudi se vara,
Ma nađite klobuk bolji od mene
Kakvi cilindri, kakva tijara.
Ništa oni spram mene nisu,
Šubare, kape, šeširi, turbani,
U Hogwartsu oduvijek ja sam glavni,
Jer ja sam Klobuk razredbeni
Tko od vas misli da ima nešto,
Što smjera sakrit u svojoj glavi,
Nek pokrije tjeme ovim klobukom,
Ja ću prepoznat gdje dom mu je pravi.
U Gryffindor možda svrstat se želiš,
Gdje stoluju vrlj, srca im hrabra,
Plemeniti, odvažni, pouzdani,
To klobuk ovaj može razabrat.
Il ćeš u Hufflepuff možda otići,
U dom pravednih i odanih đaka,
Mahom strpljivih i nadasve vrijednih.
Vještica i čarobnjaka.
Ili pak s društvom sebi sličnih.
Kaniš poč u dom Ravenclawa,*

*Gdje mudroga uma t pameti hitre,
Stječe se znanje učenih slova.
A možda će ipak Slytherini,
Postati tvoji družici od milja,
To društvo prepredenih guja,
Učinit će sve da dođe do cilja.
No sad bez straha na glavu sa mnom,
navalite naprijed, što ste se stisli,
Pod obodom mojim sigurni ste,
Jer ja sam klobuk koji misli.*

Kad je klobuk otpjevao svoju pjesmu, svi su u dvorani burno zapljeskali. Klobuk se pokloni svakom od četiri stola, a onda se opet smiri.

"Morat ćemo dakle samo nataknuti taj klobuk!" šapne Ron Harryju. "Ubit ću Freda! A on mi je nešto bajao o hrvanju s trolom."

Harry se ovlaš osmjehne. Da, mnogo je bolje nataknuti taj klobuk nego izvesti neku čaroliju, ali bi radije nataknuo klobuk bez svih ovih gledalaca. Klobuk će ga vjerojatno koješta pitati, a Harry se nije trenutačno osjećao hrabar ni dosjetljiv, niti uopće raspoložen. Da je klobuk spomenuo dom za one koji se osjećaju pomalo nelagodno, to bi bio pravi dom za njega.

Profesorica McGonagall stupi pred njih s dugim svitkom pergamenta u rukama.

"Kad prozovem koga od vas, taj će nataknuti klobuk i sjesti na ovaj stolac da bude razvrstan", reče im.

"Abbott, Hannah!"

Rumena djevojčica s plavim pletenicama nespretno izađe iz vrste i natakne klobuk na glavu, koji joj sklizne preko očiju, pa sjedne na stolac. Načas zavlada muk, a onda klobuk izvikne:

"HUFFLEPUFF!"

Stol na desnoj strani oglasi se klicanjem i pljeskom, a Hannah ode za taj stol i sjedne. Harry opazi onog duha nalik na debela fratra kako joj veselo maše.

"Bones, Susan!"

"HUFFLEPUFF!" ponovo vikne klobuk, a Susan odbrza do Hannah i sjedne uz nju.

"Boot, Terry!"

"RAVENCLAW!"

Ovaj put zaplješće drugi stol s lijeve strane. Nekoliko Ravenclawa ustane da stisne ruku Terryju kad im se pridruži.

"Brocklehurst, Mandy" također je pripala Ravenclawima, ali je "Brown, Lavender" bila prva među učenicima prvog razreda koja je postala nova Gryffindorka, pa se za krajnjim stolom na lijevoj strani razlegne burno klicanje. Harry je vidio Ronovu braću blizance kako zvižde u znak odobravanja.

Zatim je "Bulstrade, Millicent" postala Slytherinka. Možda je Harry to samo uvirtio sebi u glavu, ali nakon svega onoga što je čuo o Slytherinima, učini mu se da su oni prilično nezgodna čeljad.

Sad mu je već doista bilo mučno. Sjeti se kako su se nekad u školi na tjelovježbi birale momčadi za utakmicu. Njega su svagda posljednjeg birali, ne zato što nije bio dobar u tom nadmetanju nego zato što se nitko nije želio zamjeriti Dudleyju.

"Finch-Fletchley, Justin!"

"HUFFLEPUFF!"

Harry primijeti da klobuk, katkad izvikne ime doma odmah, a da mu kod drugih treba malo više vremena da se odluči. "Finnigan, Seamus", onaj dječak crvenkastožučkaste kose što je stajao uz Harryja u vrsti, sjedio je na stolcu čitavu minutu prije nego što ga je klobuk proglasio Gryffindorom.

"Granger, Hermiona!"

Hermiona samo što ne otrča do stolca i brže nabije klobuk na glavu.

"GRYFFINDORKA!" vikne klobuk. Ron prostenje.

Harryju iznenada padne grozna misao na um, kao što uvijek grozne misli nenadano padaju na um. Što će biti ako uopće ne bude izabran? Što će biti ako bude satima sjedio s klobukom na glavi sve dok mu ga profesorica McGonagall ne skine s glave i kaže da je očito posrijedi greška, pa da će najbolje biti da se vlakom vrati kući?

Kad je prozvan Neville Longbottom, onaj dječak što je neprestance gubio žabu krastaču, on se, idući prema stolcu, spotakne i padne. Klobuku je trebalo podosta vremena da se odluči što će s Nevilleom.

Kad je napokon viknuo - GRYFFINDOR - Neville potrči s klobukom na glavi, pa se morade trkom vratiti, usred općeg smijeha, kako bi ga predao "MacDougalu, Moragu".

Kad je pak prozvan Malfoy, taj se važno došeta do klobuka i učas dobije ono što je želio: tek što je stavio klobuk na glavu, razlegne se:

"SLYTHERIN!"

Malfoy se zatim, zadovoljan samim sobom, pridruži svojim prijateljima Crabbeu i Goyleu.

Nije ih više mnogo ostalo nerazvrstanih.

"Moon"... "Nott"... "Parkinson"... pa onda blizanke "Patil" i "Patil"... pa "Perks, Sally-Anne"... i onda, naposljetku: "Potter, Harry!"

Kad je Harry krenuo prema klobuku, iznenada se po svoj dvorani razlegne šapat kao da vatra pucketa:

"Je li to rekla *Potter*?"

"*Onaj* Harry Potter?"

Posljednje što je Harry još vidio prije nego što mu je klobuk pao na oči, bijaše dvorana puna ljudi koji su iskretali vratove ne bi li ga bolje vidjeli. U idućem je trenutku vidio još samo crnu nutrinu klobuka. Čekao je.

"Hmmm", reče mu sitni glas u uho. "Teško. Vrlo teško. Vidim mnogo hrabrosti. Pa ni glava nije loša. Imaš i talenta, o da, Bože mili...i silnu želju da se dokažeš, e, to je zanimljivo... Pa, kamo da te djenem?"

Harry se grčevito držao rukama za rubove stolca misleći: "Samo ne među Slytherine, neću među Slytherine!"

"Ne bi među Slytherine, a?" reče onaj glasić. "Jesi li siguran?"

Mogao bi, *znaš*, danas-sutra biti velik, sve li je tu u tvojoj glavi, a Slytherini bi ti pomogli na tom putu do veličine, o tom nema dvojbe... nećeš? Pa, dobro, onda, ako si baš siguran... onda budi GRYFFINDOR!"

Harry je čuo kako je klobuk izviknuo tu posljednju riječ da ga čuje cijela dvorana. On skine klobuk i pode nesigurnim koracima prema stolu Gryffindora. Osjeti takvo olakšanje što je napokon izabran i što nije pripao Slytherinima da gotovo i ne primijeti *da* njemu najviše od sviju kliču. Prefekt Percy ustane i snažno mu stisne ruku a blizanci Waesley uzviknu: "Potter je naš! Potter je naš!" Harry sjedne sučelice duhu s visokim ovratnikom koga je već bio uočio. Duh ga potapše po mišici, a Harryja iznenada obuzme grozan osjećaj kao da je zaronio rukom u kantu punu ledene vode.

Sad je tek dobro vidio glavni stol. Na najbližem kraju sjedio je Hagrid, koji mu je ulovio pogled i podigao palce uvis. U sredini glavnog stola sjedio je, na velikoj zlatnoj stolici, Albus Dumbledore.

Harry ga odmah prepozna po onoj sličici koju je dobio uz čokoladnu žabu u vlaku. Njegova je srebrnkasta kosa jedina u cijeloj dvorani isto onako jarko sjala kao i duhovi. Harry zapazi i profesora Quirrella, onog nervoznog mlađeg čovjeka iz Šupljeg kotlića. Doimao se vrlo čudno, u nekakvom velikom purpurnom turbanu.

Ostalo je još samo troje nerazvrstanih učenika. "Turpin, Lisa" postala je Ravenclawka, a onda je došao red na Rona. On je sad već bio blijedozelen u licu. Harry mu je držao palce pod stolom. Malo zatim klobuk izvikne:

"GRYFFINDOR!"

Harry je oduševljeno pljeskao kao i svi ostali kad se Ron svali na stolicu do njega.

"Bravo, Rone, sjajno!" svečano dobaci Percy Weasley s druge strane stola u trenutku kad je "Zabini, Blaise" proglašena Slytherinkom. Tada profesorica McGonagall smota opet svoj svitak i odnese nekamo Razredbeni klobuk.

Harry pogleda u svoj prazni zlatni tanjur. Sad je tek shvatio koliko je gladan. Činilo mu se da je prošla čitava vječnost otkako je jeo one slastice u vlaku.

Albus Dumbledore ustane. Sav ozaren, gledao je učenike oko sebe i raskrilio ruke kao da ne može zamisliti ljepši prizor.

"Dobro došli!" reče im. "Dobro došli u novu školsku godinu u Hogwartsu! Htio bih vam kazati nekoliko riječi prije nego što započne banket. Evo tih riječi: 'Bluna! Salo! Svašta! Uštíp!' Hvala lijepa!"

I opet sjedne. Svi mu zaplješču i počnu klicati. Harry nije znao bi li se smijao ili ne bi.

"Nije li on... nije li on malko šašav?" nesigurno priupita Percyja.

"Šašav?" bezbrižno ponovi Percy. "On je genijalan! Najbolji čarobnjak na svijetu! Ali jest malko šašav. Hoćeš li malo krumpira, Harry?"

Harry zine. Sad su odjednom posude pred njima bile pune jela.

Nikad nije vidio na jednom mjestu toliko jela koja voli: pečenu govedinu, pečene piliće, svinjske kotlete i

janjeće kotlete, kobasice, slaninu i odreske, kuhani krumpir, pečeni krumpir, pomfrit, yorkshirski puding, grašak, mrkvu, sok od pečenja, kečap i, iz nekog nepoznatog razloga, ljute mentol bombone.

Harry nije nikad uistinu gladovao kod Dursleyjevih, ali nikad se nije ni najeo dosita. Dudley bi uvijek pojeo sve što je Harry uistinu volio, pa makar mu i pozlilo. Harry napuni svoj tanjur svačim pomalo osim mentol bombona, pa uzme jesti. Sve je bilo vrlo ukusno.

"To zbilja dobro izgleda", tužno će duh s visokim ovratnikom gledajući Harryja kako reže odrezak. "Pa zar vi ne jedete?..."

"Ja nisam jeo već gotovo četiristo godina", odgovori mu duh. "Dakako da i ne moram jesti, ali mi to ipak nedostaje. Čini mi se da vam se nisam još predstavio? Ja sam Sir Nicholas de Mimsy-Porpington, stojim vam na raspolaganju. Kućni duh u Gryffindorskoj kuli."

"Ja znam tko ste vi!" iznenada uzvikne Ron. "Braća su mi pričala o vama... vi ste Skoro Bezglavi Nick!"

"Ja bih više volio da me zovete Sir Nicholas de Mimsy..." uštogljeno počne duh, ali ga crvenkastožučkasti Seamus Finnigan presiječe u riječi:

"Skoro Bezglavi? Kako to možete biti skoro bezglavi?"

Sir Nicholas držao se pomalo uvrijeđeno, kao da se to njihovo ćaskanje ne kreće željenim smjerom.

"Evo kako", razdražljivo odgovori pa se uhvati za lijevo uho i povuče svom snagom. Čitava mu se glava odvoji od vrata i padne na rame kao da visi na šarci. Očito mu je netko pokušao odrubiti glavu, ali to nije učinio kako treba. Zacijelo zadovoljan zgranutim pogledima oko sebe, Skoro Bezglavi Nick vrati glavu na vrat, kašljucne i proslijedi: "I tako, dakle... novi Gryffindori! Nadam se da ćete nam pomoći da ove godine osvojimo prvenstvo? Gryffindori nisu još nikad tako dugo čekali na naslov prvaka. Slytherini su osvojili pehar šest godina za redom! Onaj Krvavi Barun postao je upravo nepodnošljiv... on vam je naime slytherinski duh."

Harry baci pogled na slytherinski stol i opazi kako ondje sjedi neki grozomorni duh tupih, izbuljenih očiju, mršava lica, u pelerini poškropljenoj srebrnkastom krvlju. Sjedio je baš uz Malfoya, koji, kako Harry zadovoljno zapazi, nije bio osobito oduševljen mjestom koje je dobio za stolom.

"A kako se taj tako zakrvavio?" zapita Seamus radoznalo.

"Nikad ga nisam pitao", obzirno odgovori Skoro Bezglavi Nick.

Kad su se svi dosita najeli, ostaci jela nestali su s tanjura tako da su ovi opet zablistali u punom sjaju.

Malo zatim pojavi se na stolu zaslada.

Čitavi blokovi sladoleda svih mogućih aroma, pita od jabuka, kolači prelivei sirupom, čokoladni kolačići i krafni punjeni džemom, nabujci, jagode, žele i puding od riže...

Dok je Harry uzimao kolač prelivei sirupom, razgovor skrene na njihove obitelji.

"Ja sam polutan", reče Seamus. "Tata mi je bezjak, a mama mu je priznala da je vještica tek kad su se vjenčali. Bio je to za njega prilično neugodan šok."

Svi se oko njega nasmiju.

"A što je s tobom, Neville?" upita ga Ron.

"Pa, mene je othranila baka, a ona je vještica", odgovori Neville.

"Ali moji su čitavu vječnost mislili da sam ja čisti bezjak. Brat moga djeda Algie pokušavao me je uhvatiti na spavanju ne bi li izvukao od mene nekakvu čaroliju... jednom me tako gurnuo u more s mola na kupalištu u Blackpoolu, samo što se nisam utopio... ali se sve do moje osme godine ništa nije dogodilo. Tada je dida Algie došao k nama na čaj pa me uhvatio za gležnjeve, spustio kroz prozor na katu i tako me držao kad mu je žena Enid iznenada ponudila puslicu i on me nehotice ispustio iz ruku. A ja sam odskočio od zemlje kao lopta... i odskakutao kroz cijeli vrt sve do ceste. Svi su bili oduševljeni. Baka je plakala od sreće. A da ste im samo vidjeli face kad sam primljen u ovu školu... mislili su, znate, da ipak nisam za nju. Dida Algie bio je tako razdragan da mi je donio žabu krastaču."

S druge strane od Harryja, Percy Weasley i Hermiona razgovarali su o predavanjima,

"Stvarno se nadam da će nastava odmah započeti jer ima toliko toga što moramo naučiti, a mene posebno zanima Preobrazba, znaš, pretvaranje nečega u nešto drugo, naravno, to se smatra vrlo teškim..."

"Počet ćete od sitnica, od pretvaranja šibica u igle i takvih stvari..."

Harry, kojem je bilo vruće pa je bio i pospan, baci opet pogled na glavni stol. Hagrid je ispijao svoj pehar. Profesorica McGonagall razgovarala je s profesorom Dumbledoreom. Profesor Quirrell, s onim svojim smiješnim turbanom, razgovarao je s profesorom masne crne kose, kukasta nosa i žučkaste puti.

To se zbilo sasvim nenadano. Profesor kukasta nosa pogledao je mimo Quirrellova turbana ravno u oči

Harryja - i tog trena Harry osjeti oštru, vrelu bol u ožiljku na čelu.

"Ajoj!" Harry se pljesne rukom po glavi.

"Što ti je?" upita ga Percy. "N-ništa."

Bol je minula isto tako naglo kao što se i javila. Harryju je bilo teže otresti se osjećaja koji ga je obuzeo od profesorova pogleda - osjećaja da ga profesor ni najmanje ne voli.

"Tko je onaj profesor što upravo razgovara s profesorom Quirrellom?" upita Percyja.

"Oho, ti već poznaješ Quirrella? Nije čudo što on djeluje tako nervozno. Ono je s njim profesor Snape.

On predaje Čarobne napitke, ali mu nije baš do toga... svi znaju da puca na Quirrellovo mjesto. Taj Snape *zna strašno mnogo o crnoj magiji.*"

Harry je neko vrijeme motrio Snapea, ali Snape njega više nije pogledao.

Napokon je i zaslade nestalo. Profesor Dumbledore iznova ustane. U dvorani zavlada muk.

"Hm... samo još riječ-dvije sad kad smo siti i napiti. Imam za vas nekoliko obavijesti na početku školske godine. Učenici prvog razreda moraju znati da im je zabranjen pristup u šumu na našem zemljištu. A bilo bi dobro da i neki stariji učenici to imaju na umu."

Dumbledore sijevne svojim žmirkavim očima prema blizancima Weasley.

"Isto me tako naš nadstojnik gospodin Filch zamolio da vas podsjetim da se u hodnicima za vrijeme odmora ne smije čarati. Metlobojske utakmice igrat će se u drugom tjednu prvog polugodišta. Svatko tko želi igrati za momčad svoga doma treba da se obrati Madame Hooch. I, najposlije, moram vas obavijestiti da ove godine ne smijete ulaziti u hodnik na trećem katu što vodi u desno krilo ako ne želite izgubiti glavu na vrlo bolan način."

Harry se nasmije. On je bio jedan od rijetkih koji su se nasmijali.

"Ne misli valjda ozbiljno?" upita šaptom Percyja.

"Bit će da misli", otpovrne namršteni Percy motreći Dumbledorea.

"Ovo je čudno, obično nam navede i razlog zbog kojeg ne smijemo nekamo ići... šuma je puna opasnih zvijeri, kao što već svi znaju. Mislim da je ipak trebao nešto reći bar nama prefektima."

"A sad, prije nego što pođemo na počinak, zapjevajmo svi našu školsku himnu!" uzvikne Dumbledore.

Harry zapazi da se ostali profesori prilično ukočeno smješkaju.

Dumbledore polako zamahne svojim čarobnim štapićem kao da želi otjerati muhu s njegova vrha, a iz štapića izleti duga, zlačana vrpca, vine se visoko iznad stolova i izvije se poput zmije u zraku u obliku riječi.

"Neka svatko pjeva himnu prema svojoj najdražoj melodiji", reče Dumbledore. "A sad, zapjevajmo!"

I cijela škola zatuli iz sveg glasa:

Za Hogwarts, za Hogwarts, za Hooooogwarts,

Gdje znanje skupljamo mi

Nauči nas mlade il stare

Kako čarobirati.

U prazne i šuplje glave,

Gdje pokoja mušica spi.

Uspi nam čarobne trave,

Sve znanje nek znadu svi.

Pokaži nam sve učenja vrijedno

I pokloni nam pamćenja dar,

Ocijeni nas što bolje možeš.

Sve ostalo naša je stvar.

Nisu svi završili pjesmu u isto vrijeme. Na kraju su pjevali još samo blizanci Weasley na melodiju neke vrlo spore pogrebne koračnice. Dumbledore im je dirigirao nekoliko posljednjih stihova svojim čarobnim štapićem, a kad su i oni došli do kraja, bio je jedan od onih koji su najbučnije pljeskali.

"Eh, glazba, glazba!" reče Otirući oči. "To je čarolija koja baca u zasjenak sve što mi ovdje radimo! A sad pođimo na počinak. Idemo, brže, brže!"

Gryffindori prvog razreda podu za Percyjem kroz raspričane redove iz Velike dvorane i uz mramorne stube. Harryju su noge opet bile kao od olova, ali samo zato što je bio silno umoran i sit. Bio je toliko pospan da se nije uopće čudio što se ljudi na portretima koji vise u hodnicima došaptavaju i pokazuju na njih u prolazu, ni što ih je Percy dva puta proveo kroz dovratke skrivene iza drvenih ploča i visećih tapiserija. Opet su se penjali uz neakve stube zijeajući i stružući nogama. Harry se samo pitao koliko će

još dugo tako hodati kad se iznenada svi zaustave.

Pred njima je u zraku lebdio svežanj štapova, a kad Percy zakorači prema njima, štapovi navale na nj sa svih strana.

"Peeves", šapne Percy učenicima prvog razreda. "Kućni duh."

Percy povisi glas:, "Pokaži se, Peeves!"

Razlegne se jak i neugodan zvuk, kao kad se balon izduši.

"Zar možda hoćeš da se obratim Krvavom Barunu?"

Odjekne prasak i pojavi se čovječuljak opakih crnih očiju i razjapljenih usta lebdeći prekrštenih nogu u zraku i hvatajući redom štapove.

"Uuuuuuh!" izusti i zasmijulji se pakosno. "Prvašići! Kakva divota!"

Odjednom se okomi na njih pa svi pognu glave.

"Odlazi, Peeves, ili ću te prijaviti Krvavom Barunu, ozbiljno ti kažem!" obrecne se Percy na njega.

Peeves isplazi jezik i nestane, ali prije toga još mlatne Nevillea štapovima po glavi. Čuli su ga još kako zuji u daljini i prebire usput po oklopima.

"Morate dobro paziti na Peevesa", reče im Percy kad produže dalje. "S njim jedino Krvavi Barun zna izaći na kraj. Ne sluša čak ni nas, prefekte. Evo nas, stigli smo."

Na samu kraju hodnika virio je portret vrlo debele žene u ružičastoj svilenoj haljini.

"Lozinka?" upita ih ona.

"*Caput Draconis*", odgovori Percy, a portret se odmakne i otkrije okruglu rupu u zidu. Svi se provuku kroz tu rupu - Nevilleu su pri tome morali pomoći - i obretu se u društvenoj prostoriji Gryffindora, udobnoj, okrugloj i punoj mekih naslonjača.

Percy uputi djevojčice na jedna vrata u njihovu spavaonicu a dječake na druga. Na vrhu zavojitih stuba - očito su bili u jednoj od kula- napokon su došli do svojih kreveta: pet postelja na četiri stupa s baldahinom i baršunskim zastorima. Kovčezi su im već bili tu. Preumorni da bi još mnogo razgovarali, obukli su pidžame i izvalili se u krevete.

"Dobra je bila večera, ha?" promrmlja Ron Harryju kroz zavjesu.

"Bježi, Šugonjo! Evo, žvače mi plahte."

Harry je još htio pitati Rona je li kušao kolač prelive sirupom, ali gotovo istog časa zaspi.

Možda se Harry prejeo jer je usnio vrlo neobičan san. Nosio je na glavi turban profesora Quirrella.

Turban mu je neprestano nešto govorio, kako mora odmah prijeći među Slytherine jer mu je tako suđeno. Harry je odgovorio turbanu da ne želi biti Slytherin. Turban mu je bivao sve teži i teži. Pokušao ga je skinuti s glave, ali ga je turban tako stegnuo da ga je zaboljelo. Pojavio se i Malfoy, koji mu se smijao dok se on natezao s turbanom. A onda se Malfoy pretvorio u profesora kukasta nosa Snapea, koji se smijao glasno i hladno. Zatim je blijesnulo zeleno svjetlo i Harry se probudi dršćući, sav uznojen. Prevrnuo se na drugu stranu i ponovo zaspao, a kad se sutradan probudio, nije se više sjećao tog sna.

GLAVA OSMA

Profesor čarobnih napitaka

"Eno ga!"

"Gdje?"

"Uz onog visokog klinca crvene kose."

"Onaj s naočalama?"

"Jesi li mu vidio facu?"

"Jesi li mu vidio ožiljak?"

Ovakvo je šaputanje pratilo Harryja od trenutka kad je sutradan izašao iz spavaonice. Učenici koji su stajali u redu pred učionicama propinjali su se na prste ne bi li ga bolje vidjeli, ili su ga ponovo prestizali u hodniku i usput buljili u njega. Harryju to nije bilo drago jer je bio zaokupljen brigom da nađe svoj razred.

U Hogwartsu je bilo sto i četrdeset dva stubišta: širokih i prostranih, uskih i klimavih, stubišta koja su petkom vodila nekamo drugamo, stubišta na kojima je negdje u sredini iščezavala stepenica pa ju je trebalo preskočiti. Zatim je tu bilo vrata koja se ne bi mogla otvoriti ako ih se lijepo ne zamoli da se otvore, ili ako ih se ne pošaklja na pravom mjestu, pa vrata koja zapravo i nisu vrata nego čvrsti zidovi što samo nalikuju na vrata. Isto je tako bilo teško upamtiti gdje se što nalazi, jer se činilo da se sve stvari kreću naokolo. Ljudi na portretima neprestance su posjećivali jedni druge, a Harry je bio uvjeren da i oklopi hodaju.

Ni duhovi nisu tu bili baš od neke pomoći. Harry bi se grdno prepao kad god bi koji od njih iznenada prošao kroz vrata koja on pokušava otvoriti. Skoro Bezglavi Nick uvijek bi rado pokazao put novim Gryffindorima, ali kućni duh Peeves uputio bi učenika, kad bi ovaj kasnio na predavanje, na dvojica zaključana vrata i lažno stubište. Istresao bi smeće iz koševa đacima na glave, izvlačio im sagove ispod nogu, zasipao ih komadićima krede ili im se, nevidljiv, prikradao iza leđa, hvatao za nos i vikao:

"DRŽIM TE ZA KLJUKU!"

Još je gori od Peevesa, ako je to uopće bilo moguće, bio nadstojnik Argus Filch. Harry i Ron uspjeli su mu se zamjeriti već prvog jutra.

Filch ih je zatekao kako pokušavaju otvoriti vrata, za koja se, na nesreću, pokazalo da vode u zabranjenu zonu na trećem katu. Nije im povjerovao da su zalutali, štoviše, bio je uvjeren da su baš htjeli na tu stranu. Zaprijetio im je da će ih baciti u tamnicu, ali ih je spasio profesor Quirrell koji je slučajno naišao. Filch je imao mačku zvanu Gospa Norris, mršavo stvorenje boje prašine, izbuljenih očiju nalik na lampe, baš kao i sam Filch. Ona je sama patrolirala po hodnicima. Kad bi tko pred njom prekršio kakav propis, čim bi se i najmanje ogriješio o pravila, odjurila bi do Filcha koji bi se u tren oka zadihan pojavio. Filch je najbolje od sviju (osim možda blizanaca Weasleyja) poznavao tajne hodnike u školi, pa bi iznenada iskrsnuo pred učenikom kao duh. Svi su ga učenici mrzili, a mnogima je najveća želja bila da pošteno odalame nogom Gospu Norris.

A onda je, kad bi čovjek konačno našao svoj razred, slijedilo samo predavanje. Harry je uskoro shvatio da je magija nešto mnogo više od mahanja čarobnim štapićem i izgovaranja nekih čudnovatih riječi. Svake srijede u ponoć morali su kroz teleskop proučavati noćno nebo i učiti imena raznih zvijezda i putanje planeta. Tri puta na tjedan odlazili su u staklenike iza dvorca proučavati trave s niskom i zdepastom vješticom, profesoricom Sprout. Tu su učili kako se uzgajaju sve one čudne biljke i gljive, i čemu sve služe.

Kudikamo je najdosadnija bila Povijest magije, jedini predmet koji je predavao jedan duh. Profesor Binns bio je doista vrlo star kad je jednom zaspao pred kaminom u zbornici i sutradan ujutro ustao da predaje svoj predmet nakon što je svoje tijelo ostavio za sobom.

Binns je verglao pred učenicima a oni su morali zapisivati imena i datume brkajući počesto Emerika Opakog s Urikom Čudakom.

Profesor Flitwick, koji im je predavao Čarolije, bijaše majušan čarobnjak koji je morao stati na hrpu knjiga da bi ih vidio iznad katedre. Na početku prvog sata prozivao ih je sve redom, a kad je došao do Harryjeva imena, uzbuđeno je zacičao i srušio se pod katedru.

Profesorica McGonagall bila je opet drukčija. Harry je opravdano pretpostavljao da se njoj nikako ne bi valjalo zamjeriti. Stroga i brza na jeziku, počela im je prijetiti čim su na prvom satu sjeli u klupe.

"Preobrazbe spadaju u najsloženije i najopasnije magije koje ćete učiti u Hogwartsu", rekla im je. "Tko god bude petljao nešto na mom predavanju, morat će ga napustiti i neće se više nikad vratiti. Toliko da znate."

Zatim je svoju katedru pretvorila u svinju, pa onda opet u katedru. Time je na sve ostavila snažan dojam pa su jedva čekali da se i oni okušaju u preobrazbi, ali su ubrzo shvatili da neće tako skoro moći pretvarati namještaj u životinje. Nakon što su zapisali svu silu zamršenih stvari, svaki je od njih dobio po jednu šibicu koju je trebalo pretvoriti u iglu. Do kraja sata samo je Hermiona Granger uspjela donekle preobraziti šibicu. Profesorica McGonagall pokazala im je svima kako je Hermionina šibica postala potpuno srebrna i šiljasta, te je poklonila Hermioni jedan od svojih rijetkih smiješaka.

Svi su napeto očekivali prvi sat iz Obrane od crne magije, ali Quirrellovo se predavanje pretvorilo u neku vrstu šale. Cijela je učionica smrdjela po češnjaku, a svi su pričali da je to zbog toga što profesor želi odbiti od sebe vampira, kojeg je upoznao u Rumunjskoj i kojeg se boji da će doći za njim ovih dana da ga napadne. Rekao im je da mu je taj turban dao neki afrički princ u znak zahvalnosti zato što ga je oslobodio jednog neugodnog zombija, ali se ne bi moglo reći da su povjerovali toj priči. Prvo, kad ga je Seamus Finnigan radoznalo upitao na koji je način Quirrell otjerao tog zombija, Quirrell je porumenio i počeo govoriti o vremenskim prilikama, a drugo, primijetili su da se iz turbana širi čudan vonj. Blizanci Weasley tvrdili su da je i turban pun češnjaka kako bi Quirrell bio zaštićen kuda god išao.

Harry je odahnuo kad je ustanovio da ne zaostaje mnogo za drugima. Mnogi su od njih došli iz bezjačkih obitelji i nisu imali pojma da su vještice ili čarobnjaci. Toliko je toga trebalo naučiti da čak ni učenici kao što je Ron nisu bili u velikoj prednosti.

Petak je bio važan dan za Harryja i Rona. Napokon su uspjeli sami pronaći put do Velike dvorane za doručak a da nisu nijedanput zalutali.

"Što imamo danas?" upita Harry Rona posipajući kašu šećerom.

"Dva sata Čarobnih napitaka sa Slytherinima", odgovori Ron.

"Snape je predstojnik Slytherinskog doma. Kažu da on uvijek protežira Slytherine... sad ćemo se moći sami uvjeriti je li to istina."

"Kad bi bar McGonagallica nas protežirala!" reče Harry. Profesorica McGonagall bila je predstojnica Gryffindorskog doma, ali je to nije priječilo da im dan prije toga zada čitavo brdo domaćih zadaća.

Upravo je tada stigla pošta. Harry se već bio navikao na to, ali je prvog jutra doživio mali šok kad je stotinjak sova iznenada nahrupilo u Veliku dvoranu za vrijeme doručka. Sove su kružile nad stolovima dok nisu opazile svoje vlasnike i bacile im pisma i pošiljke u krilo.

Hedviga nije Harryju još ništa donijela. Katkad bi doletjela da mu gricka uho i pojede malo prepečenca prije nego što bi odletjela u sovinjak spavati s ostalim sovama. Jutros je, međutim, sletjela između marmelade i šećernice i spustila pisamce Harryju u tanjur. Harry je odmah otvorio pisamce i pročitao:

Dragi Harry (pisalo je šrakopisom),

Znam da si petkom popodne slobodan, pa ne bi li došlo do mene oko 3 sata na šalicu čaja? Zanima me sve o tvom prvom tjednu u školi. Pošalji mi odmah odgovor po Hedvigi.

Hagrid

Harry je od Rona posudio pero i nadrljao na poledini pisamca:

"Hoću, hvala, do viđenja " te otprovio Hedvigu.

Sva sreća što se sad mogao radovati čaju kod Hagrida, jer je predavanje iz Čarobnih napitaka bilo nešto najgore što je do tada u školi doživio.

Na banketu održanom u čast početka školske godine Harry je stekao dojam da ga profesor Snape ne trpi. Na kraju prvog predavanja iz Čarobnih napitaka znao je da se prevario. Snape ne da nije trpio Harryja, on ga je *mrzio*.

Predavanja iz Čarobnih napitaka održavala su se u jednoj od tamnica. Tu je bilo hladnije nego gore, u samom dvorcu, i bilo bi jezovito i bez svih onih ukiseljenih životinja što su plutale u staklenkama poredanim oko zidova.

Snape je, kao i Flitwick, najprije prozvao sve učenike i, kao i Flitwick, zastao kod Harryjeva imena.

"Ah, da", tiho promrsi. "Harry Potter! Naše novo... *slavno ime*."

Draco Malfoy i njegovi prijatelji Crabbe i Goyle smijuljili su se držeći ruke na ustima. Kad je završilo prozivanje, Snape je promotrio razred. Imao je crne oči kao i Hagrid, ali bez tračka Hagridove topline. Oči mu bijahu hladne i prazne i podsjećale su na mračne tunele.

"Ovdje ste radi toga da naučite profinjenu znanost i precizno umijeće spravljanja čarobnih napitaka", prozbori. Govorio je tek malo glasnije nego šaptom, ali su razumjeli svaku izgovorenu riječ.

Kao i profesorica McGonagall, Snape je imao dar da bez napora održava savršenu tišinu u razredu.

"Budući da tu nema mnogo onog glupog mahanja čarobnim štapićem, mnogi će od vas teško moći povjerovati da je to uopće magija. Ne nadam se da ćete uistinu shvatiti svu ljepotu kotlića što tiho krčka i širi oko sebe svjetlucave pare, nježnu moć tekućina što se pronosi ljudskim žilama, opčinjava um i osvaja osjetila... Naučit ću vas kako ćete flaširati slavu, svariti ugled, pa čak i začepiti smrt... ako niste tek čopor glupana kakve obično imam pred sobom."

Nakon ovog kratkog govora zavlada opet muk. Harry i Ron razmijene poglede i uzviju obrvama, Hermiona Granger sjedila je na rubu stolice i kao da je bila željna dokazati da nije nikakva glupača.

"Potter!" iznenada će Snape. "Što ću dobiti ako pomiješam stucano korijenje čapljana s otopinom pelina?"

Stucano korijenje čega s otopinom čega? Harry pogleda Rona, koji je bio isto tako smeten kao i on. Hermiona brže-bolje podigne ruku uvis.

"Ne znam, gospodine", odgovori Harry.

Snapeu se iskrive usne u podsmijeh.

"Tja, tja... očito je da nije sve u slavi."

Nije se obazirao na Hermioninu podignutu ruku.

"Hajde, Potter, da još jednom pokušamo. Na koju ćeš stranu pogledati ako ti kažem da potražiš bezoar?"

Hermiona je ispružila ruku uvis najviše što je mogla a da ne ustane sa stolice, ali Harry nije imao blagog pojma što je to bezoar.

Nastojao je ne gledati Malfoya, Crabbea i Goylea koji su se tresli od smijeha.

"Ne znam, gospodine."

"Nisi se sjetio otvoriti knjigu prije nego što dođeš na predavanje, a, Potter?"

Harry se prisilio gledati ravno u one hladne oči. *On jest* zavirio u svoje knjige kod Dursleyjevih, ali zar je Snape očekivao od njega da će upamtiti sve što piše u *Tisuću čarobnih trava i gljiva*?

Snape se i dalje nije obazirao na Hermioninu drhtavu ruku podignutu uvis.

"Koja je razlika, Potter, između jedića i vučjeg korijena?"

Nato je Hermiona ustala i visoko digla ruku prema stropu tamnice.

"Ne znam", tiho odgovori Harry. "Ali mislim da Hermiona zna, pa zašto nju ne pitate?"

Nekoliko se učenika nasmije. Harry ulovi Seamusov pogled i opazi kako mu Seamus namiguje. Međutim, Snape nije bio zadovoljan.

"Sjedi!" obrecne se on na Hermionu. "Toliko da znaš, Potter, kad se čapljan i pelin smiješaju, nastaje jak napitak za uspavljivanje koji je poznat pod imenom piće žive smrti. A bezoar ti je kamenac izvađen iz želuca koze koji će te spasiti od većine otrova. A što se tiče jedića i vučjeg korijena, to ti je ista biljka koja je poznata i pod nazivom crvljivača. Što je sad? Zašto sve to ne zapisujete?"

Odjednom su svi počeli tražiti pera i pergament. Usred te buke, Snape reče:

"I da znaš, Potter, jedan *oduzeti* bod Gryffindorima ide na tvoju dušu."

Ni nakon toga nisu Gryffindori bolje prošli na satu iz Čarobnih napitaka. Snape ih je sve razvrstao po parovima i zadao im zadaću da sprave običan napitak za liječenje čireva. Hodao je po učionici u svojoj dugoj crnoj pelerini i gledao ih kako važu suhe koprive i drobe zmijske očnjake. Svima je redom prigovarao osim Malfoya, koji mu se kanda svidio. Govorio je ostalima neka samo pogledaju kako je Malfoy savršeno zgnječio rogate puževe, pri čemu su tamnicu ispunili oblaci otrovnozelenog dima i glasno pištanje. Nevilleu je nekako pošlo za rukom rastaliti Seamusov kotlić tako da je od njega nastala iskrivljena masa, a napitak im se iscijedio po kamenom podu i napravio rupe u učeničkim cipelama. U tren oka cijeli je razred stajao na stolicama, a Neville, koji se polio napitkom kad se kotlić raspao, jaukao je od boli dok su mu upaljeni crveni čirevi izbijali na rukama i nogama.

"Glupane!" zarežao je Snape i odstranio proliveći napitak pokretom svog čarobnog štapića. "Sigurno si dodao bodljike dikobraza prije nego što si skinuo kotlić s vatre?"

Neville je cmizdrio dok su mu na nosu izbijali čirevi.

"Odvedite ga u bolničko krilo!" dobaci Snape Scamusu, a onda se pozabavi Harryjem i Ronom koji su eksperimentirali uz Nevillea.

"A ti, Potter, zašto mu nisi rekao neka ne dodaje bodljike? Mislio si da ćeš bolje proći ako on zabrlja, je li? To ti je još jedan bod manje za Gryffindore."

Ovo je bilo toliko nepravedno da Harry zausti kako bi prosvjedovao, ali ga Ron iza njihova kotlića udari nogom.

"Pusti ga!" promrmlja. "Čuo sam da on zna biti vrlo neugodan."

Kad su se nakon sat vremena penjali uza stube iz tamnice, Harryju su se rojile razne misli u glavi. Bio je vrlo potišten. Već su prvog tjedna zbog njega Gryffindori izgubili dva boda... *zašto* ga Snape toliko mrzi?

"Gore glavu!" reče mu Ron. "Snape isto tako oduzima bodove i Fredu i Georgeu. Mogu li poći s tobom do Hagrida?"

U pet do tri obojica su izašla iz dvorca i pošla preko dvorišta.

Hagrid je stanovao u drvenoj kolibici na rubu Zabranjene šume. Uz vrata su stajali samostrel i par kaljača.

Kad je Harry pokucao na vrata, začuli su iznutra mahnito grebenje i gromoglasno lajanje. Tad se oglasi Hagrid:

"Bježi, Očnjak... bježi!"

Vrata se odškrinu i u otvoru se pomoli Hagridova krupna čupava glava.

"Čekajte malo", reče im. *"Bježi, Očnjak!"*

Pusti ih unutra jedva držeći za ogrlicu golema crna psa za lov na veprove.

U kolibici je bila samo jedna prostorija. Sa stropa su visile šunke i fazani, na otvorenu ognjištu kuhalo je nešto u bakrenu kotliću, a u kutu je stajao masivan krevet pokriven poplunom od šarenih krpica.

"Raskomotite se", reče im Hagrid i pusti Očnjaka, koji umah skoči na Rona i uzme mu lizati uši. Bilo je očito da Očnjak, kao i Hagrid, nije tako opasan kao što izgleda.

"Ovo je Ron", reče Harry Hagridu, koji je lijevao kipuću vodu u velik čajnik i stavljao kolačiće na tanjur.

"Još jedan Weasley, a?" pripomene Hagrid motreći Ronovo pjegavo lice. "Ja već pola života tjeram onu tvoju braću blizance od ove šume."

Iako samo što nisu polomili zube od tvrdih kolačića, Harry i Ron pravili su se da uživaju u njima dok su pričali Hagridu o svojim prvim predavanjima. Očnjak je naslonio glavu na koljena Harryju i slinio mu po pelerini.

Harry i Ron bili su oduševljeni kad su čuli Hagrida kako za Filcha kaže "onaj stari prdonja".

"A što se one njegove mačketine tiče, Gospe Norris, volio bi je jednoć upoznat s Očnjakom. Zamislite, kad god idem prijeko u školu, ona mi je stalno za petama. Ne mogu je se riješiti... Filch ju je nahuckao protiv mene."

Harry ispriča Hagridu što mu se dogodilo na Snapeovu predavanju. Hagrid mu, kao i Ron, reče neka se ne uzrujava zbog toga, jer da Snape ne voli gotovo nikoga.

"Ali meni se čini da mene baš mrzi."

"Koješta!" odsiječe Hagrid. "Zašto bi te mrzio?"

Ipak, Harryju se učini da se Hagrid pri tim riječima kloni njegova pogleda.

"A kako ti je brat Charlie?" upita Hagrid Rona. "Njega sam jako volio... zna sa životinjama."

Harry nije bio načisto nije li Hagrid navlas promijenio razgovor.

Dok je Ron pripovijedao Hagridu o Charliejevu radu sa zmajevima, Harry uzme novine što su ležale na stolu ispod zvona za čajnik. Bijaše to zapravo izrezak iz Dnevnog proroka.

NAJNOVIJE VIJESTI O PROVALI U GRINGOTTSU

I dalje se vodi istraga o provali u Gringotts izvršenoj 31. srpnja, za koju se općenito vjeruje da je maslo nepoznatih crnih maga ili vještica.

Gringottsovi su goblini danas ustvrdili da ništa nije opljačkano.

Obijeni sef bio je zapravo tog istog dana ispražnjen.

"Ali nećemo vam reći što je bilo u njemu, i radije ne zabadajte, ako ste pametni, nos u te stvari", rekao je danas popodne goblinski glasnogovornik.

Harry se sjeti kako mu je Ron u vlaku rekao da je netko pokušao opljačkati Gringotts, samo nije spomenuo kojeg je to dana bilo.

"Hagride!" reče Harry. "Ta je provala u Gringotts izvršena na moj rođendan! Možda se to dogodilo baš dok smo mi bili tamo?"

Nije bilo ni najmanje dvojbe da je Hagrid ovaj put izbjegao Harryjev pogled. Prostenjao je i ponudio mu

još jedan tvrdi kolačić.

Harry ponovo pročita novinski izvještaj. *Obijeni sef bio je zapravo tog istog dana ispražnjen.* Hagrid je ispraznio sef broj sedamstotinaest, ako se uopće može reći da ga je ispraznio kad je uzeo onaj prljavi paketić. Da nisu provalnici možda baš to tražili?

Dok su se Harry i Ron vraćali u dvorac na večeru punih džepova tvrdih kolačića koje iz pristojnosti nisu mogli odbiti, Harry pomisli da mu nijedno dosadašnje predavanje nije dalo toliko misliti koliko ovaj čaj kod Hagrida. Je li Hagrid podigao onaj paketić u posljednji čas? I gdje je sad taj paketić? I ne zna li možda Hagrid nešto o Snapeu što mu ne želi kazati?

GLAVA DEVETA

Dvoboj u ponoć

Harry nije vjerovao da će ikad sresti dječaka kojeg bi mogao mrziti više od Dudleyja, ali je to bilo prije nego što je sreo Draca Malfoya.

Doduše, Gryffindori prvog razreda samo su predavanja iz Čarobnih napitaka slušali zajedno sa Slytherinima, pa nisu imali previše posla s Malfoyem. Ili bar dok nisu pročitali obavijest izvješenu u društvenoj prostoriji Gryffindora, zbog koje im se svima smučilo. Predavanja iz letenja na metli započela su u četvrtak, a Gryffindori će ih pohađati zajedno sa Slytherinima.

"Tipično", ogorčeno će Harry. "Samo mi je još to trebalo. Da pravim budalu od sebe leteći na metli pred Malfoyem"

A prije toga najviše se od svega veselio kako će učiti letjeti na metli.

"Ne znaš još hoćeš li praviti budalu od sebe", reče mu Ron razboritim glasom. "Doduše, znam da se Malfoy na sva usta hvali kako dobro igra metloboj, ali kladio bih se da su to puste priče."

Malfoy je doista često govorio o letenju. Tužio se na sav glas kako učenici prvog razreda nikad ne upadaju u metlobojsku momčad svoga doma, i pričao duge priče o tome kako je za dlaku umaknuo na metli bezjacima koji su ga progonili helikopterom. Doduše, nije on jedini pričao takve priče. Sudeći po onome što je govorio Seamus Finnigan, Seamus je veći dio svoga djetinjstva proveo zujeći na metli po svom kraju. Čak je i Ron govorio svakome tko ga je htio slušati o tome kako se jednom, leteći na Charliejevoj staroj metli, malne sudario s letećim zmajem. Svi su učenici iz čarobnjačkih obitelji vječno naklapali o metloboju. Ron se već ozbiljno zakvačio s Deanom Thomasom, koji je spavao s njima u istoj spavaonici, oko nogometa.

Ronu nije bilo jasno što je tako uzbudljivo u igri u kojoj se igra samo jednom loptom i u kojoj nijedan igrač ne leti. Harry je jednom ulovio Rona kako tjera igrače na Deanovu plakatu nogometne momčadi West Ham Uniteda da se konačno počnu kretati.

Neville nije nikad letio na metli jer mu baka nikad nije dopustila da se približi nijednoj metli. Harry joj je u sebi davao za pravo jer je Neville doživio velik broj nezgoda čak i s obadvije noge na zemlji.

Hermiona Granger imala je gotovo istu tremu od letenja kao i Neville. To se nije moglo naučiti napamet iz knjige, iako je ona i to pokušavala. U četvrtak za doručkom sve ih je tupila savjetima za letenje što ih je pokupila iz jedne knjige koju je posudila iz knjižnice pod naslovom *Metloboj kroz stoljeća*. Neville je upijao svaku njenu riječ, željan čuti sve što bi mu moglo pomoći da se poslije održi na letećoj metli, ali su svi ostali odahnuli kad je Hermionino predavanje prekinuo dolazak pošte.

Harry nije dobio nijedno pismo nakon onog Hagridova pisamca, što je Malfoy, naravno, vrlo brzo uočio. Malfojeva sovuljaga stalno je njemu donosila od kuće slatkiše koje je on za stolom Slytherini požudno vadio iz pošiljke.

Jedna je buljina donijela Nevilleu paketić od njegove bake. Uzbuđeno ga je otvorio i pokazao im staklenu lopticu poput velike špekule koja kao da je bila puna bijelog dima.

"To je nezaboravak!" objasni im. "Baka zna da sam ja zaboravljiv... a ovo te upozorava ako si zaboravio što učiniti. Pazite, ovako ga stisneš pa ako pocrveni... uh..." Pokunji se jer je nezaboravak odjednom postao skrletne boje, "... To znači da si nešto zaboravio."

Dok se Neville pokušavao prisjetiti što je zaboravio, Draco Malfoy naišao je pokraj njihova stola i oteo mu iz ruke nezaboravak.

Harry i Ron skoče na noge. Ponadali su se da će se napokon oko nečega pograbiti s Malfoyem, ali se u tren oka uz njih pojavi profesorica McGonagall, koja je od svih nastavnika u školi najbrže otkrivala svaku gužvu među učenicima.

"Što je to?"

"Gospođo profesor, Malfoy mi je oteo moj nezaboravak."

Smrknuti Malfoy brže-bolje spusti nezaboravak na stol.

"Samo sam ga htio pogledati", reče i pokupi se s mjesta događaja, a za njim i Crabbe i Goyle.

Popodne su u 3 sata Harry, Ron i ostali Gryffindori pojurili niz vanjske stube u dvorište na prvi sat letenja. Bio je vedar dan, samo je vjetročić pirkao. Trava im se talasala pod nogama dok su išli niz travnati obronak prema ravnoj tratini na suprotnoj strani od Zabranjene šume, u kojoj se u daljini povijalo tamno drveće. Slytherini su već bili ondje, a i dvadeset metli bilo je uredno poredano na tlu. Harry je čuo Freda i Georgea Weasleyja kako se tuže na školske metle, da neke od njih počinju vibrirati kad se visoko leti, ili da uvijek vuku malo na lijevu stranu.

Stigla je i njihova nastavnica, Madame Hooch. Imala je kratku, sijedu kosu i žute oči poput sokola.

"Pa, dobro, što sad tu svi čekate?" otrese se na njih. "Neka svatko od vas stane uz jednu metlu. Hajte, požurite!"

Harry pogleda svoju metlu na zemlji. Bila je stara, a neke su šibe u njoj stršile pod neobičnim kutom.

"Ispružite desnu ruku nad svoju metlu", dovikne im Madame Hooch stojeći pred njima, "i recite: 'Diži se!'"

"DIŽI SE!" poviknu svi uglas.

Harryjeva metla skoči mu odmah u ruku, ali je ona bila jedna od rijetkih koje su to učinile. Metla Hermione Granger prevalila se jednostavno na zemlju, a Nevilleova se nije ni pomaknula. Harry pomisli kako metle možda, kao i konji, znaju kad ih se čovjek boji. Nevilleu je i glas zadrhtao odajući sasvim jasno da bi on najradije ostao na zemlji.

Tada im Madame Hooch pokaže kako da zajašu metlu a da ne skliznu s nje na drugu stranu, pa pođe od jednoga do drugoga ispravljajući im držanje metle. Harry i Ron bili su oduševljeni kad su čuli kako govori Malfoya da već godinama pogrešno drži metlu u rukama.

"E, sad, kad zazviždim, vi ćete se otisnuti svom snagom od zemlje", reče im Madame Hooch. "Čvrsto držite metlu, popnite se uvis metar-dva i onda se odmah opet spustite, nagnuti malo naprijed. Pazite na moj zvižduk... tri... dva..."

Ali Neville, onako nervozan i uzbuđen, bojeći se da će ostati na zemlji, snažno se otisnuo od tla prije nego što je Madame Hooch prinijela zviždaljku usnama.

"Vrati se, mali!" dovikne mu ona, ali Neville poleti ravno uvis kao čep kad iskoči iz boce... tri metra visoko... pa šest metara. Harry mu je vidio uplašeno, blijedo lice kako gleda dolje dok mu je zemlja sve dalje ispod nogu, vidio ga je kako hvata zrak i nagnje se na stranu i...

TRES! Neville je potmulo i gadno tresnuo i ostao ležati ničice na travi. Metla mu se i dalje penjala sve više i više, lijeno poletjela prema Zabranjenoj šumi i nestala iz vida.

Madame Hooch sagne se nad Nevillea, blijeda kao i on.

"Slomio je zapešće", čuo je Harry kako je promrmljala. "Hajde, dečko... sve je u redu, ustaj!"

Zatim se obrati ostalim učenicima:

"Da se nitko od vas nije maknuo s mjesta dok ja ovog dečka ne odvedem u bolnicu! Ostavite metle na miru, inače ćete izletjeti iz Hogwartsa prije nego što dospijete reći 'metloboj'. Hajdemo, dragoviću!"

Uplakani Neville, držeći se za zapešće, odšepesa s Madame Hooch, koja ga je usput zagrlila.

Čim su toliko odmakli da ga nisu mogli čuti, Malfoy prasne u smijeh.

"Jeste vidjeli facu tog mamlaza?"

I ostali se Slytherini nasmiju.

"Daj zaveži, Malfoy!" obrecne se na nj Parvati Patil.

"Oho, braniš Longbottoma?" reče Pansy Parkinson, Slytherinka oštih crta lica. "Nikad ne bih rekla da ti, Parvati, padaš na male, debele cmizdravce!"

"Pazi ovo!" reče Malfoy i skokne da pokupi nešto sa zemlje. "To je ono što je baka poslala tom blesavom Longbottomu!"

Kad ga je podigao uvis, nezaboravak je zasjao na suncu.

"Daj to amo, Malfoy", tiho će Harry. Svi su umuknuli gledajući njih dvojicu.

Malfoy se ružno naceri.

"Ostaviti ću to negdje za Longbottoma... recimo... na nekom drvetu?"

"Daj to amo!" prodere se Harry, ali Malfoy skoči na svoju metlu i poleti. Nije lagao, zaista je znao dobro letjeti... Kružeći na visini vrške obližnjeg hrasta, dovikne:

"Evo, dođi po njega, Potter!"

Harry zgrabi svoju metlu.

"Nemoj!" vikne Hermiona Granger. "Madame Hooch nam je rekla da se ne smijemo ni maknuti... zbog tebe ćemo imati svi neprimlike."

Harry se nije obazirao na nju. Krv mu je damarala u ušima. Zajahao je metlu, otisnuo se svom snagom od tla i vinuo uvis, zrak mu je hujao kroz kosu a pelerina se vijorila za njim... obuzet silnom radošću, pojmi da je otkrio da zna nešto što ga nitko nije učio... nešto sasvim jednostavno, nešto *divno*. Podigao je držak metle još malo više da se još više vine i začuo vriskove i klicanje djevojčica sa zemlje i Ronove zadivljene usklike.

Naglo okrene držak svoje metle prema Malfoyu. Malfoy je bio osupnut.

"Daj to amo", dovikne mu Harry, "inače ću te srušiti s te metle."

"Ma nemoj?" odvrati Malfoy i pokuša mu se podsmjehnuti, ali je izgledao zabrinut.

Harry je odnekud znao što mu je činiti. Nagne se naprijed i čvrsto objema rukama stisne metlu tako da poleti kao koplje na Malfoya.

Malfoy se u posljednji čas skloni u stranu, ali Harry se naglo okrene i zadrži metlu na mjestu. Dolje su mu neki i zapljeskali.

"Nema ti, Malfoy, ovdje Crabbea i Goylea da ti spase glavu", dovikne mu Harry.

Reklo bi se da je to isto pomislio i Malfoy.

"Uhvati onda ovo ako možeš!" vikne on i baci staklenu lopticu visoko u zrak pa poleti natrag prema zemlji.

Harry je gledao, kao u usporenu filmu, kako se loptica diže uvis i onda počinje padati. Harry se nagne naprijed i okrene držak metle nadolje... sljedećeg se trenutka sve brže sunovraćao za lopticom... vjetar mu je fujkao u ušima izmiješan s kricima onih koji su ga gledali... ispruži ruku... i ulovi je na pola metra od zemlje, taman na vrijeme da ispravi metlu tako da se meko spusti na travu držeći nezaboravak čvrsto u šaci.

"HARRY POTTER!"

Srce mu siđe u pete još brže nego što se maloprije obrušavao.

Profesorica McGonagall trčala je prema njima. On se drščući osovi na noge.

"*Nikad još...* koliko sam god u Hogwartsu..." Profesorica McGonagall ostala je od šoka tako reći bez riječi, a naočale joj bijesno sijevale.

"Kako ste se samo *usudili...* mogli ste skrhati vrat..."

"Nije on kriv, gospođo profesor..."

"Šutite, gospođice Patil..."

"Ma, Malfoy je..."

"*Prestanite*, gospodine Weasley. Potter, za mnom, smjesta!"

Harry još spazi slavodobitna lica Malfoya, Crabbea i Goylea dok je odlazio ošamućen u stopu za profesoricom McGonagall, koja je grabila krupnim koracima prema dvorcu. Bilo mu je jasno da će biti isključen iz škole. Zaustio je da kaže nešto u svoju obranu, ali mu se učini da je izgubio dar govora. Profesorica McGonagall hitala je dalje a da ga nije ni pogledala. Morao je kaskati za njom. Uprskao je stvar do kraja. Nije izdržao ovdje ni dva tjedna. Za desetak minuta spakirat će svoje stvari. Što li će mu reći Dursleyjevi kad im opet dođe na vrata?

Popeli su se uz vanjske stube, pa uz mramorno stubište, a da profesorica McGonagall nije još ni riječi izustila. Otvarala je širom vrata jedna za drugima i stupala hodnicima, a Harry je pokunjen kaskao za njom. Možda ga vodi k Dumbledoreu? Sjeti se Hagrida, kako su i njega isključili, ali su ga na kraju zadržali kao lovočuvara. Možda bi mogao ostati kao Hagridov pomoćnik? Želudac mu se okretao dok je sve to zamišljao, kako će gledati Rona i ostale gdje postaju čarobnjaci, a on će dotle klipsati za Hagridom i nositi mu torbu.

Profesorica McGonagall stane pred jednom učionicom, otvori vrata i zaviri unutra.

"Oprostite, profesore Flitwick, možete li mi načas ustupiti Wooda?"

"*Wooda?*" pomisli Harry, sav izvan sebe. Da nije Wood šiba kojom će ga profesorica išibati?

Ali pokazalo se da je Wood živo biće, kršan učenik petog razreda, koji izađe zbunjen s Flitwickova predavanja.

"Hodite obojica za mnom", reče im profesorica McGonagall.

Sve troje pođu dalje hodnikom, a Wood radoznalo pogleda Harryja.

"Izvolite unutra!"

Profesorica ih utjera u praznu učionicu, samo je Peeves u njoj pisao na ploči prostote.

"Izlazite, Peeves!" otrese se ona na nj. Peeves tresne kreu u koš tako da odjekne, pa odmagli iz učionice psujući na sav glas. Profesorica McGonagall zalupi vratima za njim i okrene se dječacima: "Potter, ovo je

Oliver Wood. Woode... našla sam vam tragača."

Woodova smetenost pretvori se u ushit.

"Mislite li to gospođo profesor, ozbiljno?"

"Potpuno ozbiljno", odrješito će profesorica McGonagall. "Ovaj je dečko prirodan talent. Još nikad nisam tako nešto vidjela. Jeste li vi to, Potter, prvi put zajahali metlu?"

Harry klimne glavom bez riječi. Nije imao pojma što se zbiva, ali mu se učini da neće biti isključen iz škole. Malo-pomalo opet je počeo osjećati noge.

"Ulovio je tu stvar rukom nakon dvadesetak metara obrušavanja", reče profesorica McGonagall Woodu.

"I nije se čak ni ogrebao. Tako nešto ni sam Charlie Waesley ne bi uspio."

Wood je izgledao kao da su mu se svi snovi odjednom ostvarili.

"Jesi li ti, Potter, gledao koju utakmicu metloboja?" uzbuđeno ga upita.

"Wood je kapetan momčadi Gryffindora", objasni profesorica McGonagall.

"On je i građen za tragača", reče Wood obilazeći Harryja i pozorno ga motreći. "Lagan je, brz... Morat ćemo mu, gospođo profesor, pribaviti pristojnu metlu... Nimbus dvije tisuće, rekao bih, ili Partfiš sedam."

"Ja ću porazgovarati s profesorom Dumbledoreom da vidimo može li se kako doskočiti pravilu o učenicima prvog razreda. Sam Bog zna da moramo sastaviti bolju momčad nego lani. Slytherini su nas u onoj zadnjoj utakmici *pregazili*, nisam mogla tjednima pogledati Severusa Snapea u oči..."

Profesorica McGonagall strogo pogleda Harryja iznad naočala.

"Zahtijevam, Potter, da marljivo trenirate, inače bih vas još mogla i kazniti."

Tek se tada iznenada osmjehne.

"Otac bi se ponosio vama", nadoda. "On je bio izvrstan igrač metloboja."

* * *

"Ma šališ se."

Sjedili su za večerom. Harry je upravo ispriповjedio Ronu što se dogodilo nakon što je s profesoricom McGonagall otišao u dvorac.

Ron je držao paštetu od bifteka i bubrega na pola puta do usta, ali je potpuno zaboravio na nju.

"Tragač?" ponovi. "Ali učenici prvog razreda nisu nikad... ti ćeš valjda biti najmlađi igrač našeg doma otprilike u..."

"... u sto godina", nadopuni ga Harry trpajući paštetu u usta. Nakon svih onih popodnevnih uzbuđenja bio je gladan kao vuk. "Tako mi je bar Wood rekao."

Ron je bio toliko zaprepašten, i toliko zadivljen, da je samo sjedio i piljio u Harryja.

"Sljedećeg tjedna počinjem već trenirati", reče Harry. "Samo nikom ni riječi o tome. Wood želi da to ostane tajna."

Fred i George Weasley uđu u dvoranu, spaze Harryja i pohitaju do njega.

"Svaka čast!" potiho mu reče George. "Wood nam je sve rekao. I nas smo dvojica u momčadi... kao goniči."

"Vjerujte mi da ćemo ove godine sigurno osvojiti pokal u metloboju", ubaci Fred. "Nismo ga osvojili otkako je Charlie otišao, ali ove godine imat ćemo sjajnu momčad. Bit će da si ti, Harry, zbilja izvrstan. Wood samo što nije đipao od veselja dok nam je o tome govorio."

"Ali mi moramo iz ovih stopa dalje, Lee Jordan misli da je otkrio novi tajni hodnik koji vodi iz škole."

"Kladio bih se da je to onaj isti, iza spomenika Gregoryja, koji smo mi otkrili još prvog tjedna. Do viđenja."

Tek što su Fred i George otišli, pojavi se netko tko nije bio tako dobro došao: Malfoy, a uz njega Crabbe i Goyle.

"Je li ti Potter, ovo posljednja večera? Kad imaš vlak da se vratiš svojim bezjacima?"

"Sad si mnogo hrabriji kad si opet na zemlji, a uz tebe su još tu i tvoji mali prijatelji", hladno će Harry. Dakako da Crabbe i Goyle nisu nipošto bili mali, ali kako su za glavnim stolom sjedili profesori, ni jedan od njih nije mogao ništa drugo nego samo puckati prstima i poprijeko gledati.

"Ja ću s tobom vrlo rado u svako doba sam odmjeriti snagu", reče Malfoy. "Još noćas, ako hoćeš. Čarobnjački dvoboj. Samo štapićima... bez kontakta. Što je? Nisi valjda nikad čuo za čarobnjačke dvoboje?"

"Kako ne bi čuo", reče Ron okrećući se na stolici. "Ja ću mu biti sekundant, a tko će biti tebi?"

Malfoy odmjeri pogledom Crabbea i Goylea.

"Crabbe", odgovori. "Može u ponoć? Sastat ćemo se u trofejnoj odaji, ona se nikad ne zaključava."

Kad je Malfoy otišao, Ron i Harry se zgladaju.

"Kakav je to čarobnjački dvoboj?" zapita Harry. "I što to znači da si ti meni sekundant?"

"E pa, sekundant je tu da nastavi dvoboj ako ti pogineš", nehajno odgovori Ron i napokon uzme jesti svoju hladnu paštetu. Međutim, kad opazi izraz na Harryjevu licu, produži: "Ali ljudi, znaš, pogibaju samo u pravim dvobojima, u dvobojima između pravih čarobnjaka."

Najviše što ćete ti i Malfoy moći učiniti, jest to da se pospete iskrama. Ni jedan od vas ne zna toliko magije da bi mogli stvarno naživjeti jedan drugome. Ipak, kladio bih se da se on nadao da ti nećeš prihvatiti njegov izazov."

"A što će biti ako ja mahnem štapićem i ništa se ne dogodi?"

"Bacit ćeš štapić i maznuti ga šakom po nosu", predloži mu Ron.

"Oprostite."

Obojica dignu poglede. Pred njima je stajala Hermiona Granger.

"Zar čovjek zbilja ne može ni večerati na miru?" upita je Ron.

Ne obazirući se na njega, ona se obrati Harryju:

"Slučajno sam čula o čemu ste ti i Malfoy razgovarali."

"Slučajno, recimo", promrmlja Ron.

"... Ne smijete noću šalabazati po školi, pomislite samo koliko će bodova Gryffindori izgubiti ako vas ulove, a sigurno će vas uloviti. To je zbilja sebično od vas."

"Tebe se to zbilja ni najmanje ne tiče", odbrusi joj Harry.

"Adio", dobaci joj Ron.

Ovo ipak nije bio idealan kraj dana, pomisli Harry ležeći budan mnogo kasnije i osluškujući Deana i Seamusa koji su padali u san (Neville se još nije bio vratio iz bolnice). Ron mu je cijele večeri dijelio savjete kao što su "Ako te pokuša ureći, kloni ga se radije, jer se ne sjećam kako se urok skida". Ionako će ih po svoj prilici uloviti Filch ili Gospa Norris. Harry je imao osjećaj da izaziva nesreću kršeći danas još jedan školski propis. S druge strane, neprestance mu je iz mraka izlazilo pred oči Malfojevo podrugljivo lice - ovo je zaista dobra prigoda da se obračuna s Malfoyem. I ne smije je propustiti.

"Pola dvanaest", napokon promrmlja Ron. "Vrijeme je da krenemo."

Obojica obuku kućne kapute, uzmu svoje čarobne štapiće i prođu kroz sobu u kuli, sidu niza zavojite stuba i uđu u društvenu prostoriju Gryffindora. Na ognjištu se još žarilo nekoliko žeravica pretvarajući naslonjače u pogrbljene crne sjene. Kad su se već približili rupi ispod portreta, iz najbližeg naslonjača dopre nečiji glas:

"Ne mogu vjerovati, Harry, da ćeš to stvarno učiniti."

I upali se džepna baterija. Bijaše to namrštena Hermiona Granger u ružičastoj kućnoj haljini.

"Ti" bijesno uzvikne Ron. "Kupi se natrag u krevet!"

"Već sam htjela obavijestiti tvog brata", odbrusi mu Hermiona. "Percy je... prefekt, on bi vas u tome spriječio."

Harry nije mogao shvatiti kako netko može biti tako nametljiv.

"Idemo dalje", reče on Ronu, pa odmakne portret Debele dame i provuče se kroz rupu u zidu.

Ali Hermiona se nije kanila samo tako predati. I ona se za Ronom provuče kroz rupu u zidu psičući za njima poput srdite guske:

"Baš vas briga za Gryffindore, vi mislite *samo* na sebe, ja neću da Slytherini osvoje pokal, a zbog vas ćemo izgubiti bodove koje sam ja osvojila kod profesorice McGonagall, jer sam znala sve magične formule za preobrazbu."

"Gubi se!"

"Dobro, ali ja sam vas lijepo upozorila, sjetit ćete se vi još što sam vam rekla kad se sutra budete vraćali vlakom kući, vi ste tako..."

Nisu čuli što su oni tako... Hermiona se okrenula portretu Debele dame u namjeri da se vrati, ali se našla pred praznom slikom. Debela je dama otišla nekome u noćni posjet i Hermiona se nije mogla vratiti u Gryffindorsku kulu.

"I što ću sad ja?" zapita prodornim glasom.

"To je tvoja briga", odgovori joj Ron. "Mi moramo dalje jer ćemo inače zakasniti."

Nisu došli ni do kraja hodnika kad ih Hermiona opet sustigne.

"Idem i ja s vama", reče.

"Ne ideš."

"Zar zbilja mislite da ću ja ovdje ostati i čekati da me Filch ulovi? Ako nas sve troje ulovi, ja ću mu reći istinu, da sam vas pokušala zadržati, a vi ćete potvrditi moje riječi..."

"Zbilja imaš đon-obraz..." glasno će Ron.

"Šutite, obadvoje!" oštro odvrati Harry. "Čuo sam nešto."

Bilo je to kao da netko nešto njuška u blizini.

"Gospa Norris?" dahne Ron zureći u tamu.

Ali to nije bila Gospa Norris. Bio je to Neville. Ležao je skvrčen na podu i spavao kao zaklan, ali se iznenada prenuo kad su se došuljali do njega.

"Hvala Bogu što ste me našli! Ja sam već satima ovdje. Nisam se mogao vratiti jer sam zaboravio novu lozinku."

"Tiše, Neville. Lozinka glasi 'Svinjsko rilo', ali ti više sad ne vrijedi jer je Debela dama nekamo otišla."

"Kako ti je ruka?" upita ga Harry.

"Dobro", odgovori Neville pokazujući im ruku. "Madame Pomfrey ju je izliječila u tren oka."

"Dobro... a sad, ovaj, Neville, mi moramo dalje, do viđenja..."

"Ne ostavljajte me ovdje samog!" uzvikne Neville osovljujući se na noge. "Neću da ovdje ostanem sam, Krvavi Barun prošao je već dva puta ovuda."

Ron pogleda na sat, a onda ošine bijesnim pogledom Hermionu i Nevillea.

"Ako nas zbog vas ulove, neću mirovati dok ne naučim onu sotonsku kletvu o kojoj nam je govorio Quirrell i ne bacim je na vas."

Hermiona zausti da nešto kaže, možda i kako zapravo glasi ta sotonska kletva, ali je Harry ušutka i pozove ih rukom da krenu dalje.

Šuljali su se po hodnicima ispruganim zrakama mjesečine što je padala kroz visoke prozore. Na svakom zavijutku Harry je očekivao da će naletjeti na Filcha ili Gospu Norris, ali su imali sreću. Odjurili su uza stube na treći kat i na prstima se primaknuli trofejnoj odaji.

Malfoy i Crabbe nisu još bili stigli. Kristalne vitrine s trofejima blistale su na mjesečini. Pokali, štitovi, tanjuri i kipovi odsijavali su zlatom i srebrom u tami. Šuljali su se uza zidove motreći na vrata s obje strane odaje. Harry je izvukao svoj štapić za svaki slučaj, ako Malfoy iskoči iz mraka i smjesta navali na nj. Minute su se otegule.

"Kasni, možda se ustrtario?" šapne Ron.

Odjednom svi poskoče od šuma u susjednoj odaji. Harry je baš podigao uvis svoj štapić kad začuje kako netko govori...samo što to nije bio Malfoy.

"Pronjuškaj malo okolo, srce, možda se skrivaju u nekom kutu?"

To je govorio Filch Gospi Norris. Užasnut, Harry mahnito mahne pratiocima da što prije podu za njim.

Nečujno se odšuljaju prema vratima na suprotnoj strani od Filchova glasa.

Tek što je Neville svojom pelerinom zamakao za ugao, začuju Filcha kako ulazi u trofejnu odaju.

"Tu su negdje," čuli su ga kako mrmlja, "vjerojatno su se sakrili."

"Ovuda?" šapne Harry ostalima. Izbezumljeni od užasa, šuljali su se dugačkom galerijom punom oklopa sa strane. Čuli su Filcha kako im se primiče. Neville iznenada vrisne od straha i dade se u bijeg... spotakne se i uhvati Rona oko struka pa se obojica zaletu u jedan oklop.

Razlegla se takva strka i zveka da je mogla probuditi cijeli dvorac.

"BJEŽIMO!" vikne Harry i sve četvero pojure kroz galeriju ne obazirući se za sobom da vide je li im Filch za petama... zaobiđu dovratka i jurnu jednim hodnikom pa drugim, s Harryjem na čelu, ne znajući ni gdje su ni kamo idu.

Probivši se kroz jednu tapiseriju, nađu se u nekakvom tajnom hodniku i, jureći njime, izbiju negdje blizu predavaonice za Čarolije, za koju su znali da je miljama daleko od trofejne odaje.

"Mislim da smo mu *umaknuli*", *izusti* Harry bez daha, nasloni se na hladni zid i obriše čelo. Neville se presamitio hripljući i pijuckajući.

"Jesam li... vam... rekla..." procijedi Hermiona i uhvati se za prsa u kojima ju je nešto probadalo. "Jesam li... vam... rekla?"

"Moramo se što prije vratiti u Gryffindorsku kulu", reče Ron.

"Malfoy te je nasamario", reče Hermiona Harryju. "To ti je sad valjda jasno? On se nije ni kanio sastati s tobom... Filch je znao da će netko biti u trofejnoj odaji, sigurno mu je to Malfoy rekao."

Harry pomisli da ona vjerojatno ima pravo, ali joj to nije želio priznati.

"Idemo."

Nije to bilo baš tako jednostavno. Nisu prošli ni desetak koraka kad se zatrese jedna kvaka i nešto izleti iz učionice pred njima.

Bijaše to Peeves. Kad ih primijeti, zaciči od veselja.

"Šutite, Peeves... molim vas... isključit će nas još zbog vas."

Peeves se smijuckao.

"Lunjate okolo o ponoći, mali prvašići? Eh, eh, eh. Zločke male, ulovit će vas."

"Neće ako nas vi ne otkucate. Nemojte, molim vas, Peeves!"

"Morao bih reći Filchu, morao bih", reče Peeves svetačkim glasom, ali su mu se oči pakosno krijesile. "To bi, znate, bilo za vaše dobro."

"Ma dajte bježite!" odbrusi mu Ron i zamahne rukom prema njemu, što je bila velika pogreška.

"UČENICI USTALI IZ KREVETA!" rikne Peeves. "UČENICI USTALI IZ KREVETA I NALAZE SE U HODNIKU ČAROLIJA."

Izmaknuvši Peevesu, pojure glavom bez obzira do kraja hodnika gdje nalete na - zaključana vrata.

"Gotovo je!" procvili Ron dok su nemoćno gurali vrata pred sobom. "Upali smo u zamku! Nadrljali smo!"

Začuju nečije korake. Filch je jurio kao bez duše prema Peevesovim povicima.

"Daj se makni!" zareži Hermiona, pa zgrabi Harryjev čarobni štapić, kucne njime po bravi i prošapće: "*Alohomora!*"

U bravi nešto škljocne i vrata se širom otvore. Svi navru kroz vrata, brže ih zatvore za sobom i prislone uši na njih.

"Na koju su stranu, Peeves, otišli?" pitao je Filch. "Govori brže!"

"Najprije reci 'molim lijepo!'"

"Nemoj me gnjaviti, Peeves, reci mi *kud su otišli?*"

"Neću reći ništa ako ne kažeš 'molim lijepo'", izusti Peeves svojim dosadnim, jednoličnim glasom.

"Dobro, onda... *molim lijepo!*"

"NIŠTA! Ha-haaa! Rekao sam ti da *neću* reći 'ništa' ako *ne* kažeš 'molim lijepo!' Ha-ha! Haaaaa!"

I začuju kako Peeves odleti hujeći a Filch bijesno kune za njim.

"On misli da su ova vrata zaključana", šapne Harry. "Mislim da će sve biti u redu... *daj prestani*, Neville!"

Neville je već čitavu minutu potezao Harryja za rukav kućnog kaputa. "*Što je?*"

Harry se okrene... i vidje, potpuno jasno, *što* je posrijedi. Časak je bio uvjeren da sanja ružan san - ovo je ipak bilo previše, nakon svega onoga što su doživjeli.

Uopće nisu bili u sobi, kao što je on mislio. Bili su u hodniku. U zabranjenom hodniku na trećem katu!

Sad im je bilo jasno i zašto je taj hodnik zabranjen.

Gledali su ravno u oči čudovišnu psinu, psinu koja je ispunila sav prostor između poda i stropa. Imala je tri glave. Tri para izbečenih, sumanutih *očiju*, tri njuške što su se trzale i podrhtavale prema njima; tri zapjenjene gubice, a iz žučkastih očnjaka visila je slina u ljepljivim nitima.

Stajala je psina posve mirno, svih je šest očiju piljilo u njih, i Harry je znao da su još živi samo zato što je psina zatečena njihovom iznenadnom pojavom, ali ubrzo će se oporaviti od iznenađenja. Nije bilo dvojbe što znači ono gromoglasno režanje.

Harry posegne za kvakom - između Filcha i smrti izabrat će ipak Filcha.

Polete natraške... Harry zalupi vratima za njima i oni pojure, samo što nisu letjeli, kroz onaj isti hodnik.

Filch je zacijelo odjurio na drugu stranu jer ga nigdje nije bilo, ali za to ih nije bila briga - jedino su željeli da što dalje odmaknu od onog čudovišta. Nisu prestali trčati sve dok nisu stigli do portreta Debele dame na sedmom katu.

"Gdje ste to vi, zaboga, bili?" upita ih ona gledajući kako su zažareni i uznojeni, i kako im kućni kaputi vise s ramena.

"Nije više važno... 'Svinjsko rilo, svinjsko rilo!'" dahne Harry i portret se odmakne u stranu. Oni se dovuku do društvene prostorije i svale se dršćući u naslonjače.

Trebalo je nešto vremena da netko od njih prvi progovori. Štoviše, Neville je izgledao kao da nikad više neće progovoriti.

"Što oni zapravo misle, kad drže onakvu zvijer zatvorenu u školi?" napokon će Ron. "Ako ijednom psu treba kretanja, onda ovome treba."

Hermioni se istodobno vrati dah i loša narav.

"Vi uopće ništa ne primjećujete oko sebe, je li?" obrecne se na svu trojicu. "Zar niste vidjeli na čemu je

on stajao?"

"Na podu?" nabaci Harry. "Ja mu nisam gledao u noge, bio sam previše zaokupljen onim glavama."

"Ne, nije stajao na podu. Stajao je na vratima u podu. Očito je da nešto čuva."

I ustane strijeljajući ih pogledima.

"Sad vam je valjda srce na mjestu? Mogli smo svi skupa nastradati... ili, što bi bilo još gore, mogli smo biti isključeni iz škole. A sad, ako nemate ništa protiv, ja idem na spavanje."

Ron je zurio za njom razjapljenih usta.

"Ne, nemamo ništa protiv", dobaci joj. "Čovjek bi rekao da smo je silom odveli sa sobom."

Ali Hermiona je nagnala Harryja da porazmisli o nečem drugom dok je lijegao u krevet. Taj pas nešto čuva... Što je ono Hagrid rekao? Gringotts je najsigurnije mjesto na svijetu ako želiš nešto sakriti... osim možda Hogwartsa?

Reklo bi se da se Harry dosjetio gdje se nalazi onaj prljavi paketić iz sefa broj sedam stotina i trinaest.

GLAVA DESETA

Noć vještica

Malfoy nije mogao vjerovati svojim očima kad je vidio da su Harry i Ron sutradan još u Hogwartsu, umorni ali dobro raspoloženi, i doista su Harry i Ron sutradan smatrali da je susret s troglavom psinom bio sjajna pustolovina i jedva su čekali novi susret. Dogle je Harry ispričao Ronu sve o onom paketiću koji je, po svemu sudeći, prebačen iz Gringotts-a u Hogwarts. Obojica su dugo razbijala sebi glavu zašto su bile potrebne takve mjere opreza.

"To je ili nešto vrlo vrijedno ili vrlo opasno", reče Ron.

"Ili ijedno i drugo."

Ali kako su jedino pouzdano znali da je taj tajanstveni predmet otprilike pet centimetara dugačak, nisu baš imali osobitih izgleda odgonetnuti što je to ako ne pribave dodatne informacije.

Ni Neville ni Hermiona nisu pokazali ni najmanje zanimanja za ono što se nalazi ispod psa i vrata u podu. Neville je jedino želio da se nikad više ne nade u blizini te psine.

Hermiona nije više uopće htjela razgovarati s Harryjem i Ronom, ali ona je bila takva nametljiva sveznalica da su obojica bili sretni što je tako. Njima je sad jedino bilo na umu kako da se osvete Malfoyu, a takva im je prigoda, na njihovo veliko zadovoljstvo, stigla nakon tjedan dana poštom. Kad su sove, kao i obično, nagnule u Veliku dvoranu, svi su umah zapazili dugačku, tanku pošiljku koju je nosilo šest velikih planinskih sova. Harryja je, kao i sve ostale, zanimalo što se nalazi u tom velikom paketu, pa se zgrnuo kad su sove sletjele i spustile ga baš pred njega oborivši mu usput komadić slanine na pod. Tek što su opet odletjele, jedna je druga sova spustila na paket pismo.

Harry je najprije otvorio pismo, što je bila sva sreća jer je u njemu pisalo ovo:

NE OTVARAJTE PAKET ZA STOLOM!

U njemu je vaš novi Nimbus 2000, ali ja ne želim da svi znaju da imate metlu jer bi je onda htjeli i svi ostali.

Sastat ćete se večeras s Oliverom Woodom u 7 sati na metlobojskom igralištu da održite prvi trening.

Prof. M. McGonagall

Harry je jedva prikrio veselje kad je pružio pisamce Ronu da ga pročita.

"Nimbus 2000!" zavidno usklikne Ron. "Ja ga nisam nikad čak ni *pipnuo*."

Ubrzo su izašli iz dvorane želeći otvoriti paket nasamo prije prvog predavanja, ali u predvorju ugledaju Crabbea i Goylea koji su im prepriječili put do stuba. Malfoy otme Harryju paket i opipa ga.

"To je metla", reče i baci paket natrag u naručje Harryju, s mješavinom jala i pizme na licu. "Ovaj put ćeš, Potter, nagrabusiti jer učenici prvog razreda ne smiju imati metlu."

Ron nije odolio da mu ne kaže:

"Nije to nikakva stara metla, to je Nimbus 2000. A što si ti, Malfoy, ono rekao da imaš kod kuće, Komet 260?" Ron se osmjehne Harryju: "Kometi su blještavi, ali nisu u istoj kategoriji kao Nimbusi."

"Ma što ti znaš o tome, Weasley, ti ne možeš sebi priuštiti ni polovicu drška", odbrusi mu Malfoy. "Ti i tvoja braća morate sigurno skupljati šibu po šibu."

Prije nego što mu je Ron dospio odgovoriti, uz Malfoya se pojavi profesor Flitwick i propišti:

"Valjda se, dečki, ne svađate?"

"Gospodine profesore, Potteru je netko poslao metlu", brzo odvrati Malfoy.

"Da, da, znam", reče profesor Flitwick i oduševljeno pogleda Harryja. "Profesorica McGonagall ispričala mi je, Potter, sve o posebnim okolnostima. A koji si model dobio?"

"Nimbus 2000, gospodine", odgovori Harry suzdržavajući se da ne prasne u smijeh gledajući zabezeknuti izraz na Malfoyevo lice.

"Zapravo sam ga dobio upravo zahvaljujući Malfoyu", nadoda.

Harry i Ron jurnu uza stube svladavajući se da se ne nasmiju Malfoyevu očitom bijesu i smetenosti.

"Pa, to je i istina", likovao je Harry kad su stigli do vrha stuba.

"Da nije on Nevilleu oteo onaj njegov nezaboravak, ja ne bih ni upao u momčad..."

"I sad valjda misliš da ti je to nagrada za kršenje propisa?" dopre odostraga nečiji ljutiti glas. Hermiona se za njima penjala uza stube i nezadovoljno gledala paket u Harryjevoj ruci.

"Ja sam mislio da ti ne razgovaraš s nama?" reče joj Harry,

"Da, radije se ti toga i dalje drži," reče Ron, "nama to potpuno odgovara."

Hermiona se udalji visoko uzdignuta nosa.

Harry je toga dana imao muke da usredotoči pozornost na predavanja. Misli su mu neprestance bježale u spavaonicu, u kojoj mu je nova metla ležala pod krevetom, ili lutale po metlobojskom igralištu na kojem će večeras trenirati. Večerao je a da nije bio ni svjestan što jede, a onda je pohrlio s Ronom uza stube da napokon razmota Nimbus 2000.

"Uuuuh!" uzdahne Ron kad metla padne na Harryjev krevet.

Čak je i Harry, koji nije imao pojma o razlikama između pojedinih metli, pomislio da je divna. Sjajna i vitka, s drškom od mahagonija, imala je dug rep od čvrsto vezanih šiba, a pri vrhu je drška pisalo *Nimbus 2000*.

Kako se bližilo 7 sati, Harry je izašao iz dvorca i zaputio se u sumrak do metlobojskog igrališta. Nikad još nije bio na tom stadionu. Stotine sjedala nizale su se na tribinama oko terena tako da su gledaoci mogli s te visine lijepo vidjeti što se zbiva na igralištu. Na oba kraja terena bijahu pobodene tri zlatne motke s obročima na vrhu. One su podsjetile Harryja na cjevčice od plastike na koje bezjačka djeca puštaju mjehure od sapunice, samo što su ove motke bile gotovo dvadeset metara visoke.

Harry je jedva čekao da poleti, pa nije ni dočekao Wooda nego je zajahao na svoju metlu i otisnuo se od zemlje. Kakav krasan osjećaj - letio je između vratnica i gore-dolje iznad terena.

Nimbus 2000 okretao se, na najmanji dodir, kamo god bi Harry poželio.

"Hej, Potter, silazi!"

Stigao je Oliver Wood. Pod rukom je nosio veliku pletenu košaru. Harry sleti do njega.

"Izvršno", reče mu Wood sjajnih očiju. "Sad mi je jasno što je profesorica McGonagall mislila... ti si stvarno prirodan talent. Ja ću te večeras samo naučiti pravila igre, a ubuduće ćeš trenirati s momčadi po tri puta na tjedan."

I otvori košaru. U njoj su bile lopte četiri različite veličine.

"Tako", reče Wood. "E pa, metloboj nije teško shvatiti, ali ga je teško igrati. Na svakoj je strani po sedam igrača. Trojica se od njih zovu lovci."

"Tri lovca", ponovi Harry, a Wood izvadi iz košare jarkocrvenu loptu veličine one za nogomet.

"Ova se lopta zove balun", nastavi Wood. "Lovci dobacuju balun jedan drugome i pokušavaju ga ubaciti kroz jedan od obruča kako bi postigli zgoditak. Kad god balun prođe kroz obruč, momčad osvaja deset poena. Kužiš?"

"Lovci ubacuju balun kroz obruč da postignu zgoditak", ponovi Harry. "To je dakle neka vrsta košarke na metlama, sa šest koševa, je li tako?"

"A što ti je to košarka?" radoznalo će Wood.

"Nije važno", brže odgovori Harry.

"E, sad, ima još jedan igrač u svakoj momčadi koji se zove vratar... ja sam vratar Gryffindora. Letim oko naših obruča i nastojim spriječiti protivničke igrače da postignu zgoditak."

"Tri lovca i jedan vratar", reče Harry, koji je želio sve to dobro upamtiti. "A igra se balunom. Dobro, to mi je sve jasno. A čemu ove lopte služe?" zapita pokazujući na druge tri lopte u košari.

"Sad ću ti odmah pokazati", odgovori Wood. "Uzmi ovo!" i pruži Harryju palicu pomalo sličnu plosnatoj palici za kriket.

"Sad ću ti pokazati čemu služe maljci", reče Wood. "Ove se dvije lopte zovu maljci."

I pokaže Harryju dvije jednake lopte crne kao ugljen i nešto manje od crvenog baluna. Harry zapazi da se obje kanda upinju da se izvuku iz remena kojima su vezane u košari.

"Daj se malo odmakni!" reče Wood Harryju, pa se sagne i oslobodi jedan maljac.

Umah se crna lopta vine visoko u zrak, a onda poleti ravno prema Harryjevoj glavi. Harry je palicom spriječi da mu ne razbije nos i pošalje je daleko od sebe u zraku cik-cak liniji letjela im je oko glava, a onda se okomila na Wooda, ali on skoči na nju, uhvati je i zadrži na zemlji.

"Jesi vidio?" izusti Wood bez daha pa silom vrati maljac u košaru i sveže je. "Maljci kruže oko igrališta i nastoje srušiti igrače s metli.

Zato svaka ekipa ima i po dva goniča. Naši su goniči blizanci Weasley... njihova je zadaća da štite svoje

suigrače od maljaca i da ih upute na protivničku stranu. Dobro... misliš da si sve ovo upamtio?"

"Tri lovca nastoje postići zgoditak balunom, vratar čuva vrata, a goniči odbijaju maljce na drugu stranu", odverglja Harry.

"Vrlo dobro", pohvali ga Wood.

"A ovaj... jesu li maljci ikad ikog ubili?" zapita Harry što je mogao bezbrižnije.

"U Hogwartsu nisu nikad. Dvojici su igrača slomili vilice, ali ništa gore od toga. E, sad, posljednji je član momčadi tragač. To ćeš biti ti. Ti se ne moraš brinuti ni za balun ni za maljce..."

"Osim ako mi ne razbiju glavu."

"Ne boj se, Weasleyjevi su više nego dorasli maljcima... hoću reći da su oni i sami neka vrsta ljudskih maljaca."

Wood posegne u košaru i izvadi iz nje četvrtu i posljednju loptu.

Prema balunu i maljcima, ona je bila majušna, otprilike veličine oraha.

Bila je jarkozlatne boje i imala je mala, lepršava srebrnkasta krilca.

"Ovo ti je zlatna zvrčka," prosljedi Wood, "najvažnija od svih lopti. Vrlo ju je teško uloviti jer je jako brza i slabo se vidi. Tragačeva je zadaća da je ulovi. Ti se moraš provlačiti kroz lovce, goniče, maljce i balun da je uloviš prije tragača protivničkog tima, jer koji god tragač ulovi zvrčku, donosi svojoj momčadi dodatnih sto pedeset poena, pa ta momčad redovito na kraju slavi pobjedu. Zato se na tragačima najčešće i čine prekršaji. Utakmica završava tek kad se ulovi zvrčka, a to se može unedogled otegnuti... mislim da je dosadašnji rekord tri mjeseca. Tada su morali uvoditi i pričuvene igrače da bi se prvotimci mogli naspavati. Eto, to ti je to... imaš li kakvih pitanja?"

Harry zavrti glavom. Bilo mu je potpuno jasno što mu je činiti, jedini će problem biti kako to izvesti.

"Zasad još nećemo trenirati zvrčkom", reče Wood i pomno vrati tu lopticu u košaru. "Previše je mračno pa bismo je mogli izgubiti. Hajde da se radije ogledaš s ovima."

I izvadi iz džepa vrećicu običnih loptica za golf. Nakon minute-dvije on i Harry bili su već u zraku. Wood je svom snagom bacao loptice za golf na sve strane, a Harry ih je lovio.

Wood je bio oduševljen jer je Harry sve loptice ulovio. Nakon pola sata potpuno se smrklo pa više nisu mogli vježbati.

"Siguran sam da će ove godine na metlobojski pehar biti urezano naše ime", zadovoljno reče Wood dok su se vraćali u dvorac. "Ne bih se iznenadio da ti nadmašiš čak i Charlieja Weasleyja, koji je mogao zaigrati i za reprezentaciju Engleske da nije otišao u lov na zmajeve."

Možda zato što je sad imao toliko posla, treninge metloboja po tri večeri na tjedan povrh svih domaćih zadaća, Harry nije gotovo mogao povjerovati kad je shvatio da je u Hogwartsu već dva mjeseca. U dvorcu se osjećao kao kod kuće više nego ikad u Kalininu prilazu. A sad kad su već svladali elementarna znanja, predavanja su mu također bivala sve zanimljivija.

Kad su se dan uoči Noći vještica probudili, zapahnuo ih je iz hodnika ugodan miris pečenih bundeva. A još je bolje bilo što im je profesor Flitwick na predavanju iz Čarolija kazao kako misli da bi se već mogli okušati i u vještini puštanja predmeta da lete, nešto što su svi priželjkivali od onog trenutka kad su vidjeli Nevilleovu žabu krastaču kako leti po učionici. Profesor ih je sve rasporedio tako da u parovima vježbaju. Harryjev je partner bio Seamus Finnigan (što mu je bilo pravo olakšanje, jer je prije toga Neville nastojao uloviti Harryjev pogled). Ron je pak morao vježbati s Hermionom Granger. Teško je bilo reći tko je bio nezadovoljniji tim rješenjem, Ron ili Flermiona. Ona nije uopće razgovarala s njima od onog dana kad je Harry dobio metlu.

"A sad, nemojte zaboraviti na onu elegantnu kretnju iz zgloba koju smo vježbali!" propiskuta profesor Flitwick stojeći, kao i obično, na hrpi knjiga za katedrom. "Fijuknete i pucnete, sjećate se, fijuknete i pucnete. Neobično je važno i izgovoriti čarobnu formulu kako treba... nemojte zaboraviti ono kako je čarobnjak Baruffio izgovorio 's' umjesto 'l' pa se našao na podu s bivolom na prsima."

Nije to bilo nimalo lako. Harry i Seamus uvelike su fijukali i puckali, ali je pero koje je trebalo poslati put neba jednostavno ostalo ležati na stolu. Seamus je bio toliko nestrpljiv da je pero podbo čarobnim štapićem i na taj ga način zapalio - pa je Harry morao gasiti vatru svojom kapom.

Ni Ron za susjednim stolom nije bio bolje sreće.

"*Wingardium Leviosa!*" viknuo je i zamahao svojim dugim rukama kao vjetrenjača.

"Nisi to dobro izgovorio", čuo je Harry Hermionu kako mu prigovara. "To treba izgovoriti *Levi-o-Wing-gar-dium sa*, 'gar' se izgovara dugo i lijepo."

"Pa dobro, onda, izgovaraj ti kad si tako pametna", odbrusi joj Ron.

Hermiona zasuče rukave svoje pelerine, pucne štapićem i izusti:

"Wingardium Leviosa!"

Pero se uzdigne iznad stola i ostane lebđjeti u zraku na visini od jednog metra.

"O, bravo, bravo!" uzvikne profesor Flitwick i zaplješće. "Pogledajte svi ovo ovdje, gospođica je Granger uspjela!"

Ron je na kraju sata bio vrlo loše volje.

"Nije čudo što je nitko ne trpi", reče Harryju dok su se probijali kroz gužvu u hodniku. "Ona je stvarno nemoguća."

Netko se u prolazu sudari s Harryjem. Bijaše to Hermiona. Harry joj načas spazi lice... i iznenadi se kad vidje da je uplakana.

"Mislim da te je čula."

"Pa šta onda?" reče Ron, ali reklo bi se da mu je ipak malo neugodno. "Morala je već primijetiti da uopće nema prijatelja."

Hermiona nije došla na sljedeće predavanje niti ju je tko vidio cijelo to popodne. Dok su silazili u Veliku dvoranu na gozbu Noći vještica, Harry i Ron slučajno su čuli kako Parvati Patil govori svojoj prijateljici Lavender da Hermiona plače u ženskom zahodu i da ne želi ni s kim razgovarati. Ronu je sad kada bilo još neugodnije nego prije, ali su malo zatim ušli u Veliku dvoranu, u kojoj su ukrasi za Noć vještica potisnuli Hermionu iz njihovih misli.

Tisuću živih šišmiša lepršalo je po zidovima i stropu, a još ih je tisuću nadlijetalo stolove u niskim crnim rojevima tako da su svijeće u probušenim bundevama podrhtavale. Iznenada su se birana jela pojavila na zlatnim tanjurima kao i na banketu priređenom u čast početka školske godine.

Harry je upravo uzimao krumpir u ljusci kad profesor Quirrell upadne trkom u dvoranu, s nakrivljenim turbanom na glavi i s prestravljenim izrazom na licu. Svi su zurili u njega kad je prišao stolici profesora Dumbledorea, svalio se na stol i izustio bez daha:

"Trol... u tamnici... mislio sam da vam moram javiti."

I skljoka se bez svijesti na pod.

Nastane graja. Profesor Dumbledore morao je nekoliko puta ispaliti prskalice iz vrha svoga čarobnog štapića dok nije napokon zavládala tišina.

"Prefekti," zagrmio je, "odvedite smjesta sve učenike u spavaonice!"

Percy je bio u svom elementu. Povikao je:

"Za mnom! Učenici prvog razreda, držite se skupa! Ne morate se bojati trola ako budete slušali moje upute! Pođite odmah za mnom. Neka se ostali sklone da prođu učenici prvog razreda! Oprostite, ja sam prefekt!"

"Kako se trol mogao uvući u školu?" zapita Harry dok su se penjali uza stube.

"Ne pitaj me, navodno su trolovi vrlo glupi", odgovori mu Ron.

"Možda ga je Peeves pustio unutra da se našali uoči Noći vještica?"

Prošli su mimo raznih skupina učenika što su hitali u različitim smjerovima. Dok su se probijali kroz grupu uzrujanih Hufflepuffa, Harry iznenada zgrabi Rona za mišicu.

"Upravo sam se sjetio... Hermiona."

"Što je s njom?"

"Ona ne zna za trola."

Ron se ugrize za usnu.

"Ma dobro", progundá. "Samo da nas Percy ne vidi!"

Pognuvši se, pridruže se Hufflepuffima koji su išli na suprotnu stranu, klisnu kroz prazni pokrajnji hodnik i pohitaju prema ženskim nužnicima. Tek što su zamakli za ugao, začuju za sobom nečije žurne korake.

"Percy!" prosikće Ron i povuče Harryja za veliki kameni grifon.

Međutim, kad su opet izvirili, nisu ugledali Percyja nego Snapea.

Snape je prošao kroz hodnik i izgubio se nekud.

"Što on tu radi?" prošapće Harry. "Zašto nije dolje u tamnici, s ostalim profesorima?"

"Previše me pitaš."

Odšuljali su se što su tiše mogli kroz sljedeći hodnik za Snapeovim koracima koji su se gubili u daljini.

"Ide na treći kat", reče Harry, ali Ron podigne ruku uvis.

"Osjećaš li ti tu nekakav smrad?"

Harry omiriše zrak i osjeti neugodan vonj, nešto kao mješavinu starih čarapa i javnih nužnika koje nitko

ne čisti.

A onda začuju tiho roktanje i struganje divovskih stopala po podu. Ron pokaže na kraj hodnika s lijeve strane otkud se nešto golemo kretalo prema njima. Obojica se povuku u sjenu gledajući kako se to nešto pojavljuje na mjesecini.

Bijaše to grozan prizor. Biće više od tri metra, mutne, granitnosive kože, velikog, nezgrapnog tijela nalik na kamenu gromadu, s malom, ćelavom glavom na vrhu poput kokosova oraha. Imalo je kratke noge, debele kao stabla, s ravnim, rožnatim stopalima. Vonj što se širio od njega bijaše nevjerojatan. Nosio je golemu toljagu, a ruke su mu bile tako dugačke da se toljaga vukla po podu.

Trol je zastao uz jedna vrata i zavirio kroz njih. Strignuo je dugim ušima, a onda je u svojoj sitnoj glavi donio odluku i polako se uvalio u tu prostoriju.

"Ključ je u bravi", promrsi Harry. "Mogli bismo ga zaključati."

"To ti je dobra ideja", nervozno će Ron.

Prišuljali su se, suhih usta, otvorenim vratima, moleći Boga da trol ne nakani odmah izaći. Velikim skokom Harry dohvati *ključ*, zalupi vratima i zaključa ih.

"*Eto tako!*"

Zažareni zbog izvojevanje pobjede, obojica potrče natrag hodnikom, ali kad stignu do ugla, začuju nešto od čega im srca stanu u grudima - prodoran, paničan krik izvije se upravo iz one prostorije koju su netom bili zaključali.

"Ma ne!" reče Ron, blijed kao Krvavi Barun.

"To je ženski zahod." procijedi Harry.

"*Hermiona!*" uzviknu obojica uglas.

Nipošto nisu željeli to učiniti, ali što su drugo mogli? Okrenuli su se i pojurili natrag do onih vrata, uspaničeni okrenuli pipavim rukama ključ u bravi... Harry ih otvori... i obojica upadnu unutra.

Hermiona Granger pribila se leđima uz suprotni zid i samo što se nije onesvijestila. Trol je išao prema njoj rušeći usput umivaonike sa strane.

"Moramo ga smesti!" očajnički reče Harry Ronu pa dohvati slavinu što je ležala na podu i baci je svom snagom u zid.

Trol je stao na oko metar pred Hermionu. Tromo se okrene glupo žmirkajući da vidi otkud taj tresak. Svojim podmuklim sitnim očima ugleda Harryja. Nakon kraćeg oklijevanja, krene radije na njega i podigne toljagu uvis.

"Ej, šupljoglavče!" prodere se Ron s drugog kraja i baci metalnu cijev na trola. Reklo bi se da trol nije ni primijetio da ga je cijev pogodila u rame, ali je začuo povik i opet zastao te okrenuo svoju gadnu njušku prema Ronu, čime je omogućio Harryju da ga optrči.

"Hajde, bježi, bježi!" vikne Harry Hermioni i pokuša je odvući prema vratima, ali se ona nije mogla ni maknuti. Svejednako je stajala pribijena leđima uza zid, razjapljenih usta od užasa.

Činilo se da su vika i jeka razjarili trola. Ponovo je zauriao i krenuo na Rona, koji mu je bio najbliži i nikako mu nije mogao izmaknuti.

Harry tad učini nešto istodobno vrlo hrabro i vrlo glupo - uzme velik zalet i odostraga obujmi trola oko vrata. Trol nije uopće osjetio da mu Harry visi o vratu, ali čak i jedan trol mora osjetiti kad mu netko zabije drvce u nos, a Harry je, kad je skočio na njega, još držao u ruci svoj čarobni štapić pa ga je zario trolu ravno u jednu nozdrvu.

Urliknuvši od boli, trol se zgrči i razmahne toljagom, ali mu se Harry grčevito držaše na leđima. Činilo se da će ga trol svakog časa zbaciti sa sebe ili ga strahovito odalapati toljagom.

Hermiona je od straha klonula na pod. Ron je pak izvukao svoj čarobni štapić i, ne znajući ni sam što će učiniti, začuo je sama sebe kako izvikuje prvu čarobnu formulu koja mu je pala na pamet:

"*Wingardium Leviosa!*"

Toljaga iznenada ispadne trolu iz ruke i poleti visoko u zrak, polako se okrene...i, uz strahovit tresak, odalapati svoga vlasnika po glavi.

Trol se zanjiše na mjestu i strovali se ničice na pod, a od njegova pada zatrese se cijela prostorija.

Harry se osovi na noge. Drhtao je i soptao. Ron je stajao pokraj njega sa svejednako podignutim čarobnim štapićem u ruci i zurio u ono što je počinio.

Prva se oglasi Hermiona:

"Je li... mrtav?"

"Ne vjerujem", odgovori joj Harry. "Mislim da je samo nokautiran."

Sagne se i izvadi štapić iz trolove nozdrve. Štapić je bio sav oblijepljen nečim sivim i ljepljivim.

"Fuuuj... trolove bale."

I obriše štapić o trolove hlače.

Od iznenadne lupe i bučnih koraka sve troje dignu pogled. Nisu bili ni svjesni kakvu su buku bili podigli, ali netko je dolje zacijelo čuo sve one treskove i trolove urlike. Malo zatim upadne u zahod profesorica McGonagall, a za njom i Snape i na kraju i Quirrell.

Quirrell baci pogled na trola, tiho zacvili i brže sjedne na zahodsku školjku držeći se za srce.

Snape se sagne nad trola. Profesorica McGonagall motrila je Rona i Harryja. Harry je nikad nije vidio tako ljutitu. Usne joj problijedjele. Harryja ubrzo izgubio nadu da će svojim pothvatom donijeti Gryffindorima pedeset bodova.

"Što ste vi, zaboga, uopće mislili?" upita ih profesorica McGonagall s prizvukom hladna bijesa u glasu.

Harry pogleda Rona koji je još stajao sa svojim štapićem podignutim uvis. "Možete biti sretni što niste izgubili glave. Zašto niste u svojoj spavaonici?"

Snape ošine Harryja hitrim, prodornim pogledom. Harry se zagleda u pod priželjkujući da Ron spusti već jednom onaj svoj štapić.

Tada iz sjene dopre nečiji sitni glasić:

"Oprostite, profesorice McGonagall... oni su mene tražili."

"Gospođice Granger!"

Hermiona se naposljetku uspjela osoviti na noge.

"Ja sam krenula u potragu za trolom jer sam... jer sam mislila da ću moći sama izaći s njim na kraj... zato, znate, što sam pročitala sve o njima.. "

Ronu ispadne štapić iz ruke. Hermiona Granger bezočno laže profesorici!

"Da me oni nisu našli, ja bih sad sigurno bila mrtva. Harry mu je zabio štapić u nozdrvu, a Ron ga je oborio njegovom vlastitom toljagom. Nisu imali kad otići po pomoć. Kad su oni stigli, trol samo što me nije bio zatukao."

Harry i Ron držali su se kao da im ova njezina priča nije potpuno nepoznata.

"E pa... ako je tako..." reče profesorica McGonagall zureći u sve troje. "Gospođice Granger, luda glavo, kako ste mogli i pomisliti da se možete sami uhvatiti ukoštac s gorskim trolom?"

Hermiona obori glavu. Harry je ostao bez teksta. Hermiona je bila posljednja osoba koja bi ikad prekršila propise, a evo, sad priznaje da ih je prekršila samo da bi njih izvukla iz škripca. Bilo je to isto kao da im je Snape počeo dijeliti slatkiše.

"Gospođice Granger, Gryffindori će zbog ovoga izgubiti pet bodova", reče profesorica McGonagall. "Vi ste me grdno razočarali."

Ako niste ozlijeđeni, idite odmah u Gryffindorsku kulu. Učenici će okončati slavlje u svojim domovima." Hermiona ode.

Profesorica McGonagall obrati se tada Harryju i Ronu:

"E pa, ja svejedno tvrdim da ste imali više sreće nego pameti, ali malo bi se učenika prvog razreda uhvatilo ukoštac s odraslim gorskim trolom. Svaki će od vas donijeti Gryffindorima po pet bodova."

O ovome ću obavijestiti i profesora Dumbledorea. A sad možete ići."

Pohitali su u hodnik. Nisu ni riječi progovorili sve dok se nisu popeli dva kata. Odlanulo im je, uz sve ostalo, što više ne osjećaju trolov smrad.

"Morali smo dobiti više od deset bodova", progundā Ron.

"Pet, misliš, ako se odbije onih pet Hermioninih?"

"Lijepo je od nje što nas je izvukla iz škripca", priznade Ron. "Ali ne zaboravi da smo je mi stvarno spasili."

"Možda je ne bi ni trebalo spašavati, da nismo trola zaključali skupa s njom", podsjeti ga Harry.

Došli su do portreta Debele dame.

"Svinjsko rilo", rekli su i provukli se kroz rupu.

Društvena je prostorija bila puna i bučna. Svi su večerali ono što su im poslali odozdo. Međutim, Hermiona je stajala sama uz vrata i čekala njih. Nastao je neugodan tajac. Tada, ne gledajući se među sobom, svi su rekli "Hvala" i pohitali po tanjure.

Ali tog su se trenutka sprijateljili s Hermionom. Ima nekih stvari koje ne možete s nekim doživjeti a da se ne zbližite s njima, a obaranje na pod jednog gorskog trola višeg od tri metra jedna je od takvih stvari.

GLAVA JEDANAESTA

Metloboj

Na početku mjeseca studenog naglo je zahladnjelo. Gorje oko škole poprimilo je ledenosivu boju, a jezero kao da je bilo od zaleđenog čelika. Svakog jutra tlo je bilo pokriveno mrazom. S prozora na katu vidjeli su Hagrida kako odmrzava metle na metlobojskom igralištu, u dugačkom kaputu od krtičjeg krzna, u rukavicama od zečje kože i u golemim čizmama od dabrovine.

Započela je sezona metloboja. Nakon višetjednog treninga Harry će u subotu zaigrati svoju prvu utakmicu - Gryffindori protiv Slytherina.

Ako Gryffindori pobijede, zauzet će drugo mjesto u prvenstvu domova.

Gotovo nitko još nije vidio Harryja kako igra, jer je Wood odlučio da Harry, kao njihovo tajno oružje, ostane zasad, eto baš, tajna. Ipak je nekako procurila vijest da će on igrati tragača. Harry nije bio načisto što je gore - kad mu tvrde da će briljirati ili kad mu govore da će trčati ispod njega s madracem u rukama.

Bila je doista prava sreća što mu je Hermiona sad bila prijateljica.

Nije znao kako bi bez nje izašao na kraj s domaćim zadaćama, s obzirom na to da je Woodu posljednji čas zakazivao treninge. Ona mu je posudila i *Metloboj kroz stoljeća*, što mu je bilo vrlo zanimljivo štivo.

Harry je naučio da ima sedam stotina načina na koje se u metloboju mogu načiniti prekršaji, i da su svi oni načinjeni u jednoj utakmici svjetskog kupa 1473. godine, da su tragači obično najniži i najbrži igrači i da najčešće zadobivaju ozbiljne ozljede u igri, da igrači metloboja doduše rijetko smrtno stradaju, ali da je poznato da su suci nestajali i ponovo se pojavljivali tek nakon više mjeseci u pustinji Sahari.

Otkako su Harry i Ron spasili Hermionu od gorskog trola, ona nije više onako strogo shvaćala prekršaje školskih propisa i zato im je bila mnogo simpatičnija. Dan prije Harryjeve prve utakmice, njih su troje proveli odmor vani, u zamrznutom dvorištu, i ona im je čaranjem priskrbila jarkomodru vatru koju su nosili u posudi od marmelade. Grijali su se stojeći leđima okrenuti vatri kad je naišao Snape. Harry je odmah zapazio da Snape hramlje. Svi su se troje zbili da sakriju pred njim vatru. Bili su uvjereni da je zabranjeno ložiti vatru u dvorištu. Na nesreću, Snape je primijetio izraz krivnje na njihovim licima, pa je došepesao do njih. Nije opazio vatru, ali se činilo da traži razlog da im očita lekciju.

"Što to, Potter, držite u ruci?"

Bijaše to *Metloboj kroz stoljeća*. Harry mu pokaže knjigu.

"Knjige iz knjižnice ne smiju se iznositi iz škole", reče mu Snape. "Dajte mi tu knjigu! Pet bodova manje za Gryffindore."

Dok je Snape hramljući odlazio, Harry promrsi:

"Ovog je časa izmislio taj propis. Da mi je znati što mu je to s nogom?"

"Nemam pojma, ali se nadam da ga boli", ogorčeno će Ron.

Te je večeri bilo vrlo bučno u društvenoj prostoriji Gryffindora.

Harry, Ron i Hermiona sjedili su zajedno uz prozor. Hermiona je provjeravala Harryjevu i Ronovu domaću zadaću iz Čarolija. Nikad im nije dopuštala da je prepisu od nje ("Kako biste inače išta naučili?"), ali kad bi im ona sve pročitala, znali su odgovoriti na svako pitanje.

Harry je bio nemiran. Želio je nastaviti čitati *Metloboj kroz stoljeća* ne bi li na taj način odvratio misli od sutrašnje utakmice. Uostalom, zašto bi se bojao Snapea? Ustane i reče Ronu i Hermioni da će zamoliti Snapea da mu vrati knjigu.

"Zamoli ga, ali ja ne bih", reknu oboje uglas, ali je Harry nekako vjerovao da mu Snape neće odbiti tu molbu pred drugim profesorima.

Ode do zbornice i pokuca na vrata. Nitko se ne odazove. Ponovo pokuca. Opet ništa.

Možda je Snape ostavio knjigu u zbornici? Vrijedilo bi pokušati.

Odškrine vrata i zaviri unutra. Pred njim se ukaže grozan prizor.

U zbornici su bili Snape i Filch, sami. Snape je zadigao pelerinu do iznad koljena. Jedna mu je noga bila ozlijeđena i krvava. Filch je dodavao Snapeu zavoje.

"Prokleta beštija", govorio je Snape. "Kako možeš paziti na tri glave u isti mah?"

Harry pokuša tiho zatvoriti vrata, ali...

"POTTER!"

Snapeu je lice bilo iskrivljeno od bijesa dok je brže-bolje spuštao pelerinu da sakrije ozlijeđenu nogu. Harry proguta.

"Samo sam vas htio pitati hoćete li mi vratiti knjigu?"

"IZLAZI VAN! VAN!"

Harry izađe prije nego što je Snape dospio oduzeti još nekoliko bodova Gryffindorima. Odjuri natrag uza stube.

"Jesi li dobio knjigu?" upita ga Ron kad se Harry vrati do njih.

"Što je bilo?"

Harry im šaptom ispriповjedi što je vidio.

"A znate li što to znači?" reče na kraju bez daha. "Znači da je pokušao proći mimo onog troglavog psa u Noći vještica! Tamo je on išao kad smo ga sreli... njemu je do onoga što taj pas čuva! I kladio bih se u svoju metlu da je on pustio onoga trola u školu da odvuče pažnju na drugu stranu!"

Hermiona je iskolačila oči.

"Ne... ne bi on to napravio", reče ona. "Ja znam da on nije baš simpa, ali ne bi ipak pokušao ukrasti nešto što Dumbledore čuva na sigurnom mjestu."

"Bogami, Hermiona, ti zbilja misliš da su svi profesori sveci ili tako nešto", odbrusi joj Ron. "Ja se slažem s Harryjem. Ja mislim da je Snape kadar svašta počinuti. Ali što to traži? Što čuva taj pas?"

Harryju je odzvanjalo u glavi to isto pitanje dok je lijegao u krevet.

Neville je glasno hrkao, a Harry nije mogao zaspati. Pokušavao je odagnati sve te misli - trebao je spavati, morao je spavati, za nekoliko će sati zaigrati svoju prvu metlobojsku utakmicu... ali nikako nije mogao zaboraviti onaj izraz na Snapeovu licu kad mu je ugledao ozlijeđenu nogu.

Sutradan je osvanulo lijepo i hladno jutro. Velika je dvorana bila puna zamamnog mirisa prženih kobasica i veselog čavrljanja učenika što su se radovali dobroj utakmici.

"Moraš nešto pojesti."

"Neću ništa."

"Bar malo prepečenca", umiljavala mu se Hermiona.

"Nisam gladan."

Harry se grozno osjećao. Za sat vremena izaći će na teren.

"Harry, trebat će ti što više snage", reče mu Seamus Finnigan. "Tragači su uvijek najviše na meti protivničkog tima."

"Hvala ti, Seamuse", otpovrne Harry gledajući Seamusa kako trpa kečap na svoje kobasice.

U 11 sati činilo se da se cijela škola okupila na tribinama oko metlobojskog igrališta. Mnogi su učenici došli s dalekozorima. Sjedala su se doduše mogla visoko podići, ali je svejedno ponekad bilo teško vidjeti što se zbiva.

Ron i Hermiona sjeli su u najviši red, uz Nevillea, Seamusa i Deana, navijača West Ham Uniteda. U želji da iznenade Harryja, oni su velikim slovima ispisali transparent na jednoj od plahta koje je uništio Šugonja. Na plahti je pisalo *Pottera za predsjednika*, a Dean, koji je dobro crtao, narisao je ispod toga velikog lava, simbol Gryffindora. Potom se Hermiona poslužila jednom malom čarolijom da se crtež presijava u više boja.

Dotle su se u svlačionici Harry i njegovi suigrači presvlačili u skrletne metlobojske pelerine (Slytherini će igrati u zelenima).

Wood se nakašlje da privuče pozornost.

"Dakle, momci..." reče.

"I djevojke", nadopuni ga lovetica Angelina Johnson.

"I djevojke", prihvati Wood. "To bi bilo to."

"Velika tekma", ubaci Fred Weasley.

"Tekma koju smo svi nestrpljivo očekivali", pripomene George.

"Znamo već napamet Oliverove govorcije", reče Fred Harryju. "Mi smo i lani bili u timu."

"Šutite, vas dvojica", dobaci Wood. "Ovo je najbolji tim koji su Gryffindori godinama imali. Pobijedit ćemo. Ja to znam."

Zatim ih sve prostrijeli pogledom koji je govorio: "Jao si ga vama ako ne pobijedimo!"

"Dobro. Vrijeme je. Svima želim mnogo sreće!"

Harry je izašao iz svlačionice za Fredom i Georgeom i, nadajući se da ga neće izdati koljena, stupio na teren usred burnog klicanja.

Sudila je Madame Hooch. Stajala je na sredini terena s metlom u ruci, čekajući obje momčadi.

"Od svih vas očekujem lijepu i poštenu igru", reče im kad su se okupili oko nje. Harry zapazi da se posebice obraća kapetanu Slytherini Marcusu Flintu, učeniku šestog razreda. Harry pomisli da Flint izgleda kao da u sebi ima i trolenske krvi. Krajičkom oka primijeti kako visoko na tribinama, iznad gledalaca, leprša transparent *Pottera za predsjednika*. Srce mu poskoči od radosti. Očuti priljev hrabrosti.

"Molim vas da zajašite metle."

Harry zajaši svoj Nimbus 2000.

Madame Hooch snažno puhne u svoju srebrnu zviždaljku.

Petnaest se metli vine visoko, visoko u zrak. Utkmica je počela.

"Balun odmah uzima Angelina Johnson iz ekipe Gryffindora...ta je djevojka stvarno vrsna lovetica, a prilično je i zgodna..."

"JORDANE!"

"Oprostite, gospođo profesor."

Prijatelj blizanaca Weasleyja Lee Jordan komentirao je za gledaoce utakmicu pod neposrednim nadzorom profesorice McGonagall.

"Angelina je snažno udarila balun tamo gore i lijepo ga dodala Aliciji Spinnet, vrijednom otkriću Olivera Wooda, koja je lani bila tek pričuva... balun je vraćen Johnsonovoj ali... ne, Slytherini su se domogli baluna, balun je sad kod kapetana Slytherini Marcusa Flinta, koji osvaja prostor... leti tamo gore kao orao... sad će pr... ne, majstorski ga zaustavlja vratar Gryffindora Wood i balun je sad kod Gryffindora... kod lovice Katie Bell, koja lijepo prolazi ispod Flinta i ide ravno dalje i... AJOJ... to je sigurno bilo jako bolno, maljac ju je pogodio u zatiljak... balun su osvojili Slytherini... Adrian Pucey juri prema vratima, ali ga zaustavlja drugi maljac... koju je prema njemu uputio Fred ili George Weasley, tu dvojicu nikako ne mogu razlikovati... u svakom slučaju, dobar potez goniča Gryffindora, i Johnsonova je opet u posjedu baluna, ima mnogo slobodnog prostora i ide dalje... stvarno leti... uklanja se jurećem maljcu... pred njom su vrata... hajde samo, Angelina... vratar Bletchley roni kroz zrak... promašuje balun... POGODAK GRYFFINDORA!"

Hladni zrak ispuni se klicanjem Gryffindora, te urlicima i uzdasima Slytherina.

"Mičite se vi tamo, pomaknite se malo!"

"Hagrid!"

Ron i Hermiona stisnu se da dadu mjesta Hagridu kako bi sjeo do njih.

"Ma gledao sam tekmu otamo, od svoje kolibe", reče Hagrid tapšući po velikom dalekozoru što mu je visio o vratu. "Ali nije to isto ko kad gledaš s ruljom. Još ni traga od zvrčke, a?"

"Jok", reče Ron. "Harry zasad nema mnogo posla."

"Nije još dakle upo u nepriliku, pa i to je nešto", reče Hagrid, pa podigne dalekozor i pogleda kroz njega na nebo, u točkicu koja je predstavljala Harryja.

Visoko iznad njih kružio je u zraku Harry i motrio na sve strane neće li gdje god spaziti zvrčku. Takav je bio njegov i Woodov dogovor.

"Kloni se igre dok god ne spaziš zvrčku", rekao mu je Wood.

"Bolje da te ne napadnu prije vremena."

Kad je Angelina postigla zgoditak, Harry je izveo nekoliko lupinga da dade maha svojim osjećajima. Sad se vrati na svoje mjesto ne bi li uvrebao zvrčku. Jednom je spazio zlaćan blijesak, ali je to bio samo odsjaj ručnog sata jednog od blizanaca Weasleyja, a jednom je i maljac sunuo na njegovu stranu, kao prava topovska kugla, ali joj se Harry izmaknuo, a Fred Weasley je doletio za njom ne bi li je ulovio.

"Je li sve u redu, Harry?" dospio ga je još upitati prije nego što je žestoko opalio maljac prema Marcusu Flintu.

"Slytherini su u posjedu baluna", prenosio je dalje utakmicu Lee Jordan. "Lovac Pucey izmakao je oboma maljcima, obojici Weasleyja i lovcu Bellu, i sad juri prema... čekajte malo... nije li to bila zvrčka?"

Među gledaocima se pronese žamor kad Adrian Pucey ispusti balun. Nije mogao da se ne osvrne na zlatni blijesak što mu je prošišao pokraj lijevog uha.

I Harry spazi taj blijesak. Silno uzbuđen, sunovrati se za zlatnim trakom. Blijesak spazi i tragač Slytherina

Terence Higgs. Letjeli su jedan uz drugoga za zvrčkom. Svi su lovci kanda zaboravili što im je činiti lebdeći u zraku i gledajući što se zbiva.

Harry je bio brži od Higgsa... vidio je lopticu na kojoj su lepršala krilca kako juri pred njim, pa još više poveća brzinu...

BUM! Među Gryffindorima na tribinama razlegne se bijesan urlik jer se Marcus Flint namjerno ispriječio pred Harryjem tako da Harryjeva metla skrene sa svoje putanje. Harry se jedva jedvice održi na njoj. "Faul!" vrisnuli su Gryffindori.

Madame Hooch strogo ukori Flinta i dosudi slobodan udarac u korist Gryffindora. Ali u svoj toj zbrci, naravno, zvrčka je opet nekud nestala.

Dolje, na tribinama, Dean Thomas je vikao iz sveg grla:

"Isključite ga, sutkinjo! Dajte mu crveni karton!"

"Nije ti ovo nogomet, Deane", podsjeti ga Ron. "U metloboju se ne isključuju igrači. I što ti je uopće taj crveni karton?"

Ali Hagrid je bio na Deanovoj strani.

"Morali bi zbilja promijenit ta pravila igre, Flint umalo da nije srušio Harryja na zemlju."

Leeju Jordanu nije bilo teško opredijeliti se za jednu stranu.

"Tako... nakon ovog otvorenog i odvratnog trika..."

"Jordane!" zareži profesorica McGonagall.

"Hoću reći, nakon ovog bjelodanog i ružnog faula..."

"Jordane, pazite što govorite..."

"Dobro, dobro. Flint samo što nije ubio tragača Gryffindora, što se valjda može svakom dogoditi, pa je dosuđen slobodni udarac u korist Gryffindora, balun uzima Spinnet i izvodi slobodni udarac, bez problema, igra se nastavlja, i Gryffindori su još u posjedu baluna..."

Nezgoda se dogodila kad se Harry izmaknuo još jednom maljcu koji mu je opasno prošlišao pokraj glave. Metla mu se iznenada strahovito zaniжела. U jednom djeliću sekunde učini mu se da će pasti.

Čvrsto stisne metlu rukama i koljenima u isti mah. Nikad nije ništa slično doživio.

A onda se to ponovi. Reklo bi se da ga metla pokušava zbaciti sa sebe, iako Nimbus 2000 nikad ne zbacuje jahače sa sebe. Harry se pokuša vratiti prema vratima Gryffindora. Već je pomislio da zamoli Wooda da zatraži *tajm-aut*... a onda shvati da uopće više ne vlada svojom metlom. Nije ju mogao okrenuti. Nije uopće mogao njome upravljati. Letjela je u cik-cak liniji i s vremena na vrijeme izvodila nagle i žestoke pokrete od kojih umalo da nije pao.

Lee je i dalje komentirao utakmicu:

"Slytherini su u posjedu baluna... balun je kod Flinta... dodaje ga Spinnetovoj... a ova Bellu... koga maljac snažno pogađa u glavu, nadam se da mu je slomio nos... šalim se, šalim, gospođo profesori... Slytherini postižu zгодitak... ma ne..."

Slytherini su klicali od veselja. Reklo bi se da nitko nije ni primijetio kako se Harryjeva metla čudno ponaša. Polako ga je nosila sve više i više, sve dalje od utakmice, trzajući se i zanoseći.

"Nije mi jasno šta to Harry izvodi", promumlja Hagrid. Pogleda kroz dalekozor. "Kad ne bi znao da je to nemoguće, još bi pomislio da je izgubio vlast nad metlom... al to ne može bit..."

Odjednom svi na tribinama stanu upirati prstom u Harryja. Metla se pod njim počela prevrtati, još se jedva držao na njoj. A onda su svi zinuli. Harryjeva se metla mahnito propela i Harry je izgubio oslonac. Ostao je još samo visiti držeći se za nju jednom rukom.

"Da se nije metli što dogodilo kad ga je Flint onako zaustavio?" šapne Seamus.

"Nemoguće", reče Hagrid drhtavim glasom. "Metli ne može ništa nauditi izim moćne crne magije... nijedan klinac ne bi to mogo napraviti Nimbusu 2000."

Na te riječi Hermiona zgrabi Hagridov dalekozor, ali umjesto da pogleda gore, u Harryja, počne nešto bjesomučno tražiti među publikom.

"Što to radiš?" procvili Ron, sav siv u licu.

"Znala sam", procijedi Hermiona. "Pogledaj samo Snapea!"

Ron zgrabi dalekozor. Snape je sjedio nasred suprotne tribine.

Netremice je gledao Harryja i neprestano nešto mrmljao za se.

"On nešto radi... urekao je metlu", reče Hermiona.

"Što ćemo sad?"

"Prepusti to meni."

Prije nego što je Ron mogao još išta kazati, Hermiona je nestala.

Ron opet upravi dalekozor na Harryja. Njegova se metla toliko tresla da je bilo gotovo nemoguće još dugo visiti na njoj. Svi su gledaoci bili na nogama i prestravljeno motrili kako Weasleyjevi lete gore, prema Harryju, ne bi li ga prihvatili na jednu od svojih metli, ali im trud bijaše zaludan... kad god bi mu se približili, metla bi se vinula još više, a oni su ostajali pod njom nadajući se valjda da će ga uloviti ako padne s metle. Marcus Flint je dotle dohvatio balun i postigao pet zgoditaka a da to nitko nije ni zapazio. "Hajde, hajde, Hermiona!" očajnički promrmlja Ron.

Hermiona se nekako probila do tribine na kojoj je sjedio Snape i sad je jurila kroz red sjedala iza njega. Nije čak zastala ni da se ispriča kad je srušila profesora Quirrella u redu niže. Čim je stigla do Snapea, čučnula je, izvukla svoj čarobni štapić i prošaptala nekoliko dobro izabranih riječi. Iz štapića sijevnu jarkomodri plamenovi prema porubu Snapeove pelerine.

Snapeu je trebalo možda trideset sekundi da shvati da mu pelerina gori. Po njegovu iznenadnom jauku Hermiona shvati da je uspjela u svom naumu. Pošto je vatru s njega spremila u malu staklenku i strpala je u džep, krenula je natrag kroz isti red sjedala... Snape neće nikad saznati što se uistinu dogodilo. To je dostajalo. Harry je visoko u zraku odjednom uspio zajahati opet na metlu.

"Neville, sad možeš opet gledati!" reče mu Ron, Neville je u posljednjih pet minuta držao glavu u Hagridovu kaputu i jecao.

Harry se obrušavao prema zemlji kad su gledaoci primijetili kako je prinio ruku ustima kao da će povraćati... sletio je na igralište na sve četiri... zakašljao... i nešto mu zlatno padne u ruku.

"Ulovio sam zvrčku!" poviče mašući njome iznad glave. Utakmica je završila posvemašnjom zbrkom.

Nije on nju *ulovio* nego ju je skoro *progutao* - urlao je Flint još nakon dvadeset minuta, ali to više nije bilo važno... Harry nije prekršio pravila igre, a Lee Jordan je i dalje zadovoljno izvikivao rezultat utakmice - Gryffindori su pobijedili rezultatom 170 naprama 60.

Ipak, Harry nije ništa od toga čuo. Hagrid mu je kuhao jak čaj u svojoj kolibi, u kojoj su bili i Ron i Hermiona.

"To je sve bilo Snapeovo maslo", objašnjavao je Ron. "Hermiona i ja smo ga vidjeli na djelu. Proklinjao je tvoju metlu, nešto je mrmljao i nije odvajao očiju od tebe."

"Koješta", reče Hagrid, koji nije čuo ni riječi od svega što se zbivalo oko njega na tribinama. "Zašto bi Snape napravio tako nešto?"

Harry, Ron i Hermiona zgledali su se ne znajući što da mu odgovore. Harry odluči kazati istinu.

"Ja sam otkrio nešto o njemu", reče on Hagridu. "On je u Noći vještica pokušao proći mimo onog tvrdoglavog psa. I pas ga je ugrizao. Mi mislimo da je pokušao ukrasti ono što taj pas čuva."

Hagridu ispadne čajnik iz ruke.

"Otkud vi znate za Bundija?" upita ih.

"Bundija?"

"Aha... to je moj pas... kupio sam ga od jednog grčkog tipa s kojim sam se lani upoznao u bircuzu... i posudio sam ga Dumbledoreu da mu čuva..."

"Što?" radoznalo će Harry.

"Ma nemojte me ništa više pitat", osorno će Hagrid. "To je naime strogo zabranjeno."

"Ali Snape je pokušao to *ukrasti*."

"Koješta", opet će Hagrid. "Snape je profesor u Hogwartsu i on ne bi nikad ništa slično napravio."

"A zašto je onda maloprije pokušao ubiti Harryja?" vikne Hermiona.

Popodnevni događaji svakako su utjecali na Hermionu da promijeni mišljenje o Snapeu.

"Ja znam, Hagrid, što su uroci kad vidim tako nešto, pročitala sam sve o njima! Pri tome se mora održavati vizualni kontakt, a Snape je netremice gledao Harryja, vidjela sam to svojim očima!"

"Velim vam da nemate pravo!" gorljivo će Hagrid. "Ja nemam pojma zašto se Harryjeva metla onako ponašala, al Snape ne bi nikad pokušao ubiti nijednog učenika! A sad me vi svi troje dobro poslušajte... nemojte se petljat u stvari koje vas se ne tiču. To vam je jako opasno. Zaboravite rade tog psa, i zaboravite šta on čuva, to je stvar profesora Dumbledorea i Nicolasa Flamela!..."

"Aha!" usklikne Harry. "U to je dakle umiješan i netko tko-se zove Nicolas Flamel, je li?"

Reklo bi se da se Hagrid ugrizao za jezik.

GLAVA DVANAESTA

Zrcalo Erised

Božić je bio pred vratima. Jednog jutra oko sredine prosinca Hogwarts je osvanuo pokriven debelim slojem snijega. Jezero je bilo zaleđeno, a blizanci Weasley kažnjeni su jer su začarali nekoliko gruda snijega da posvuda prate Quirrella i pogađaju ga odostraga u turban.

Ono malo sova što su se uspjele probiti kroz snježnu vijavicu i dostaviti poštu, morao je Hagrid njegovati da bi mogle ponovo poletjeti natrag.

Svi su jedva čekali božićne blagdane. U društvenoj prostoriji Gryffindora i u Velikoj dvorani pucketala je vatra, ali je u hodnicima bio ledeni propuh, a u učionicama je snažni vjetar tresao prozorima.

Najgore je bilo na predavanjima profesora Snapea u bivšoj tamnici, gdje im se dah pretvarao u magleni veo pred licem i gdje su se držali što su bliže mogli svojih vrućih kotlića.

"Stvarno mi je žao svih onih", rekao je Draco Malfoy na jednom od predavanja Čarobnih napitaka, "koji moraju preko Božića ostati u Hogwartsu jer kod kuće nisu dobro došli."

Dok je to govorio, gledao je Harryja. Crabbe i Goyle su se cerili.

Harry je upravo vagao stucanu hrptenjaču morskog lava i nije se obazirao na njih. Nakon metlobojske utakmice, Malfoy je bio još neugodniji nego prije. Ogorčen što su Slytherini izgubili utakmicu, pokušao je sve oko sebe nasmiјati tvrdnjom da će u sljedećoj Harryja na mjestu tragača zamijeniti letižaba široke gubice. Napokon je shvatio da to nikom nije smiješno. Svih se bilo snažno dojmilo kako se Harry uspio održati na svojoj pomahnitaloj metli. Stoga je Malfoy, zavidan i srdit, opet pribjegao zadirkivanju Harryja što nema svoje obitelji.

Istina je da se Harry nije spremao u Kalinin prilaz za Božić. Profesorica McGonagall popisivala je tjedan dana prije toga sve učenike koji će preko blagdana ostati u školi, i Harry se prvi prijavio. Nije zbog toga ni najmanje žalio. Vjerovao je da će mu ovaj Božić biti ljepši nego ikad. U školi će ostati i Ron i njegova braća, jer su gospodin i gospođa Weasley odlazili u posjet Charlieja u Rumunjsku.

Kad su nakon predavanja Čarobnih napitaka izašli iz bivše tamnice, u hodniku im je prepriječio put velik bor. Ispod njega su virila dva golema stopala i čulo se kako netko glasno diše. Odmah su znali da je to Hagrid.

"Zdravo, Hagrid, treba li ti pomoć?" upita ga Ron i proturi glavu kroz granje.

"Jok, ne treba, fala, Rone."

"A biste li bili tako dobri da nam se maknete s puta?" dopre odostraga Malfojev hladni, otegnuti glas. "Ti bi, Weasley, htio valjda nešto malo zaraditi? Vjerojatno se nadaš da ćeš nakon završene škole ostati u Hogwartsu kao lovočuvar? Ona Hagridova koliba vjerojatno tebi izgleda kao prava palača prema potleušici u kojoj živi tvoja obitelj?"

Ron se okomi na Malfoya baš u trenutku dok se Snape penjao uza stube.

"WEASLEY!"

Ron ispusti iz ruke prednji dio Malfojeve pelerine.

"Malfoy ga je izazivao, profesore Snape", reče Hagrid ispod bora. "Vrijeđo mu je familiju."

"Bilo kako bilo, Hagrid, u Hogwartsu je zabranjena svaka tučnjava", reče Snape slatkim glasom. "Pet bodova manje Gryffindorima, Weasley. Možete biti sretni što nije i više. Hajde sad, prolazite svi dalje!" Malfoy, Crabbe i Goyle proguraju se grubo uz bor prosipajući na sve strane iglice i keseći se.

"Udesit ću ja njega", reče Ron skrgučući zubima iza Malfojevih leđa. "Udesit ću ja njega jednog lijepog dana..."

"Ja ih obojicu mrzim," dometne Harry, "i Malfoya i Snapea."

"Ajde, veselite se rade, Božić je pred vratima", reče im Hagrid.

"Znate šta, odite sa mnom da vidite kako izgleda Velika dvorana, čudo jedno!"

I tako Harry, Ron i Hermiona podu za Hagridom i njegovim borom u Veliku dvoranu, u kojoj su profesorica McGonagall i profesor Flitwick imali pune ruke posla oko ukrašavanja.

"Ah, Hagrid, to *nam* je zadnji bor... postavite ga tamo, u onaj najdalji kut, molim vas."

Dvorana je veličanstveno izgledala. Po svim su zidovima visile girlande od božikovine i zimzelena, a u čitavoj je dvorani stajalo ništa manje nego dvanaest orijaških borova. Na jednim su od njih svjetlucale male ledenice, a na drugima gorjele na stotine svijeća.

"Koliko još dana škole dok vam ne počnu ferije?" upita ih Hagrid.

"Samo jedan", odgovori Hermiona. "E, sad sam se sjetila... Harry i Ron, za pola sata je ručak, a moramo prije toga u knjižnicu!"

"Ah, da, imaš pravo", reče Ron odvajajući pogled od profesora Flitwicka, koji je svojim čarobnim štapićem stvarao zlatne kugle i kitio njima novi bor.

"U knjižnicu?" ponovi Hagrid idući za njima iz dvorane. "Pred same blagdane? Nešto ste mi se provrijednili, a?"

"Ma nećemo mi tamo učiti", vedro mu odgovori Harry. "Otkad si ti spomenuo onog Nicolasa Flamela, nastojimo doznati tko je to bio."

"Šta to radite?" zgrane se Hagrid. "Čujte... ma reko sam vam već... manite se toga! Šta vas briga što taj pas čuva!"

"Mi samo želimo doznati tko je taj Nicolas Flamel, ništa više", reče Hermiona.

"Osim ako nam ti ne želiš pomoći i prištedjeti nam trud", nadoda Harry. "Pregledali smo već: na stotine knjiga, ali ga nigdje nismo našli... reci nam bar nešto o njemu... ja znam da sam naišao negdje na njegovo ime..."

"Ništa ja vama neću reći", odlučno ustvrdi Hagrid.

"E, onda ćemo morati to sami otkriti", reče Ron, pa sve troje ostave Hagrida nezadovoljna i pohrle u knjižnicu.

Doista su u knjigama tragali za Flamelovim imenom otkako ga je Hagrid izlanuo pred njima, jer kako bi inače mogli saznati što je ono Snape pokušao ukrasti? Nevolja je bila u tome što je bilo vrlo teško dokučiti otkuda početi, jer nisu znali što je to Flamel učinio da se spominje u knjigama. Nije ga bilo u *Velikim čarobnjacima dvadesetog stoljeća*, pa ni u *Znamenitim čarobnjačkim imenima našega doba*, niti u *Najvažnijim suvremenim čarobnjačkim otkrićima*, niti u *Pregledu najnovijeg razvitka čarobnjaštva*. Dakako da je knjižnica bila golema, u njoj je bilo na desetke tisuća knjiga, na tisuće polica, na stotine uskih prolaza između redova.

Hermiona je sastavila popis građe i naslova koje je nakanila pregledati, a Ron je pošao između redova i počeo nasumce vaditi knjige s polica, Harry je pak otišao do Odjela ograničenog pristupa.

Zanimalo ga je ne spominje li se možda tu negdje Flamel. Na žalost, bilo je potrebno pismeno odobrenje profesora da se posuđuju knjige iz Odjela ograničenog pristupa, a znao je da nikad neće dobiti to odobrenje. Tu su bile knjige o moćnoj crnoj magiji koja se nikad nije učila u Hogwartsu. Te su knjige smjeli čitati samo stariji učenici koji proučavaju viši stupanj Obrane od crne magije.

"A što ti, dečko, tu tražiš?"

"Ništa", odgovori Harry.

Knjižničarka Madame Pince zavrtla pred njim peruškom za prašinu.

"Onda odlazi odavde! Hajde... briši!"

Žaleći što nije na brzinu izmislio nekakvu priču, Harry izađe iz knjižnice. On, Ron i Hermiona bili su se već dogovorili da neće pitati Madame Pince gdje bi mogli naći knjigu o Flamelu. Bili su uvjereni da bi im ona znala to reći, ali nisu smjeli riskirati da Snape dozna za čim njih troje tragaju.

Harry je pričekao u hodniku da čuje od svojih prijatelja jesu li štogod našli, iako nije imao velike nade. Tragali su za Flamelom već dva tjedna, ali kako su za to imali samo katkad vremena između pojedinih predavanja, nije bilo čudo što nisu još ništa našli. Trebalo je lijepo na miru i dugo tragati a da im Madame Pince ne puše za vrat.

Nakon pet minuta pridružili su mu se Ron i Hermiona u hodniku vrteći glavama. Zajedno pođu na ručak.

"Valjda ćete i dalje tražiti dok mene ne bude?" priupita ih Hermiona. "I javite mi po sovi ako što nađete."

"A ti pitaj starce ne znaju li možda oni za Flamela", reče joj Ron.

"Njih možeš slobodno pitati."

"Kako da ne kad su oboje zubari", odvrati Hermiona.

Kad su počele ferije, Ron i Harry su se previše dobro zabavljali da bi marili za Flamelu. Ostali su sami u spavaonici, a ni u društvenoj prostoriji nije bilo mnogo učenika, pa su obojica mogli sjediti u dobrim naslonjačima uz vatru. Sjedili su tako satima i jeli sve što su mogli nabosti na viljušku i prepeći na vatri -

kruh, pogačice, kolačiće - i smišljali način na koji bi mogli izbaciti Malfoya iz škole. Uživali su u tim razgovorima iako vjerojatno od svega toga neće biti ništa.

Ron je počeo učiti Harryja i čarobnjački šah. To je bio potpuno isti šah kao i bezjački, samo što su figure bile žive, zbog čega su igrači imali osjećaj kao da vode pravu bitku na bojnom polju. Ron je imao vrlo stare i ofucane figure. Kao i sve ostalo što je posjedovao, te su figure nekad pripadale nekom drugom u njegovoj obitelji - u ovom slučaju njegovu djedu. Međutim, te stare figure nisu predstavljale nikakav nedostatak za Rona. On ih je tako dobro poznao da ih je uvijek mogao lako nagovoriti da učine ono što on želi.

Harry je pak igrao figurama Seamusa Finnigana koje nisu u Harryja imale povjerenja. On još nije bio dobar igrač pa su mu figure neprestance dobacivale kojekakve savjete, što je njega zbunjivalo:

"Nemoj me tamo slati, zar ne vidiš njegova konja? Radije pošalji *ovoga*, njega možemo i žrtvovati."

Na Badnjak je Harry legao u krevet radujući se jelima i zabavi koje ga sutradan očekuju, ali se nije nadao darovima. Međutim, kad se ujutro probudio, prvo što je ugledao bijaše mala hrpa paketa uz postelju.

"Sretan ti Božić", pospano mu čestita Ron dok se on izvlačio iz kreveta i oblačio kućni kaput.

"I tebi", odvrati Harry. "Što kažeš na ovo? Dobio sam darove!"

"A što si drugo očekivao, mrkvu?" reče mu Ron okrećući se prema svojoj hrpi darova koja je bila znatno veća od Harryjeve.

Harry uzme paket s vrha. Bio je umotan u debeli smeđi papir, a na njemu bijaše načrčkano *Harryju od Hagrida*. U paketu je bila grubo izrađena drvena frula. Bilo je očito da ju je Hagrid sam izradio.

Harry puhne u nju - zvuk ga podsjeti na sovin huk.

U drugom, mnogo manjem paketiću bijaše pisamce.

Primili smo tvoju poruku i šaljemo ti božićni dar. Tetak Vernon i teta Petunia.

Uz pisamce bijaše pričvršćen novčić od pedeset penija.

"Lijepo od njih", reče Harry.

Ron bijaše opčinjen tim novčićem.

"Čudnovata stvarčica!" usklikne. "Kakav oblik! Je li to novac?"

"Možeš ga slobodno zadržati", reče mu Harry smijući se Ronu što se tome tako veseli. "To je dakle od Hagrida, i od tete i tetka... a tko mi je ovo poslao?"

"Mislim da znam od koga je to", reče Ron i malko porumeni pokazujući na pozamašan paket. "Od moje mame. Rekao sam joj da ti ni od koga ne očekuješ darove i... uh, ne," prostenje, "isplela ti je weasleyjevski džemper."

Kad je Harry otvorio paket, našao je doista u njemu debeli, pleteni smaragdnazeleni pulover i veliku kutiju punu domaćih kolačića.

"Ona nama svake godine isplele po jedan džemper," nastavi Ron razmatajući svoj džemper, "a moj je *uvijek* kestenjaste boje."

"To je zbilja lijepo od nje", reče Harry i okusi slastan kolačić iz paketa.

I u sljedećem je paketu bilo slastica -velika kutija čokoladnih žaba od Hermione.

Na kraju je ostao još samo jedan paket. Harry ga podigne i opipa.

Bio je vrlo lagan. Razmota ga.

Nešto mekano i srebrnastosivo blistavih nabora sklizne na pod i ostane ležati. Ron zine.

"Čuo sam za to", reče prigušenim glasom i ostavi se kutije graha Sveokusnjaka koju je dobio od Hermione. "Ako je to ono što mislim da jest... onda je to nešto vrlo rijetko i *vrlo* vrijedno."

"Što?"

Harry podigne s poda sjajnu, srebrnastu tkaninu, vrlo čudnu na opip, poput svile istkane od vode.

"To ti je Čarobni plašt nevidljivosti", reče Ron, s izrazom strahopoštovanja na licu. "Siguran sam da jest... obuci ga!"

Harry se zaogrne tim plaštem a Ron ushićeno usklikne:

"Jest, jest! Pogledaj ispod sebe!"

Harry pogleda u svoje noge, ali ih nije vidio. Jurne do zrcala. U zrcalu se doduše vidio, ali samo mu je glava lebdjela u zraku, tijela uopće nije bilo. Navuče plašt preko glave i u zrcalu mu nestane lik.

"Eno ti i pisamca!" iznenada će Ron. "Pisamce ti je ispalo!"

Harry svuče plašt i dohvati pisamce. Ispisano uskim, vitičastim rukopisom koji nikad prije nije vidio, u njemu je stajalo:

Ovo mi je ostavio tvoj otac prije nego što je umro. Vrijeme je da ti to vratim. Pametno se time posluži.

Želim ti sretan Božić.

Nije bilo potpisa. Harry je buljio u pisamce. Ron se pak divio plaštu.

"Sve bih dao za ovako nešto", reče on. "Sve. Što ti je sad?"

"Ništa", odgovori Harry. Čudno se osjećao. Tko mu je poslao ovaj plašt? I je li doista nekoć pripadao njegovu ocu?

Prije nego što je uspio još nešto reći ili pomisliti, vrata se spavaonice širom otvore i u nju upadnu Fred i George Weasley. Harry brže-bolje spremi svoj plašt. Nije još bio voljan pokazivati ga drugima.

"Sretan vam Božić!"

"Hej, gle... i Harry ima weasleyjevski džemper!"

Fred i George nosili su plave džempere. Na jednom je od njih bilo izvezeno veliko žuto slovo F, a na drugom veliko žuto G.

"Harryjev je džemper ipak bolji od naših", reče Fred uzimajući Harryjev pulover u ruke. "Očito je da se ona ipak više trudi kad plete za druge."

"A zašto ga ti, Rone, nisi još obukao?" upita ga George. "Hajde, obuci ga, u njima je zbilja lijepo i toplo."

"Ne volim kestenjastu boju", malodušno procijedi Ron navlačeći pulover preko glave.

"Ti na svojem nemaš slova", pripomene George. "Mama valda misli da ti nikad ne zaboravljaš svoje ime? Ali nismo ni mi glupi...znamo mi da se zovemo Gred i Forge."

"Kakva je to galama?"

Percy Weasley zavirio je nezadovoljno kroz vrata. Zacijelo ni on nije još raspakirao sve svoje darove jer je nosio debeli džemper prebačen preko ramena, pa mu ga Fred zgrabi.

"Slovo P znači prefekt! Hajde, Percy, obuci ga, svi smo mi obukli svoje, čak je i Harry dobio jedan."

"Ne... neću... nemojte..." govorio je Percy prigušenim glasom dok su mu blizanci silom navlačili pulover preko vrata nakrivljujući mu naočale na nosu.

"Danas nećeš sjediti s prefektima", reče mu George. "Božić je obiteljski blagdan."

Harry nije nikad imao tako dobar božićni ručak. Na stolu je bilo na stotine masnih pečenih purica, brda pečenih i kuhanih krumpira, plitice pune ljutih kobasičica, zdjele graška na maslacu, srebrne posude pune gustog, bogatog soka od pečenja i umaka od brusnica - hrpe čarobnjačkih prskalica naslaganih na svakih metar-dva. Te fantastične prskalice nisu bile ni nalik na one bijedne, bezjačke, koje su Dursleyjevi obično kupovali, s onim svojim malim igračkama od plastike i prozirnim papirnatim klobucima. Harry je s Freedom uzeo jednu čarobnjačku prskalicu koja nije samo prasnula nego je i odjeknula kao topovski hitac i sve ih obavila oblakom modrog dima, a iznutra je još iskočila kontra-admiralska kapa i nekoliko živih bijelih miševa. Za glavnim je stolom Dumbledore zamijenio svoj šiljasti čarobnjački šešir kapom sa cvjetnim uzorkom i veselo se smijuckao vicu koji mu je pročitao profesor Flitwick.

Nakon purice slijedio je božićni puding jarkih boja. Percy umalo da nije slomio zub na srebrnom novčiću skrivenom u pudingu. Harry je promatrao Hagrida kako biva sve crveniji u licu tražeći još vina, i kako na kraju ljubi profesoricu McGonagall u obraz, a ova, na Harryjevo veliko čudo, samo hihoće i rumeni se, s naherenim šeširom na glavi.

Kad je Harry napokon ustao od stola, bio je natovaren mnoštvom stvarčica iz prskalica, između ostalog i tucetom sjajnih balona koji nisu mogli eksplodirati, priborom za uzgajanje bradavica i novom čarobnjačkom šahovskom garniturom. Bijeli su miševi nestali i Harry je imao neugodan osjećaj da će svi oni završiti kao božićna večera Gospe Norris.

Harry je s Weasleyjevima proveo lijepo popodne grudajući se nemilice u dvorištu. Onda su se, onako promrzli, mokri i zadihani, vratili do vatre u društvenoj prostoriji Gryffindora, a Harry je svojom novom šahovskom garniturom odigrao prvu partiju s Ronom i spektakularno izgubio. Možda i ne bi doživio tako težak poraz da mu Percy nije previše asistirao u igri.

Nakon što su popili čaj, uz koji su jeli sendviče s puretinom, po-gačice, nabujak i božićnu tortu, svi su bili odviše siti i pospani da bi mogli još nešto raditi prije spavanja, osim da sjede i gledaju Percyja kako vija Freda i Georgea po Gryffindorskoj kuli zato što su mu ukrali značku prefekta.

Bijaše to Harryjev najljepši Božić u životu. Pa ipak ga je za sve to vrijeme nešto kopkalo. Ali tek kad je legao u krevet, dospio je porazmisliti o tome - o Čarobnom plaštu nevidljivosti, i o tome tko mu ga je poslao.

Ron, koji se dosita najeo puretine i torte i kojeg nije mučio nikakav misterij, zaspao je gotovo istog časa kad je navukao zastore na svojoj postelji. Tada se Harry nagne iz kreveta i izvuče ispod njega svoj plašt. Plašt njegova oca... ovo je nekad pripadalo njegovu ocu. Gladio je prstima tkaninu glatkiju od svile,

laganu poput zraka. *Pametno se time posluži*, pisalo je u poruci.

Mora ga sad opet isprobati. Izvuče se iz kreveta i zaogrne plaštem.

Kad pogleda u svoje noge, vidi samo mjesečinu i sjene. Vrlo neobičan osjećaj.

Pametno se time posluži.

Iznenada je Harry bio potpuno budan. S ovim plaštem na sebi, sve mu je u Hogwartsu otvoreno. Stojeći tako u tami i tišini, obuzme ga uzbuđenje. Ovako može ići kamo god želi, kamo god mu se prohtije, a da Filch to nikad ne sazna.

Ron je u snu mljackao. Da ga probudi? Nešto ga odvraća od toga... plašt njegova oca... osjeti da se ovaj put... prvi put... želi poslužiti njime sam.

Išulja se iz spavaonice, siđe niza stube, prođe kroz društvenu prostoriju i provuče se kroz rupu u zidu iza portreta.

"Tko je to?" prokriješti Debela dama. Harry joj ništa ne odgovori. Potom pođe kroz hodnik hitrim korakom.

Kamo će? Srce mu je lupalo kad je zastao da porazmisli. A onda se dosjeti. Odjel ograničenog pristupa u knjižnici! Moći će ondje čitati dokle god bude htio, koliko mu god treba da otkrije tko je Flamel. I pođe onamo stežući u hodu plašt sve čvršće oko sebe.

U knjižnici je bio mrak kao u rogu. Bilo je jezovito. Harry upali jedan fenjer da vidi kuda ide između redova. Fenjer kao da je sam lebdio u zraku i, premda ga je Harry nosio, naježio se od tog prizora.

Odjel ograničenog pristupa nalazio se na samom kraju knjižnice.

Pošto je oprezno prekoračio uže što je dijelilo te knjige od ostale knjižnice, podigne fenjer uvis da čita naslove na hrbatima.

Naslovi mu nisu bogzna što govorili. Izblijedjela oguljena zlatna slova tvorila su riječi na jezicima koje Harry nije poznavao. Na nekima od njih nije ni bilo naslova. Na jednoj je knjizi bila tamna mrlja koja ga je užasno podsjećala na krv. Harryju se dignu dlačice na šiji. Možda mu se pričinjalo, a možda i nije, da iz tih knjiga dopire nekakav tihi šapat, kao da znaju da je tu netko tko tu ne bi smio biti.

Morao je odnekud početi. Odloživši fenjer oprezno na pod, prijeđe pogledom po najdonjoj polici ne bi li otkrio kakav zanimljiv naslov. Pozornost mu privuče velika crna i srebrna knjiga. Jedva je izvadi iz police, toliko je bila teška, a dok ju je držao na koljenu, padne mu na pod.

U tišini se prolomi prodoran krik od kojeg mu se sledi krv u žilama - knjiga je vrištala! Harry je brže-bolje zaklopi, ali se krik i dalje orio visokim, neprekinutim tonom koji je probijao uši. Harry se natraške prevrne i obori fenjer koji se istog časa ugasi. Obuzet panikom, začuje nečije korake kako dolaze vanjskim hodnikom.

Uguravši drečavu knjigu natrag na njeno mjesto, pohita navrat-nanos. Prođe mimo Filcha gotovo na samim vratima. Filchove svijetle, sumanute oči gledale su kroz njega i Harry se provuče ispod njegove ispružene ruke i pojuri hodnikom dok mu je u ušima još odjekivalo vrištanje one knjige.

Iznenada se zaustavi pred visokim oklopom. Toliko je panično pobjegao iz knjižnice da nije ni pazio kuda ide. Možda zato što je sve bilo u mraku, nije uopće znao gdje se nalazi. Znao je da oklopi stoje nedaleko od kuhinja, ali je sad zacijelo bio pet katova više od njih.

"Vi ste mi, gospodine profesore, rekli da odmah dođem po vas ako se tko bude ovuda motao po noći, a netko je upravo bio u knjižnici... na Odjelu ograničenog pristupa."

Harry osjeti kako mu krv nestaje iz lica. Gdje god on sad bio, Filch jamačno zna za neki prečac, jer se njegov tihi, slatki glas sve više približavao. Harry se zgrozi kad začuje Snapeov glas:

"Odjel ograničenog pristupa? E pa, onda neće oni sad biti daleko, ulovit ćemo mi njih."

Harry je stajao kao ukopan kad su se Filch i Snape pojavili iza ugla pred njim. Nisu ga, naravno, mogli vidjeti, ali je hodnik bio uzak, pa ako mu se približe, sudarit će se s njim, jer je on, unatoč plaštu, bio i dalje u svom tijelu.

Počne uzmicati što je tiše mogao. Slijeva su bila neka odškrinuta vrata. To mu je bila posljednja nada. Provuče se kroz otvor susprežući dah i pazeći da ne dodirne vrata te, na svoje veliko olakšanje, uđe u odaju a da ga nisu čuli. Prošli su pokraj vrata a Harry se nasloni na zid duboko dišući i osluškujući njihove korake što su se gubili u daljini. Za dlaku im je izmakao, za dlaku. Tek je nakon nekoliko sekunda razabrao nešto u odaji u kojoj se sakrio.

Bijaše to nešto kao bivša učionica. Uza zidove su se ocrtavali tamni obrisi školskih klupa i stolaca, a bio je tu i prevrnuti koš za smeće. Međutim, uza zid pred njim bijaše naslonjeno nešto što kada nije tu spadalo, nešto što je izgledalo kao da je taj predmet netko tu ostavio da mu ne stoji na putu.

Bijaše to veličanstveno zrcalo visoko do sama stropa, u kičenu zlatnu okviru, što je stajao na dvije noge u obliku šapa. Na vrhu bijaše urezan natpis:

ERISED STRA EHRU OYT UBE CAFRU OYT ON WOHSI

(Prevedeno na čarobnjački hrvatski: AGOVTA CRSELJ EŽOGENEC ILEJOVT MEJUZA KOPENAJ.)

Sad kad više nije bilo ni traga ni glasa od Filcha i Snapea, nije više bio onako uspaničen, pa se približi zrcalu da se pogleda u njemu, ali ne vidje nikakva odraza. Stupi pred samo zrcalo.

Morao je začepiti usta rukama da ne krikne. Naglo se okrene na drugu stranu. Srce mu je lupalo kudikamo jače nego kad je ona knjiga vrisnula - jer ne samo što je ugledao sebe u zrcalu, nego i čitavu skupinu ljudi koji su stajali iza njega.

A u odaji nije bilo nikog drugog osim njega. Ubrzano dišući, polako se opet okrene zrcalu.

Ugleda opet sebe u zrcalu, blijedog i uplašenog, a iza njega stoji još najmanje deset ljudi. Pogleda preko ramena - iza njega nije nikog bilo. Ili da i oni nisu nevidljivi? Da nije možda u prostoriji punoj nevidljivih ljudi, a osobina je ovoga zrcala da ih pokazuje, bili oni nevidljivi ili ne?

Ponovo pogleda u zrcalo. Žena koja je stajala iza njegova lika smiješila mu se i mahala rukom. On ispruži ruku iza sebe, ali za njim bijaše samo zrak. Da ona doista stoji za njim, dodirnuo bi je jer su im odrazi bili tako blizu jedan drugome, ali je iza njega bio tek zrak - ona i svi oni drugi postojali su samo u zrcalu.

Bijaše to vrlo zgodna žena. Imala je tamnocrvenu kosu a oči su joj bile... "Oči su joj baš kao moje", pomisli Harry i primakne se još više ogledalu. Jarkozelene... i potpuno istog oblika. Ali tad opazi da žena plače; smiješi se a u isti mah i plače. Visok, mršav, crnokosi muškarac koji je stajao uz nju zagrlji je. Nosio je naočale i bio raskuštran. Stršila mu je kosa straga, baš kao i Harryju.

Harry je sad stajao tako blizu zrcala da je nosom malne doticao nos na svom odrazu.

"Mama?" prošapće. "Tata?"

Samo su ga gledali nasmiješeni. Onda se Harry polako zagleda u lica drugih ljudi u zrcalu i zapazi i druge zelene oči nalik na njegove, druge nosove nalik na njegov, pa čak i jedan stari čovječuljak kanda je imao kvrgava koljena kao i Harry - Harry je prvi put u životu gledao svoju obitelj.

Potterovi su se smješkali i mahali rukama Harryju, a on je požudno zurio u njih, pritišćući rukama ogledalo kao da se nada da će proći kroz njega i dohvatiti ih. Nešto ga je u nutrini boljelo, napol radost, napol strahovita žalost.

Nije znao koliko je dugo tako stajao. Odrazi u zrcalu nisu blijedjeli i on ih je gledao i gledao dok ga neki zvuči u daljini ne vrate u stvarnost. Ne može ovdje ostati, mora pronaći put do svoje postelje.

Otrgne pogled od majčina lica, šapne: "Vratit ću se!" i izjuri iz odaje.

* * *

"Mogao si me baš i probuditi", zlovoljno će Ron.

"Možeš noćas poći sa mnom, ja opet idem tamo, pa ću ti pokazati to ogledalo."

"Volio bih ti vidjeti mamu i tatu", radoznalo će Ron.

"A ja bih volio vidjeti tvoju obitelj, sve Weasleyjeve, pokazat ćeš mi svoju ostalu braću i sve druge tvoje."

"Pa, možeš ih vidjeti kad god hoćeš", reče mu Ron. "Samo dođi na ljeto k nama. Uostalom, možda se u tom ogledalu vide samo pokojnici? Ipak je šteta što nisi pronašao Flamela. Pojedi malo slanine ili nečeg drugog, zašto ništa ne jedeš?"

Harry nije mogao jesti. Noćas je vidio svoje roditelje, i opet će ih vidjeti. Gotovo je i zaboravio na Flamela. Sad mu se to više nije činilo važnim. Koga briga što čuva onaj troglavi pas? Pa šta onda, zapravo, ako Snape to i ukrade?

"Je li ti dobro?" priupita ga Ron. "Čudno mi izgledaš."

Harry se najviše pribojavao da neće znati ponovo naći tu odaju sa zrcalom. Zaogrnut plaštem zajedno s Ronom, morao je sljedeće noći hodati mnogo polakše. Pokušali su se iz knjižnice vratiti istim putem do te odaje. Stoga su lutali po mračnim hodnicima gotovo sat vremena.

"Ja se već smrzavam", reče mu Ron. "Okanimo se radije toga i vratimo!"

"Ne!" prosikće Harry. "Znam sigurno da je tu negdje."

Prošli su mimo duha visoke vještice što se kretao u suprotnom smjeru, ali nikog drugog nisu sreli. Baš kad je Ron procivilo da su mu noge utrnule od hladnoće, Harry opazi onaj oklop uza zid.

"Evo nas... tu smo... da!"

Odgurnu vrata i otvore ih. Harry zbaci sa sebe plašt i pritrči zrcalu.

Ugleda ih opet Majka i otac bijahu ozareni od radosti gledajući ga.

"Vidiš ih?" šapne Harry.

"Ništa ja ne vidim,"

"Ma pogledaj! Pogledaj ih sve redom... vidiš koliko ih ima..."

"Ja vidim samo tebe."

"Ma daj malo bolje pogledaj, stani ovdje gdje ja stojim."

Makne se u stranu, ali kad je Ron stao pred zrcalo, Harry više nije vidio svoju obitelj nego samo Rona u njegovoj pidžami od škotske tkanine.

Međutim, Ron je sad netremice zurio u svoj odraz.

"Pogledaj me samo!" reče.

"Vidiš li svu svoju obitelj oko sebe?"

"Ne vidim... sam sam... ali sam različit... nekako sam stariji... i glavni sam prefekt!"

"Što si?"

"Ja sam... nosim značku kakvu je Bill nosio... i držim u rukama Međudomski pokal, i metlobojski pokal... ujedno sam i kapetan metlobojske momčadi!"

Ron odvoji pogled od tog sjajnog prizora i uzbuđeno pogleda Harryja.

"Ne pokazuje li ovo ogledalo možda budućnost?"

"Ma kako bi to moglo biti? Svi su članovi moje obitelji pomrli...daj da ja još jednom pogledam..."

"Ti si se noćas nagledao, pusti me da ja još malo uživam."

"Ma ti samo držiš u ruci metlobojski pokal, što je u tome tako uzbudljivo? A ja želim vidjeti svoje roditelje."

"Nemoj me gurati..."

Iz hodnika iznenada dopre nekakav šum i prekine njihovu raspru.

Nisu bili ni svjesni kako glasno govore.

"Brže!"

Ron prebaci preko obojice plašt kad se iza vrata pomole svijetle oči Gospe Norris. Ron i Harry nepomično su stajali, a obojica su isto *mislila* -vrijedi li ovaj plašt i za mačke? Nakon što im se učinilo da je prošla čitava vječnost, mačka se okrene i izađe.

"Nismo više ovdje sigurni... možda je otišla po Filcha? Kladio bih se da nas je čula. Hajdemo!"

I Ron povuče Harryja za sobom.

Sutradan ujutro snijeg se još nije bio otopio.

"Harry, da odigramo partiju šaha?" predloži Ron.

"Neću."

"Kako bi bilo da posjetimo Hagrida?"

"Neću... idi ti ako hoćeš..."

"Znam ja, Harry, o čemu ti razmišljaš, o onom ogledalu! Nemoj više noćas ići onamo."

"Zašto ne?"

"Ne znam, imam nekakav loš predosjećaj... uostalom, koliko si puta već za dlaku izmakao opasnosti! Filch, Snape i Gospa Norris vršljaju onuda. Pa šta onda ako te ne vide? Što će biti ako nalete na tebe? Što će biti ako usput nešto srušiš?"

"Govoriš kao Hermiona."

"Ozbiljno ti velim, Harry, nemoj više tamo ići!"

Ali Harryju je samo jedno bilo na pameti, kako da opet dođe pred ono zrcalo. Ron ga nije u tome mogao spriječiti.

Te je noći našao onu odaju brže nego prošli put. Hodao je tako brzo da je znao da diže veću buku nego što je bilo pametno, ali nikog nije putem sreo.

I opet su mu se majka i otac smiješili, a jedan mu je od djedova zadovoljno klimao glavom. Harry je sjeo na pod pred samo zrcalo.

Ništa ga ne može spriječiti da tu provede cijelu noć sa svojom obitelji.

Ništa pod milim Bogom.

Osim...

"Dakle... opet si se vratio, Harry?"

Harry osjeti kako mu se nutrina sledila. Osvrne se. Na jednoj od školskih klupa uza zid sjedio je nitko drugi nego Albus Dumbledore.

Harry je zacijelo prošao mimo njega, ali je toliko bio željan doći do zrcala da ga nije ni primijetio.

"Ja... ja vas, gospodine, nisam opazio."

"Čudno je kako si postao kratkovidan otkako si nevidljiv", reče mu Dumbledore. Harryju odlane kad vidje da se starac smješka.

"Dakle," nastavi Dumbledore i sklizne s klupe pa sjedne na pod uz Harryja, "i ti si, kao i stotine pojedinaca prije tebe, otkrio čari zrcala Eriseda."

"Nisam znao, gospodine, da se tako zove."

"Ali valjda si već shvatio što to zrcalo čini?"

"Pa ono mi... ovaj... pokazuje moju obitelj..."

"A tvom je prijatelju Ronu pokazalo njega sama kao glavnog prefekta..."

"Otkud znate?..."

"Meni ne treba plašt da budem nevidljiv", blago će Dumbledore. "A možeš li se sad dosjetiti što nam svima zrcalo Erised pokazuje?"

Harry zavrti glavom.

"Da ti objasnim. Najsretniji čovjek na svijetu mogao bi se poslužiti zrcalom Erisedom kao sasvim običnim ogledalom, jer bi u njemu vidio sama sebe upravo onakvog kakav jest. Je li ti sad nešto jasnije?"

Harry porazmisli, a onda polako izusti: "Pokazuje nam ono što želimo... što god želimo..."

"Da i ne", tiho će Dumbledore. "Ono nam pokazuje ništa manje i ništa više nego najdublje i najočajnije želje našeg srca. Ti, koji nikad nisi upoznao svoju obitelj, vidiš je kako stoji oko tebe. Ronald Weasley, koji je oduvijek živio u sjeni svoje braće, vidi sama sebe kako stoji sam, najbolji od svih njih. Međutim, ovo nam zrcalo ne da je ni znanje ni istinu. Neki su ljudi iskopnjeli pred njim, opčinjeni onim što su vidjeli, ili su izludjeli ne znajući je li ono što ovo zrcalo pokazuje stvarno, ili uopće moguće. Sutra će, Harry, ovo zrcalo biti premješteno na novo mjesto. Molim te da ga ubuduće više ne tražiš. Ako ipak ikad opet naiđeš na njega, sad ćeš znati što je posrijedi. Nije dobro zanositi se snovima i zaboraviti živjeti, to dobro upamti! A sad se radije zaogrni opet tim svojim divnim plaštem i otiđi na počinak."

Harry ustane.

"Gospodine... profesore Dumbledore? Smijem li vas nešto pitati?"

"Eto, upravo si me nešto upitao", osmjehne se Dumbledore, "Ipak, možeš me još nešto pitati."

"A što vi vidite kad pogledate u ovo zrcalo?"

"Ja? Ja vidim sebe kako u ruci držim par debelih, vunениh čarapa."

Harry iskolači oči.

"Čovjek nema nikad dosta čarapa", produži Dumbledore. "Evo prošao je još jedan Božić a ja nisam dobio ni jedan par čarapa. Ljudi će mi i dalje darovati samo knjige."

Tek kad je opet legao u krevet, Harry pomisli da Dumbledore možda ipak nije bio posve iskren s njim. Međutim, odgurujući Šugonju sa svog jastuka, pomisli da je to bilo sasvim osobno pitanje.

GLAVA TRINAESTA

Nicolas Flamel

Dumbledore je uvjerio Harryja da će mu biti bolje da ne traži više zrcalo Erised, pa je Čarobni plašt nevidljivosti ostao do kraja božićnih blagdana složen na dnu njegova velikog kovčega. Harry bi bio isto tako najradije zaboravio što je vidio u zrcalu, ali nije mogao. Počeli su ga mučiti ružni snovi. Više puta je sanjao kako mu roditelji nestaju pri bljesku zelenog svjetla dok se netko smije visokim smijehom. "Vidiš da Dumbledore ima pravo, to bi te ogledalo moglo još izluditi", reče Ron kad mu je Harry ispriповjedio te snove.

Hermiona, koja se vratila dan prije nego što je počelo drugo polugodište, drukčije je gledala na te stvari. Ona je bila razapeta između užasa pri pomisli kako je Harry ustao iz kreveta i lunjao po školi tri noći za redom ("Što bi bilo da te je Filch ulovio!"), i razočaranja što nije bar otkrio tko je Nicolas Flamel.

Gotovo su već bili izgubili svaku nadu da će ikad otkriti Flamelovo ime u nekoj knjizi iz knjižnice, premda je Harry i dalje bio uvjeren da je naišao negdje na to ime. Čim je počelo drugo polugodište, opet su počeli listati knjige u knjižnici po desetak minuta za vrijeme odmora. Harry je imao još manje vremena od njih dvoje jer su opet počeli treninzi metloboja.

Wood je trenirao momčad oštrije nego ikad. Čak ni beskrajne kiše koje su smijenile snijeg nisu mu mogle pokvariti raspoloženje. Weasleyjevi su se tužili da je Wood postao pravi fanatik, ali Harry je bio na Woodovoj strani. Ako u sljedećoj utakmici pobijede Hufflepuffe, prestići će Slytherine u prvenstvu domova prvi put u sedam godina.

Neovisno o želji da pobijede, Harry je primijetio da ga ružni snovi manje muče nakon napornog treninga. Zatim, na treningu jednog neobično kišovitog dana, na blatnom terenu, Wood priopći momčadi jednu lošu vijest. Upravo se bio naljutio na Weasleyjeve koji su se neprestance obrušavali jedan na drugoga i pravili se da će pasti s metle.

"Prestanite se već jednom zezati!" proderao se Wood. "Upravo ćemo zbog takvih gluposti izgubiti meč! Ovu će tekmu suditi Snape, a znate da će on tražiti i najmanju izliku da oduzme bodove Gryffindorima!" Na te je riječi George Weasley doista pao s metle.

"*Snape* će nam suditi!" probrgljao je blatnim ustima. "Pa kad je on uopće sudio utakmice? On nikako neće biti objektivan ako mi budemo imali priliku prestići Slytherine."

I ostali su članovi momčadi sletjeli do Georgea da se pridruže njegovim prigovorima.

"Nisam ja tomu kriv", reče Wood. "Mi se samo moramo potruditi da igramo fer kako ne bismo Snapeu dali razloga da nas ošteti."

"Sve je to lijepo i dobro", pomisli Harry, samo što je on imao još jedan razlog više ne željeti da Snape bude u njegovoj blizini za vrijeme utakmice.

Ostali su se suigrači nakon treninga zadržali još neko vrijeme da popričaju kao i obično, ali se Harry odmah zaputi u društvenu prostoriju Gryffindora, u kojoj zatekne Rona i Hermionu kako igraju šah. Šah je bilo jedino natjecanje u kojem je Hermiona redovito gubila.

Harry i Ron su držali da je to dobro za nju.

"Nemoj mi sad ništa govoriti", reče Ron kad je Harry sjeo do njih.

"Moram se koncent..." Tada spazi Harryjevo lice i nastavi: "Što ti je? Grozno izgledaš."

Harry im tiho, da ga nitko drugi ne čuje, ispriповjedi sve o Snapeovoj iznenadnoj, zloslutnoj želji da sudi metlobojsku utakmicu.

"Nemoj radije igrati!" odmah mu reče Hermiona.

"Reci im da si bolestan", dopuni je Ron.

"Pravi se da si slomio nogu", predloži mu Hermiona.

"*Stvarno* slomi nogu!" reče mu Ron.

"Ne mogu", odgovori Harry. "Nemamo nijednog rezervnog tragača. Ako se ja izvučem, Gryffindori neće moći uopće igrati."

Uto u društvenu prostoriju upadne Neville. Nikom nije bilo jasno kako se provukao kroz rupu ispod

portreta, jer su mu noge bile vezane na način koji su odmah prepoznali kao urok sputanih nogu. Morao je sve do Gryffindorske kule skakutati poput zeca.

Svi su mu se smijali osim Hermione, koja mu je priskočila u pomoć i izbacila ga protuurokom. Neville je tada raširio noge i ustao dršćući cijelim tijelom.

"Što se dogodilo?" upita ga Hermiona i povede do Harryja i Rona da sjedne uz njih.

"Malfoy", odgovori Neville drhtavim glasom. "Sreo sam ga ispred knjižnice. Rekao mi je da baš traži nekog na kome će iskušati taj urok."

"Idi odmah k profesorici McGonagall!" reče mu Hermiona. "Prijavi ga!"

Neville odmahne glavom.

"Ne želim imati još više nepravilnosti", promumlja.

"Moraš mu se, Neville, suprotstaviti!" reče Ron. "On je navikao gaziti sve oko sebe, ali to nije razlog da legneš pred njega da mu bude lakše."

"Ne moraš mi govoriti da sam prevelika kukavica da budem Gryffindor, to mi je Malfoy već rekao", zajeca Neville.

Harry opipa džep na pelerini i izvadi iz njega čokoladnu žabu, posljednju koja mu je još ostala iz kutije koju mu je poklonila Hermiona za Božić. Dade taj slatkiš Nevilleu, koji samo što ne zaplače.

"Ti sam vrijediš koliko tucet Malfoya", reče Harry. "Zar te nije Razredbeni klobuk dodijelio Gryffindorima? A gdje je Malfoy? Među onim smrdljivim Slytherinima!"

Dok je razmatrao čokoladnu žabu, Nevilleu su zatitrale usne od slabašna osmijeha.

"Hvala ti, Harry... Idem radije spavati... Hoćeš li možda sličicu, ti ih skupljaš, je li?"

Dok je Neville odlazio, Harry pogleda sličicu iz serije *Slavni čarobnjaci*.

"Opet Dumbledorea", reče. "Njega sam i prvog dobio..."

Iznenada zine. Zagleda se u poledinu sličice. Zatim pogleda Rona i Hermionu.

"*Našao sam ga!*" šapne im. "Našao sam Flamel! Jesam li vam rekao da sam negdje naišao na to ime? Bilo je to u vlaku kad smo dolazili ovamo. Poslušajte ovo: 'Profesor Dumbledorea posebice se proslavio pobjedom nad crnim magom Grindelwaldom 1945. godine, *otkrivem dvanaest načina uporabe zmajevske krvi* i svojom alkemičarskom djelatnošću sa suradnikom Nicolasom Flamelom!'"

Hermiona skoči na noge. Ovako uzbuđena nije bila otkako su dobili ocjene za prvu domaću zadaću.

"Čekajte me!" reče im i odjuri uza stube do ženskih spavaonica.

Harry i Ron jedva su imali toliko vremena da razmijene začuđene poglede prije nego što se ona trkom vrati s pozamašnom starom knjigom u naručju.

"Uopće se nisam sjetila pogledati u ovu knjigu!" uzbuđeno prošapće. "Posudila sam je iz knjižnice prije više tjedana kao lakše štivo."

"*Lakše?*" ponovi Ron, ali mu Hermiona reče neka radije šuti dok ona ne potraži nešto u ovoj knjizi, pa je uzme grozničavo listati mrmljajući nešto za se.

Napokon nađe ono što je tražila.

"Zнала sam! *Zнала sam!*"

"Smijemo li sad i mi progovoriti?" progundā Ron, ali se Hermiona ne obaziraše na nj.

"Nicolas Flamel", prošapće dramatičnim glasom, "*jedini je poznati tvorac kamena mudraca!*"

Ove riječi ipak nisu polučile učinak kakav je ona očekivala.

"Čega?" priupitaju je Harry i Ron uglas.

"Ama, zar vas dvojica zbilja ništa ne čitate? Pazite dobro... pročitajte radije ovo ovdje!"

Stara znanost alkemije bavi se stvaranjem kamena mudraca, legendarne supstancije koja ima začudnu moć. Taj kamen pretvara svaku kovinu u čisto zlato, a proizvodi i eliksir života koji čini besmrtnim one koji ga piju. Tijekom stoljeća često se pisalo o kamenu mudraca, ali jedini takav kamen koji danas postoji pripada g. Nicolasa Flamelu, glasovitom alkemičaru i ljubitelju opera. G. Flamel, koji je lani proslavio svoj šest stotina i šezdeset peti rođendan, živi mirnim životom u Devonu sa suprugom Perenellom (šest stotina i pedeset osam godina starom).

"Kužite?" reče im Hermiona kad su Harry i Ron pročitali tu natuknicu. "Onaj pas sigurno čuva Flamelov kamen mudraca! Kladila bih se da je on zamolio Dumbledorea da mu ga čuva na sigurnom mjestu, jer su njih dvojica prijatelji i jer je on znao da netko puca na taj kamen. Zato je i želio da se kamen premjesti iz Gringotts!"

"Kamen kojim se stvara zlato i koji donosi besmrtnost!" reče Harry. "Nije čudo što Snape puca na njega! Svatko bi htio imati takav kamen."

"I nije čudo što nismo našli Flamela u onom *Pregledu najnovijeg razvitka čarobnjaštva*", pripomene Ron.

"On ne spada baš u najnovije doba ako mu je šest stotina i šezdeset pet godina, je li?"

Sutradan ujutro na satu Obrane od crne magije, dok su zapisivali razne načine liječenja od ugriza vukodlaka, Harry i Ron još su raspravljali o tome što bi oni učinili kad bi imali kamen mudraca. Tek kad je Ron rekao da bi kupio čitavu metlobojsku momčad, Harry se sjeti Snapea i skorašnje utakmice.

"Ipak ću igrati!" rekao je Ronu i Hermioni. "Kad ne bih igrao, svi bi Slytherini pomislili da se bojim ogledati se sa Snapeom. AH ja ću im pokazati... ako pobijedimo, zbrisat ćemo im smiješke s lica."

"Samo ako tebe oni ne zбриšu s terena!" reče Hermiona.

Međutim, kako se utakmica približavala, Harry je bivao sve nervozniji, bez obzira na ono što je govorio Ronu i Hermioni. Ni ostali članovi momčadi nisu bili spokojni. Divna je bila pomisao da će Gryffindori prestići Slytherine u Međudomskom prvenstvu, jer u tome još nitko nije uspio u posljednjih sedam godina, ali kako će to ostvariti uz suđenje onako pristrana suca?

Harry nije bio načisto da li mu se to samo pričinja, ali na Snapea je nailazio kamo god bi pošao. Na mahove se čak pitao da ga Snape možda ne slijedi ne bi li ga gdje god uhvatio nasamo? Predavanja Čarobnih napitaka postala su prava mora svakog tjedna - Snape ga je tako strašno mučio. Da možda nije saznao da su oni otkrili tajnu kamena mudraca? Harryju nije bilo jasno kako je on to mogao saznati, ali je kadikad imao grozan osjećaj da Snape umije čitati tuđe misli.

Kad su mu Ron i Hermiona sutradan popodne ispred svlačionice poželjeli sreću, Harry je znao da se oboje pitaju hoće li ga još ikad vidjeti živa. Nije to bila baš utješna spoznaja. Harry nije čuo gotovo ništa od Woodovih riječi ohrabrenja pred samu utakmicu dok je oblačio metlobojsku pelerinu i uzimao u ruke svoj Nimbus 2000.

Dotle su Ron i Hermiona sjeli na tribinama uz Nevillea, kojem nije bilo jasno zašto su njih dvoje tako neraspoloženi, ni zašto su sa sobom na utakmicu donijeli svoje čarobne štapiće. Ni Harry nije znao da su Ron i Hermiona u potaji vježbali urok za sputavanje nogu. Tu su ideju preuzeli od Malfoya koji ju je iskušao na Nevilleu, i bili su spremni primijeniti je protiv Snapea ako pokaže i najmanju želju da naudi Harryju.

"Pazi, nemoj zaboraviti da urok glasi *Locomotor Mortis*", promrmrljala je Hermiona dok je Ron turao štapić u rukav.

"*Znam*", odbrusi joj Ron. "Nemoj me tupiti."

Wood je u svlačionici pozvao Harryja na stranu.

"Ne bih htio vršiti pritisak na tebe, Potter, ali ako nam je ikad bilo potrebno što prije uloviti zvrčku, onda je to upravo sada. Gledaj da okončaš tekmu prije nego što Snape doprije previše iskazati naklonost Hufflepuffima."

"Cijela je škola na tribinama!" reče Fred Weasley izvirujući kroz vrata svlačionice. "Čak je... bogami... i Dumbledore došao na tekmu!"

Harryju poskoči srce od radosti.

"*Dumbledore?*" ponovi i jurne do vrata da se uvjeri u istinitost Fredovih riječi. I doista, nije bilo teško prepoznati onu srebrnu bradu.

Harry bi se bio najradije nasmijao na sav glas od olakšanja. Sad se nije imao čega bojati. Snape se jednostavno neće usuditi da mu na bilo koji način naudi dok utakmicu gleda Dumbledore.

Možda je zato Snape bio onako srdit kad su momčadi izlazile na teren. Primijetio je to i Ron.

"Nisam još nikad vidio Snapea tako pokunjena", reče on Hermioni. "Pazi... počelo je. Joj!"

Netko je udario Rona u šiju. Bijaše to Malfoy.

"Ah, oprosti, Weasley, nisam te primijetio."

Malfoy se cerio Crabbeu i Goyleu od uha do uha.

"Baš me zanima koliko će dugo ovaj put Potter izdržati na metli. Hoće li se tko kladiti sa mnom? Hoćeš li ti, Weasley?"

Ron mu ne odgovori. Snape je upravo dosudio kazneni udarac u korist Hufflepuffa zato što ga je George Weasley pogodio maljcem.

Hermiona, koja je sve prste prekrížila u krilu, netremice je zurila u Harryja, koji je kružio nad terenom poput jastreba tražeći pogledom zvrčku.

"Znate li kako ja mislim da se biraju igrači za momčad Gryffindora?" glasno će opet Malfoy nakon nekoliko minuta, kad je Snape bez ikakva razloga poklonio još jedan kazneni udarac Hufflepuffima.

"To su vam sve dečki vrijedni žaljenja. Evo vidite, Pottera žale zato što je ostao bez roditelja, a

Weasleyjeve zato što su uvijek bez love... pa i ti bi, Longbottom, morao biti u njihovoj momčadi zato što nemaš pameti."

Neville pocrveni kao rak, ali se okrene na sjedalu da pogleda Malfoya u oči.

"Ja sam vrijedim tucet takvih kao što si ti, Malfoy", promuca.

Malfoy, Crabbe i Goyle prasnu u grohotan smijeh, ali Ron se još nije usuđivao odvojiti očiju od utakmice, pa samo reče:

"Reci mu samo, Neville, što ga ide!"

Ronu su živci bili napeti kao strune zbog strepnje za Harryja.

"Pazi, Malfoye... ako još samo pisneš..."

"Rone!" iznenada će Hermione. "Harry!..."

"Što? Gdje?"

Harry se odjednom spektakularno sunovratio, što je izmamilo uzdahe i klicanje općinstva. Hermiona ustane i gurne u usta prekržiene prste dok se Harry obrušavao prema zemlji kao tane.

"Imaš sreću, Weasley, Potter je sigurno na zemlji primijetio nekakvu lovu!" dobaci mu Malfoy.

Ronu prekipi. Prije nego što se Malfoy uspio snaći, Ron je bio na njemu i pritisnuo ga o tlo. Neville se malo skanjivao, a onda se popeo preko naslona svog sjedala da pomogne Ronu.

"Naprijed, Harry!" podvrisne Hermiona i skoči na svoje sjedalo da bolje vidi kako Harry juri ravno na Snapea... nije ni primijetila kako se Malfoy i Ron dotle valjaju ispod njena sjedala, niti čula stenjanje i jauke iz vrtloga šaka što su ga tvorili Neville, Crabbe i Goyle.

Visoko u zraku Snape se okrene na metli taman na vrijeme da vidi kako nešto skrletne leti mimo njega promašivši ga tek za koji centimetar. Sljedećeg se trenu Harry zaustavi u padu i slavodobitno podigne uvis ruku u kojoj je držao zvrčku.

Na tribinama nastane urnebes. Ovo će zacijelo biti rekord, nitko se nije sjećao da je zvrčka ikad tako brzo ulovljena.

"Rone! Rone! Gdje si? Gotova je utakmica! Harry je pobijedio! Mi smo pobijedili! Gryffindori su prešli u vodstvo!" vrištala je Hermiona od veselja pocupkujući na svom sjedalu i grleći Parvati Patil u redu pred sobom.

Na tridesetak centimetara od zemlje Harry skoči s metle. Nije mogao vjerovati sam sebi. Uspio je... utakmica je završila, jedva da je potrajala pet minuta. Kad su se Gryffindori razmiljeli po terenu, ugledao je Snapea kako slijeće nedaleko od njega, stisnutih usana i blijed kao krpa. Zatim Harry osjeti nečiju ruku na ramenu i ugleda pred sobom Dumbledoreovo nasmiješeno lice.

"Bravo", reče mu Dumbledore tiho tako da ga je samo on mogao čuti. "Drago mi je što vidim da se nisi u mislima previše bavio onim zrcalom... što si bio zaokupljen drugim stvarima... svaka ti čast!..."

Snape ogorčeno pljune na zemlju.

Harry je nakon nekog vremena izašao sam iz svlačionice da spremi svoj Nimbus 2000 u spremište metli. Nije se sjećao da je ikad bio sretniji. Zaista je učinio nešto na što je mogao biti ponosan... nitko više neće moći reći da je on tek slavno ime. Nikad mu nije večernji zrak tako slatko mirisao. Hodajući po mokroj travi, ponovo je proživljavao u mislima posljednji sat vremena, sretnu mješavinu doživljaja: Gryffindori trče da ga podignu na ramena, Ron i Hermiona u daljini đipaju od veselja, Ron mu kliče iako mu krv curi iz nosa.

Došao je do spremišta, naslonio se na drvena vrata i pogledao Hogwarts, na kojem su se prozori crvenjeli od večernjeg rumenila.

Gryffindori su prešli u vodstvo! Uspio je, pokazao je Snapeu...

A kad je već pomislio na Snapea...

Zakukuljena prilika hitro je sišla niz vanjske stube dvorca. Ne želeći očito biti viđena, pošla je brzim korakom prema Zabranjenoj šumi. Gledajući za njom, Harry smetne s uma izvojevanu pobjedu.

Prepoznao je onaj hod nalik na šuljanje. Snape se prikrada Zabranjenoj šumi dok su svi ostali na večeri... što to znači?

Harry ponovo skoči na svoj Nimbus 2000 i poleti. Kružeći nečujno nad dvorcem, vidio je kako Snape trči u šumu. Letio je za njim.

Drveće bijaše tako gusto da nije primijetio kamo je Snape otišao.

Kružio je sve niže i niže dodirujući najviše granje drveća dok ne začuje nečije glasove. Poleti prema njima i bešumno se spusti na visoku bukvu.

Oprezno pode po debeloj grani držeći metlu čvrsto u rukama i gledajući kroz krošnju.

Dolje, na sjenovitu proplanku, stajao je Snape, ali ne sam. S njim je bio Quirrell. Harry mu nije uspio razaznati izraz na licu, ali je Quirrell mucao više nego ikad. Harry načuli uši ne bi li razabrao što govore.

"... n-ne znam, S-severuse, z-zašto ste htjeli da se baš ovdje s-s-sastanemo..."

"Ah, želio sam da to ostane među nama", odvrati Snape ledenim glasom. "Uostalom, učenici ne bi smjeli ništa znati o kamenu mudraca."

Harry se sagne naprijed. Quirrell je nešto mumljao. Snape ga presiječe u riječi:

"Jeste li konačno pronašli način na koji možemo proći pokraj one Hagridove beštije?"

"Ali, S-s-severuse, ja..."

"Valjda, Quirrelle, ne želite od mene napraviti neprijatelja?" priupita ga Snape i približi mu se za još jedan korak.

"Ja n-ne znam što vi..."

"Znate vi jako dobro što ja mislim."

U blizini tako glasno hukne sova da Harry umalo da ne padne s drveta. Održi se ipak na grani i začuje Snapea: "... taj vaš mali hokus-pokus. Ja čekam."

"Ali ja n-n-ne..."

"Dobro, onda", odsiječe Snape. "Uskoro ćemo opet popričati, nakon što malo bolje promislite i odlučite se komu ćete se prikloniti."

Pa prebaci pelerinu preko glave i ode s proplanka. Bio je već sumrak, ali je Harry još vidio Quirrella kako nepomično stoji, kao da se skamenio.

"Harry, gdje si *bio*?" prokriješti Hermiona.

"Pobijedili smo! Ti si pobijedio! Pobijedili smo!" vikne Ron i potapše Harryja po leđima. "Ja sam pak Malfoyu nabio šljivu na oko, a Neville se sam uhvatio ukoštac s Crabbeom i Goyleom! Još je bez svijesti, ali Madame Pomfrey kaže da će sve biti u redu... Prestigli smo Slytherine! Svi tebe čekaju u društvenoj prostoriji, slavimo pobjedu, Fred i George zdirali su nešto kolača i pića iz kuhinje."

"Manite se sad toga", izusti Harry bez daha. "Hajdemo u neku praznu sobu da vam nešto ispričam..."

Prije nego što je zatvorio vrata za sobom, provjerio je još da se tu negdje ne krije Peeves, a onda im ispričao što je sve vidio i čuo.

"Imali smo dakle pravo, riječ je o kamenu mudraca, i Snape nastoji prisiliti Quirrella da mu pomogne da dođe do njega. Pitao ga je zna li možda kako bi se moglo proći pokraj Bundija... i rekao je nešto o Quirrellovu 'hokus-pokusu'... rekao bih da kamen ne čuva samo Bundi nego vjerojatno i masa čarolija, i da Quirrell mora pronaći neke čini protiv crne magije kako bi se Snape mogao probiti..."

"Ti onda misliš da je kamen na sigurnom mjestu samo dok Snape ne slomi Quirrella?" zabrinuto ga upita Hermiona.

"Do utorka će kamen nestati", ustvrdi Ron.

GLAVA ČETRNAESTA

Norbert-Norveški Kukudrilo

Quirrell je, međutim, vjerojatno bio ipak čvršći nego što su oni mislili. U sljedećim tjednima činilo se da je sve bljeđi i mršaviji, ali se ne bi reklo da je popustio.

Kad god bi prolazili pokraj hodnika na trećem katu, Harry, Ron i Hermiona prislanjali su uši na vrata da provjere da li Bundi još unutra reži. Snape se motao okolo mrzovoljno kao i obično, što je jamačno značilo da je kamen još na sigurnom mjestu. Kad god bi Harry tih dana susreo Quirrella, nastojao ga je smiješkom ohrabriti, a Ron je počeo koriti one koji su se rugali Quirrellovu mucanju.

Hermiona je ipak imala na umu nešto više od kamena mudraca.

Ona je razradila vremenski raspored za utvrđivanje školskog gradiva i počela raznobojnim olovkama potcrtavati bilješke s predavanja. Harry i Ron ne bi imali ništa protiv toga, da ona nije neprestano i njih gnjavila da to isto učine.

"Hermiona, ima još čitava vječnost do ispita."

"Deset tjedana", odbrusi im ona. "To nije vječnost, za Nicolasa Flamela to je tek jedna sekunda."

"Ali mi nemamo šest stotina godina", podsjeti je Ron. "Uostalom, što imaš ti utvrđivati gradivo kad već sve znaš?"

"Zašto utvrđujem gradivo? Pa, jeste li vi poludjeli? Je li vama jasno da moramo položiti te ispite ako želimo prijeći na drugu godinu? Ti su ispiti neobično važni, trebalo je da se još prije mjesec dana počnem spremati za njih, ne znam što mi je bilo..."

Na žalost, činilo se da i profesori prosuđuju slično kao ona. Toliko su ih zatrpavali domaćim zadaćama da im uskrсни blagdani nisu ni izdaleka bili tako ugodni kao božićni. Bilo je teško opustiti se kad je Hermiona uz njih nabrajala dvanaest načina uporabe zmajevske krvi ili vježbala pokrete čarobnim štapićem. Stenjući i zijevajući, Harry i Ron provodili su veći dio slobodnog vremena s njom u knjižnici nastojeći svladati sve dodatne zadatke.

"Ja ovo nikad neću upamtiti!" planuo je Ron jednog popodneva, odložio pero na stol i čeznutljivo se zagledao kroz prozor knjižnice.

Bijaše to prvi uistinu lijep dan u posljednjih nekoliko mjeseci. Nebo je bilo vedro i plavo kao razlićak, a u zraku se osjećao dah ljeta.

Harry, koji je u knjizi *Sto čarobnih trava i gljiva upravo* tražio 'jasenak', nije digao pogled sve dok Ron nije rekao:

"Hagrid! Što ćeš ti u knjižnici?"

Hagrid, koji u svom ogrtaču od krtičjeg krzna nikako nije pristajao u tu sredinu, dovukao se do njih držeći nešto u ruci iza leđa.

"Onako, samo gledam", odgovori nesigurnim glasom, čime je odmah probudio njihovu radoznalost. "A šta vas troje smjerate?"

Odjednom ih nepovjerljivo pogleda. "Ne tražite valjda još Nicolasa Flamela?"

"Ah, već smo poodavno otkrili tko je on", važno odgovori Ron. "A znamo i što onaj pas tamo čuva, kamen mu..."

"Pssst!" Hagrid se Obazre da vidi ne sluša li ih tkogod. "Nemojte sad o tome zijat, šta vam je?"

"Zapravo smo te htjeli nešto priupitati", reče Harry. "Recimo, što još osim BUNDIJA čuva taj kamen?..."

"PSSST!" opet će Hagrid. "Čujte... dođite poslije k meni, al pazite, ja vam ništa ne obećavam da ću vam reć. Samo nemojte o tome brbljat ovdje, učenici ne smiju o tome ništa znat. Mislit će još da sam vam ja to reko..."

"Dobro, onda, do viđenja", reče mu Harry.

Hagrid ode dalje, stružući nogama po podu.

"A što je ono skrivao iza leđa?" zamišljeno ih priupita Hermiona.

"Misliš da je to nešto u vezi s kamenom?"

"Idem baš pogledati u kojem je dijelu knjižnice bio", reče Ron, komu je dodijalo učenje. Nakon minute-dvije vrati se s naramkom knjiga koje baci na stol.

"Zmajeви!" šapne. "Hagrid je tražio knjige o zmajevima! Pogledajte samo ove naslove: *Vrste zmajeva u Velikoj Britaniji i Irskoj*, *Od jajeta do pakla*, *Priručnik za vlasnike zmajeva*."

"Hagrid je oduvijek želio imati zmaja. Rekao mi je to prvog dana kad smo se upoznali", reče Harry.

"Ali to je protuzakonito", napomene Ron. "Uzgoj je zmajeva zabranjen Čarobnjačkom konvencijom iz 1709. godine, to je bar općepoznato. Bilo bi teško spriječiti bezjake da nas otkriju kad bismo u vrtu iza kuće držali zmajeve. Uostalom, zmajeve ne možeš pripitomiti, suviše su opasni. Da ste samo vidjeli kakve je opekotine zadobio Charlie od divljih zmajeva u Rumunjskoj!"

"Ali u *Britaniji* nema divljih zmajeva?" priupita ga Harry.

"Kako ih ne bi bilo", odgovori Ron. "Postoje obični velški zeleni i hebridski crni. Mogu vam reći da Ministarstvo magije ima grdnih muka da to prikrije. Naši moraju neprestano čarati bezjake koji su otkrili zmajeve da zaborave na njih."

"Ama, što to, zaboga, Hagrid smjera?" priupita Hermiona.

Kad su nakon sat vremena pokucali na vrata lovočuvareve kolibe, začudili su se što su na prozorima navučeni zastori. Hagrid je viknuo:

"Ko je to?" prije nego što ih je pustio unutra i onda brže-bolje opet zatvorio vrata za njima.

Unutra je bilo zagušljivo od vrućine. Premda je bio topao dan, u kaminu je gorjela vatra. Hagrid im je skuhaio čaj i ponudio ih sendvičima s mesom od zerdava, ali su ih oni odbili.

"I tako... tjeli ste me nešto pitat?"

"Da", potvrdi Harry. Nije bilo smisla okolišati. "Pitali smo se bi li nam mogao reći što još osim Bundija čuva kamen mudraca?" Hagrid se namršti.

"Dabome da ne mogu", odgovori. "Pod broj jedan, to ni ja ne znam. Pod broj dva, vi ionako već previše toga znate, pa vam ne bi reko ni kad bi znao. Postoji valjan razlog zašto je taj kamen tu. Skoro su ga ukrali iz Gringotts... valjda ste već i sami na to nadošli? Ne ide mi u glavu ni kako ste saznali za Bundija?"

"Ma daj, Hagride, ti nam možda to ne želiš reći, ali to sigurno dobro znaš, jer znaš sve što se ovdje događa", reče mu Hermiona toplim, laskavim glasom. Hagridu zadrhti brada. Opaze da se smješka.

"Nas jedino zanima tko je zapravo *organizirao* to čuvanje", nastavi Hermiona. "Zanima nas u koga je Dumbledore, osim u tebe, imao toliko povjerenja da ga je zamolio za pomoć?"

Hagrid se na te riječi sav nadme. Harry i Ron zadovoljno pogledaju Hermionu.

"Pa, sad, mislim da bi vam to ipak moglo reći... da vidimo... Bundija je on posudio od mene... a neki su profesori bacili čini... profesorica Sprout... profesor Flitwick... profesorica McGonagall..." nabrajao je redom na prste. "Profesor Quirrell... a nešto je, dabome, napravio i sam Dumbledore. Čekajte malo, još sam nekog zaboravio? Ah, da, profesora Snapea."

"Snapea?"

"Aha... valjda ne sumljate više u njeg? Vidite, Snape je pomogao u *čuvanju* kamena, pa neće bit da bi ga tjeo ukrast!"

Harry je znao da Ron i Hermiona misle isto što i on. Ako je i Snape sudjelovao u čuvanju kamena, onda mu nije bilo teško doznati kako ga ostali profesori čuvaju. Vjerojatno zna sve o tome... osim, čini se, Quirrellovu čaroliju, i kako da prođe pokraj Bundija.

"Ti valjda jedini, Hagride, znaš kako se može proći pokraj Bundija?" napeto ga priupita Harry. "I to ne bi valjda nikom otkrio? Čak ni jednom od profesora?"

"To ne znade niko živ izim Dumbledorea i mene", ponosno će Hagrid.

"E pa, i to je nešto", promrmlja Harry prijateljima. "Hagride, možeš li malo otvoriti prozor? Ja ću se ovdje živ skuhati."

"Ne mogu, Harry, žao mi je", odvrati Hagrid. Harry opazi kako je Hagrid zirnuo na vatru. I Harry pogleda na tu stranu.

"Hagride... što ti je to?"

Ali već je znao što je to. Usred vatre, ispod kotlića, nalazilo se golemo, crno jaje.

"Ah", izusti Hagrid nervozno mrseći bradu. "To je... ovaj..."

"Otkud ti to, Hagride?" upita ga Ron i čučne uz vatru da bolje promotri jaje. "To si morao skupo platiti."

"Dobio sam ga na kartama", odgovori Hagrid. "Sinoć. Bio sam dolje u selu da nešto popijem, pa sam se s

nekim neznancem i pokarto. Al, da vam pravo kažem, mislim da je njemu bilo i drago da ga se riješi."

"Ama, što ćeš s tim zmajem kad se izleže?" upita ga Hermiona.

"Ma čito sam ja nešto o tome", reče Hagrid i izvuče ispod jastuka nekakvu knjižurinu. "Ovo sam posudio u knjižnici... *Uzgoj zmajeva za zabavu i korist...* malo je zastarjela stvar, dabome, al se tu može svašta nać.

Jaje treba držat u vatri jer ga mater grije svojim dahom, a kad se izleže, treba ga svakih pol sata ranit kantom konjaka pomiješanog sa pilećom krvlju. I pogledajte ovo ovdje... ovako se mogu prepoznat različita jaja... ovo što ja imadem, to je norveški kukudrilo. To vam je rijetka vrst zmaja."

Iako se činilo da je vrlo zadovoljan sobom, Hermiona nije bila zadovoljna.

"Hagride, pa ti ovdje živiš u *drvenjari*", reče mu.

Ali Hagrid je nije slušao. Veselo je nešto pjevušio podjarujući vatru.

Sad su imali još jednu brigu više - što će biti s Hagridom ako itko dozna da u svojoj kolibi skriva zakonski zabranjenog zmaja?

"Da mi je znati kako je to živjeti u miru božjem", uzdahne Ron.

Iz večeri uvečer mučio ih je sve veći broj domaćih zadaća. Hermiona je sad i njima dvojici izradila vremenski raspored za utvrđivanje gradiva.

Njih je to izluđivalo.

A onda je jednog jutra, za doručkom, Hedviga donijela Harryju još jednu poruku od Hagrida. U njoj su stajale samo dvije riječi: *Leže se.*

Ron je htio izostati sa sata Travarstva i odmah skoknuti do Hagridove kolibe, ali Hermiona nije htjela ni čuti za to.

"Hermiona, koliko ćemo puta u životu moći vidjeti zmaja kako se leže?"

"Moramo ići na predavanja, inače ćemo imati neprilika, a to nije još ništa prema onome u što će se uvaliti Hagrid kad netko prokuži što on radi..."

"Ma daj prestani!" šapne joj Harry.

Malfoy je u blizini stajao kao ukopan osluškujući. Što je od njihova razgovora čuo? Harryju se nije ni najmanje sviđao izraz na njegovu licu.

Ron i Hermiona prepirali su se za sve vrijeme dok su išli na Travarstvo. Na kraju je Hermiona pristala da za vrijeme jutarnjeg odmora svi skupa trknu do Hagrida. Kad je na kraju sata zazvonilo zvono u dvorcu, sve je troje bacilo svoje lopatice za vađenje bilja i pohrlilo preko dvorišta do Zabranjene šume. Hagrid ih je dočekao sav zajapuren i uzbuđen.

"Samo što se nije izlego!"

Uvede ih u kolibu. Jaje je ležalo na stolu. Na više je mjesta bilo popucalo. U jajetu se nešto micalo i čulo se nekakvo čudno pucketanje.

Svi su prikućili stolice stolu i promatrali jaje suzdržana daha.

Odjednom začuju nekakvo grebenje i jaje se rastvori. Mali zmaj ispadne na stol. Nije bio baš zgodan. Harry pomisli da izgleda kao zgužvani crni kišobran. Bodljikava krila bila su mu velika prema mršavu, kao ugljen crnu tijelu. Imao je dugačku njušku širokih nozdra, začetke rogova i izbuljene, narančaste oči. Kihnuo je. Dvije-tri iskre vrcnu mu iz gubice.

"Zar nije *lijep*?" promrmlja Hagrid i ispruži ruku da pogladi zmaja po glavi. Zmaj se okomi na njegove prste i iskesi šiljaste očnjake.

"Bože dragi, gle, pa on već pozna svoju mamicu!" usklikne Hagrid.

"Hagride," obrati mu se Hermiona, "koliko brzo zapravo rastu ta norveška kukudrila?"

Hagrid zausti da joj odgovori, ali iznenada problijedi kao krpa, skoči na noge i trkne do prozora.

"Što ti je?"

"Neko je zavirio unutra kroz zavjese... neki klinac... eno ga bježi natrag u školu."

Harry Jurne do vrata i pogleda van. Čak i s te udaljenosti prepozna bjegunca.

Malfoy je vidio zmaja.

Harry, Ron i Hermiona bili su sljedećeg tjedna vrlo nervozni zbog smiješka što je Malfoyu neprestano titrao na licu. Veći su dio slobodnog vremena provodili u Hagridovoj zamračenoj kolibi nastojeći ga urazumiti.

"Ma daj ga radije pusti", nagovarao ga je Harry. "Oslobodi ga!"

"Ne mogu", odgovori mu Hagrid. "Još je premali. Krepo bi."

Pogledaju zmaja. Za svega tjedan dana postao je tri puta duži nego što je bio. Iz nozdra mu je stalno

izbijao dim. Hagrid je bio toliko zaokupljen njime da uopće nije obavljao svoje lovočuvarske poslove. Po podu su ležale razbacane prazne boce konjaka i pileće perje.

"Odlučio sam ga prozvat Norbert", reče Hagrid gledajući zmaja zamagljenim pogledom. "Sad me već stvarno pozna. Pazite! Norberte! Norberte! Di ti je mamica?"

"Njemu nisu sve ovce na broju", šapne Ron Harryju na uho.

"Hagride," glasno će Harry, "ako ga zadržiš još dva tjedna, Norbert će ti prerasti kuću. A Malfoy bi te mogao svakog časa prijaviti Dumbledoreu."

Hagrid se ugrize za usnu.

"Ja... ja znadem da ga ne mogu dovijeka držat kod sebe, al ne mogu ga ni samo tako izbacit iz kuće, zbilja ne mogu."

Harry se iznenada obrati Ronu:

"Charlie!"

"Ni tebi nisu sve na broju", odvrati Ron. "Ja sam Ron. sjećaš se valjda?"

"Ma ne... mislim na Charlieja, na tvog brata Charlieja, u Rumunjskoj, gdje proučava zmajeve. Mogli bismo Norberta poslati njemu. Charlie bi se mogao pobrinuti za njega i onda ga pustiti u divljinu."

"Sjajno!" usklikne Ron. "Što ti, Hagride, veliš na to?"

Na kraju se Hagrid složio da bi mogli Charlieju poslati sovu da ga pitaju za mišljenje.

Sljedeći se tjedan dozlaboga otegao. U srijedu navečer sjedili su Hermiona i Harry sami u društvenoj prostoriji dugo nakon što su svi ostali otišli na počinak. Sat je upravo odbio ponoć kad se otvori rupa u zidu ispod portreta. Ron zbaci sa sebe Harryjev Čarobni plašt nevidljivosti, pa se pojavi pred njima. Vratio se iz Hagridove kolibe, gdje je pomogao Hagridu nahraniti Norberta. koji je sad žderao crknute štakore na košare.

"Ugrizao me!" reče i pokaže im šaku omotanu krvavim rupčićem. "Najmanje tjedan dana neću moći držati pero u ruci. Taj je zmaj stvarno najužasnija zvijer koju sam ikad vidio, a Hagrid se ponaša prema njemu kao da je to nekakav slatki mali zeko. Kad me ugrizao, Hagrid me još prekorio da sam ga uplašio. A kad sam odlazio, pjevao mu je uspavanku."

Netko pokuca na prozor u mraku.

"To je Hedviga!" reče Harry i pohrli da pusti sovu u sobu. "Sigurno nam nosi Charliejev odgovor!"

Sve troje zbiju glave da zajedno pročitaju pismo.

Dragi Rone!

Kako si? Hvala na pismu - vrlo bih rado preuzeo to norveško kukudrilo, ali će ga biti teško dopremiti ovamo. Mislim da bi najbolje bilo da mi ga pošaljete po nekim mojim prijateljima koji mi sljedećeg tjedna dolaze u posjet. Nevolja je samo u tome što ih nitko ne smije vidjeti da nose zakonski zabranjenog zmaja. Možete li prenijeti kukudrila na najviši toranj dvorca u subotu u ponoć? Tamo bi se moji prijatelji mogli sastati s vama i ponijeti ga sobom dok je još mrak. Odgovori mi što prije.

Voli te

Charlie

Svi se troje zgledaju.

"Imamo Čarobni plašt nevidljivosti", reče Harry. "Tu ne bi smjelo biti problema... ja mislim da je plašt dovoljno velik za nas dvojicu i Norberta."

To što su se oboje odmah složili s njegovim prijedlogom bio je znak da je za njima bio doista užasan tjedan dana.

Ali je uto iskrsnula nova zapreka. Sutradan ujutro Ronu je ugrizena šaka tako natekla da je bila dvaput veća nego inače. On nije bio načisto bi li se smio obratiti Madame Pomfrey - neće li ona možda prepoznati zmajevski ugriz? Ali popodne nije bilo druge. Rana je poprimila ružnu nijansu zelene boje. Očito su Norbertovi očnjaci bili otrovni.

Harry i Hermiona odjurili su na izmaku dana u bolničko krilo i zatekli Rona u krevetu u strašnom stanju.

"Nije mi samo šaka problem," šapnuo im je. "iako se osjećam kao da će mi otpasti. Malfoy je rekao Madame Pomfrey da želi posuditi od mene jednu knjigu, pa ga je ona pustila k meni, a on mi se onda narugao do mile volje. Stalno mi je prijetio da će joj reći što me je uistinu ugrizlo... ja sam njoj rekao da

me ugrizao pas, ali mislim da mi ne vjeruje... a sve to on radi zato što sam ga izlemao na tekmi."

Harry i Hermiona nastojali su umiriti Rona.

"Ma sve će to proći do subote u ponoć", reče mu Hermiona, ali to nipošto ne umiri Ron. Naprotiv, uspravi se u krevetu i oblije ga znoj.

"Do subote u ponoć!" izusti promuklim glasom. "Ma ne... ma ne... sad sam se tek sjetio... Charliejevo je pismo bilo u onoj knjizi koju sam posudio Malfoyu. Sad on točno zna na koji se način kanimo osloboditi Norberta."

Harry i Hermiona nisu imali prilike odgovoriti mu. U tom je trenu u sobu ušla Madame Pomfrey i otjerala ih rekavši im da se Ron mora dobro naspavati.

"Prekasno je da mijenjamo plan", reče Harry Hermioni. "Nemamo više kad poslati Charlieju još jednu sovu, a ovo nam je možda jedina šansa da se riješimo Norberta. Moramo prihvatiti rizik. Osim toga, *imamo* plašt o kojem Malfoy ništa ne zna."

Kad su otišli do Hagrida, on je porazgovarao s njima kroz prozor, dok je njegov pas Očnjak sjedio vani sa zamotanim repom.

"Ne mogu vas pustiti unutra", reče im bez daha. "Norbert je u nezgodnoj fazi, ali ću ja već s njim izaći na kraj."

Kad su mu rekli za Charliejevo pismo, navrle su mu suze na oči, ali je to možda bilo i zato što ga je Norbert baš u tom času ugrizao za nogu.

"Uuuu! Ma nije to ništa, ugrizo me samo za čizmu... igro bi se on sa mnom... ipak je on tek beba."

Beba tresne repom o zid tako da zazveče prozori. Harry i Hermiona vrate se u dvorac priželjkujući da subota što prije dođe.

Kad je došlo vrijeme da se Hagrid oprosti s Norbertom, bilo bi im ga možda i žao da nisu bili onako zabrinuti zbog onoga što moraju učiniti. Bijaše vrlo mračna, oblačna noć i malo su kasno stigli u Hagridovu kolibu, jer su morali pričekati da im se u predvorju skloni s puta Peeves, koji je trenirao tenis udarajući loptu o zid.

Hagrid je bio spremio Norberta u veliku košaru.

"Metnuo sam mu puno štakora i nešto konjaka za put", reče im prigušenim glasom. "I ubacio sam mu i njegova među da se poigra ako mu bude dosadno."

Iz košare su dopirali čudni zvuči po kojima je Harry zaključio da je Norbert otkinuo medi glavu.

"Pa-pa, Norberte!" zajeca Hagrid kad Harry i Hermiona pokriju košaru plaštem, pa se i sami zavuku pod njega. "Tvoja te mamica neće nikad, nikad zaboravit!"

Poslije im uopće nije bilo jasno kako su uspjeli odnijeti košaru do dvorca. Ponoć se bližila dok su nosili Norberta uz mramorne stube do predvorja i po mračnim hodnicima. Popeli su se zatim uz još jedne stube, pa još jedne... nije im mnogo pomogao ni prečac koji je Harry poznao.

"Još samo malo!" reče Harry bez daha kad su stigli do ispod najvišeg tornja.

Tada se iznenada pred njima nešto uskomeša tako da malne ispuste košaru iz ruku. Smetnuvši s uma da su nevidljivi, sklone se s košarom u sjenu i zagledaju se u obris dviju osoba koje su se natezale među sobom na udaljenosti od tri-četiri metra. Upali se svjetiljka.

Profesorica McGonagall, s mrežom za kosu na glavi i u kućnoj haljini s kariranim uzorkom, potezala je Malfoya za uho.

"Kazna!" vikala je na njega. "I dvadeset bodova manje za Slytherine!"

Kako se *usuđujete* lunjati okolo usred noći..."

"Ali, gospođo profesor, morate me shvatiti, dolazi Harry Potter... sa zmajem!"

"Kakve to gluposti govorite! Kako se usuđujete tako lagati! Hajdemo... još ću ja i s profesorom Snapeom porazgovarati o vama, Malfoye!"

Nakon toga je uspon uza strme zavoje stuba do vrha tornja bio prava igrarija. Tek kad su stupili na svjež noćni zrak, zbacili su sa sebe plašt, sretni što opet mogu slobodno disati. Hermiona čak i zapleše step.

"Malfoy je kažnjen! Najradije bih zapjevala!"

"Radije nemoj", zamoli je Harry.

Čekali su smijući se na Malfojev račun, a Norbert je dotle mlatio repom u košari. Nakon desetak minuta iz mraka se strmoglave prema njima četiri metle.

Charliejevi su prijatelji bili pravi veseljaci. Pokazali su Harryju i Hermioni konjsku opremu koju su sami izradili kako bi mogli zajedno nositi Norberta. Sva su se četvorica upregla u tu opremu da nose Norberta

između sebe, a onda su se Harry i Hermiona rukovali s njima i od srca im zahvalili na pomoći.

Napokon je Norbert poletio... odletio... i *nestao*.

Dok su se vraćati niza zavojite stube, srca su im bila isto tako laka kao i ruke, jer više nije bilo Norberta.

Nema više zmaja... Malfoy je kažnjen... što bi im još uopće moglo pokvariti sreću?

Odgovor na ovo pitanje dočekao ih je na dnu stuba. Čim su stupili u prvi hodnik, iz mraka izroni Filchove lice.

"E pa, lijepo, lijepo", prošapće on. "Sad ste zbilja u sosu!"

Čarobni plašt nevidljivosti zaboravili su bili na vrhu tornja.

GLAVA PETNAESTA

Zabranjena šuma

Nije moglo biti gore.

Filch ih je odveo u sobu profesorice McGonagall na prvom katu, gdje su sjedili i čekali bez riječi.

Hermiona je sva drhtala. Harryju su se po glavi motali alibiji, isprike i lude priče kojima bi zataškao pravo stanje stvari, a koje su sve bile slabije jedna od druge. Nije vidio kako bi se ovaj put uopće mogli izvući iz neprilike. Bili su stjerani u škripac.

Kako su mogli biti tako glupi da zaborave plašt na vrhu tornja?

Profesorica McGonagall neće uvažiti nikakav razlog što nisu bili u krevetu nego su se šuljali po školi u gluho doba noći, pogotovo što su se sami popeli na najviši toranj - zvjezdarnicu, na koju im je bio zabranjen pristup osim za predavanja iz astronomije. Ako se tomu još dodaju Norbert i Čarobni plašt nevidljivosti, mogu se slobodno početi pakirati za odlazak.

Je li Harry doista pomislio da ne može biti gore nego što jest? E, tu se prevario. Profesorica McGonagall dovela je sa sobom i Nevillea.

"Harry!" otelo se Nevilleu čim je spazio njih dvoje. "Ja sam vas tražio da vas upozorim da je Malfoy prijetio da će vas uloviti, i da imate zrna..."

Harry je snažno zavrtio glavom ne bi li ušutkao Nevillea, ali je profesorica McGonagall to primijetila. Kad se nadvila nad njih troje, reklo bi se da bi prije ona mogla početi rigati vatru nego Norbert.

"Nikad ne bih pomislila takvo što ni o kome od vas. Gospodin Filch mi je rekao da ste bili na zvjezdarnici.

A sad je jedan sat u noći! *Objasnite mi tu činjenicu.*"

Prvi put Hermiona nije znala odgovoriti na pitanje profesora. Zurila je u svoje papuče, nijema kao kip.

"Ja mislim da točno znam što se dogodilo", reče profesorica McGonagall. "Ne treba biti genijalan da se to odgonetne. Napunili ste Dracu Malfoyu uši o nekakvom zčaju kako bi ga digli iz kreveta i uvalili u nepriliku. Njega sam već ulovila. A vama je valjda smiješno što je i ovaj Longbottom ovdje čuo i povjerovao u tu priču?"

Harry ulovi Nevilleov pogled i pokuša mu bez riječi priopćiti da to nije istina, jer mu se učinilo da je Neville zgranut i uvrijeđen. Taj jadni nespretnjaković Neville - Harry je znao koliko ga je moralo stajati to što ih je potražio u mraku da ih upozori na Malfoya!

"Ja sam duboko razočarana u vama", nastavi profesorica McGonagall. "Četvero učenika nisu u svojim krevetima u istoj noći! Nikad nisam za takvo što čula! Mislila sam da vi, gospođice Granger, imate malo više pameti. A što se vas, gospodine Potter, tiče, mislila sam da vam Gryffindori ipak nešto više znače. Svi ćete troje biti kažnjeni... da, i vi, gospodine Longbottom, *ništa* vam ne da je za pravo da noću hodate po školi, pogotovo ovih dana, jer je to vrlo opasno... Gryffindori će zbog toga izgubiti pedeset bodova."

"*Pedeset?*" zinuo je Harry. Time će izgubiti vodstvo, vodstvo koje im je on donio u posljednjoj metlobojskoj utakmici.

"*Za svakoga po pedeset bodova*", produži profesorica McGonagall teško dišući na svoj dugi, šiljasti nos.

"Ali, gospođo profesor... molim vas..."

"*Pa, ne možete vi...*"

"Nemojte mi, Potter, ništa govoriti o tome što ja mogu a što ne mogu. A sad marš natrag u krevet, svi odreda! Nikad se još nisam ovako sramila zbog Gryffindora."

Ostali su dakle bez sto pedeset bodova! Na taj su se način Gryffindori našli na posljednjem mjestu. U jednoj su noći upropastili priliku koju su imali da osvoje Međudomski pokal. Harry se osjećao kao da mu se želudac okrenuo. Kako li će Gryffindori ovo nadoknaditi?

Te noći nije ni oka sklopio. Činilo mu se da satima sluša Nevillea kako jeca u jastuk. Harry se nije mogao dosjetiti ničega čime bi ga utješio.

Znao je da se Neville, kao i on, grozi jutro. Što će se dogoditi kad ostali Gryffindori saznaju što su njih troje učinili?

Isprva su Gryffindori, prolazeći sutradan ujutro pokraj orijaške pješčane ure na kojoj je stajao i broj

osvojenih bodova, pomislili da je posrijedi neka greška. Kako mogu odjednom imati sto pedeset bodova manje nego jučer? A onda se pronio glas da su upravo zbog Harryja Pottera, tog slavnog Harryja Pottera, njihova junaka iz dvije posljednje utakmice, izgubili sve te bodove, i zbog još dvoje glupih učenika prvog razreda...

Harry je od jednog od najomiljenijih i najuglednijih učenika u školi preko noći postao najomraženiji. Čak su se i Ravenclawi i Hufflepuffi okrenuli protiv njega jer su svi oni željeli da Slytherini izgube Međudomski pokal. Kud god je Harry išao, upirali su prstom u njega, nisu se trudili čak ni da tiše govore dok su ga obasipali uvredama.

Slytherini su mu pak pljeskali kad bi naišao kraj njih, pozdravljali ga zviždanjem i klicanjem:

"Hvala ti, Potter, zadužio si nas!"

Jedini je Ron ostao uz njega.

"Sve će to oni zaboraviti za koji tjedan! Gryffindori su zbog Freda i Georgea izgubili masu bodova otkako su njih dvojica ovdje, ali ih i dalje vole."

"Ali nikad nisu zbog njih izgubili sto i pedeset bodova u jedan mah, je li?" očajnički će Harry.

"Pa, ovaj... nisu", prizna Ron.

Bilo je malo prekasno da se nadoknadi šteta, ali se Harry zarekao da se ubuduće neće više petljati u stvari koje ga se ne tiču. Bio mu je pun nos šuljanja i uhodarenja. Bio je toliko posramljen da je otišao do Wooda i ponudio mu da se povuče iz metlobojske ekipe.

"Da se povučeš? *"zagrmio* je Wood. "Od kakve bi to bilo koristi?"

Kako ćemo uopće ponovo osvojiti izgubljene bodove ako ne pobjeđujemo u metloboju?"

Ali čak je i metloboj izgubio svaki čar. Suigrači nisu na treningu uopće razgovarali s Harryjem, a kad bi baš morali govoriti o njemu, radije su ga zvali "tragač".

I Hermiona i Neville su patili. Njima nije bilo tako teško kao Harryju jer nisu bili toliko poznati, ali ni s njima nije više nitko htio razgovarati. Hermiona se na predavanjima nije više onako isticala, nego je radije bez riječi, pognute glave, obavljala svoj posao.

Harryju je bilo gotovo i drago što se bliže ispiti. Zahvaljujući neumornom ponavljanju gradiva, nije toliko mislio na svoje jade. On, Ron i Hermiona držali su se po strani i učili do kasn'o u noć nastojeći upamtiti sastojke kompliciranih napitaka i naučiti napamet čarobne formule, memorirati godine čarobnjačkih otkrića i goblinskih pobuna...

A onda, oko tjedan dana prije početka ispita, Harryjeva je netom donesena odluka da se ni u šta ne miješa što ga se ne tiče, neočekivano stavljena na kušnju. Kad se jednog popodneva vraćao sam iz knjižnice, začuo je kako netko cmizdri u jednoj učionici na njegovu putu. Približivši se, prepoznao je Quirrellov glas:

"Ne... neću... nemojte opet, molim vas..."

Po glasu bi se reklo da mu netko prijeti. Harry se približi vratima.

"Ma dobro... dobro..." začuo je kako Quirrell jeca.

U idućem je trenutku Quirrell izjurio iz učionice popravljajući u hodu svoj turban. Bio je blijed i reklo bi se da će zaplakati. Otišao je dalje hitrim korakom. Harry je imao osjećaj da ga Quirrell nije ni primijetio.

Pričekao je dok mu koraci nisu zamrli u daljini, a onda je zavirio u učionicu. U njoj nije bilo nikoga, ali su vrata na drugom kraju bila odškrinuta. Harry već pode prema njima, ali se onda sjeti da se zarekao da se neće petljati u tuđe stvari.

Ipak bi se kladio u tucet kamena mudraca da je Snape maloprije izašao iz te učionice, a sudeći po ovome što je Harry netom čuo, Snape zacijelo sad hoda kao na federima, jer je očito Quirrell napokon popustio. Harry se vrati u knjižnicu, u kojoj je Hermiona upravo ispitivala Rona iz astronomije. Harry im ispriča što je vidio i čuo.

"Znači da je Snape uspio!" reče Ron. "Ako mu je Quirrell rekao kako da razbije njegovu čaroliju protiv crne magije..."

"Ali, tu je još i Bundi", priklopi Hermiona.

"Možda je Snape otkrio kako može proći pokraj njega a da nije ni pitao Hagrida?" reče Ron gledajući one tisuće knjiga oko njih.

"Kladio bih se da ovdje negdje postoji knjiga u kojoj piše kako se može proći pokraj troglave psine. Pa, što ćemo sad, Harry?"

U Ronovim se očima opet upalila iskra pustolovnog duha, ali mu Hermiona odgovori prije nego je Harry dospio išta reći:

"Idi k Dumbledoreu! To je trebalo već davno učiniti. Ako pokušamo išta na svoju ruku, sigurno ćemo izletjeti iz škole."

"Ali nemamo nikakvih *dokaza!*" odvrati Harry. "Quirrell je previše uplašen da bi potvrdio naše pretpostavke. Snape treba samo reći da ne zna kako je trol upao u školu u Noći vještica, i da nije u to vrijeme bio ni blizu trećeg kata... što mislite, kome će se više vjerovati, njemu ili nama? Nije baš nikakva tajna da ga mi mrzimo, pa će Dumbledore zaključiti da smo sve to izmislili kako bi mu on dao nogu. Ni Filch nam ne bi pomogao kad bi mu život ovisio o tome, on je previše dobar sa Snapeom, i mislit će da će biti to bolje što više učenika bude izbačeno iz škole. I nemojte zaboraviti da mi ne smijemo zapravo ništa znati o kamenu ni o Bundiju. Sve bismo to morali nadugačko i naširoko objašnjavati..."

Činilo se da je Hermionu uvjerio u svoje tvrdnje, ali ne i Rona.

"Ma, kad bismo bar malo pronjuškali..."

"Ne, ne," odsiječe Harry, "dosta smo već njuškali."

Potom razmota kartu Jupitera i počne učiti imena Jupiterovih mjeseci.

Sutradan ujutro, za doručkom, stigla su pisma za Harryja, Hermionu i Nevillea. U njima je bila ista poruka:

Vaša kazna započinje večeras u 11 sati, kad ćete se naći s g. Filchom u predvorju.

Prof. M. McGonagall

U onom svom uzbuđenju i jadu zbog bodova koje su izgubili, Harry je potpuno smetnuo s uma da moraju još izdržati i tu kaznu.

Gotovo je očekivao da će se Hermiona pritužiti kako će sad izgubiti čitavu jednu noć za utvrđivanje gradiva, ali Hermiona nije izustila ni riječi. Smatrala je, kao i Harry, da su zaslužili kaznu.

U 11 sati navečer oprostili su se s Ronom u društvenoj prostoriji i sišli s Nevilleom u predvorje. Filch ih je već čekao, a bio je tu i Malfoy.

Harry je bio smetnuo s uma da je i Malfoy kažnjen.

"Za mnom!" reče im Filch, koji je upalio fenjer i poveo ih van.

"Kladio bih se da ćete ubuduće malo bolje promisliti prije nego što opet prekršite školske propise, je li, a?" nastavi gledajući ih prijekim okom. "O, da... ako baš mene pitate, najbolji su vam učitelji težak rad i muke... Prava je šteta što su ukinute one stare dobre kazne... da nekoliko dana visite obješeni za zapešća sa stropa... Još ja držim u svom uredu lance za tu svrhu, čuvam ih u dobrom stanju za slučaj da opet zatrebaju... Tako je, idemo, i nemojte sad pomišljati na bijeg, jer biste se mogli još gore provesti..."

Hodali su kroz mravno dvorište. Neville je neprestano šmrcao.

Harry se pitao kakva li će biti kazna. Vjerojatno će biti nešto grozno, inače se Filch ne bi ovoliko veselio. Sjao je jarki mjesec, ali su ga oblaci povremeno zastirali pa je bivalo potpuno mravno. Harry je u daljini opazio osvijetljene prozore Hagridove kolibe. Tad začuje i povik izdaleka:

"Jesi to ti, Filch? Požuri da već jednoč krenemo."

Harryju poskoči srce od veselja. Ako budu s Hagridom, neće biti tako strašno. Vjerojatno mu se i lice ozarilo od olakšanja jer mu Filch dobaci:

"Da ne misliš možda da ćete se s tim klipanom zabavljati? E pa, sjeti se, dečko, da idete u šumu, a ja bih se stvarno iznenadio kad biste se iz nje svi vratili čitavi."

Neville tiho zacvili a Malfoy stane kao ukopan.

"U šumu?" ponovi glasom koji nije baš zvučao onako hladnokrvno kao obično. "Pa ne možemo mi tamo noću... tamo ima svakakvih zvijeri... ima čak i vukodlake, kao što sam čuo."

Neville se grčevito uhvati za rukav Harryjeve pelerine i proizvede glas kao da se guši.

"Lijepi izgledi, je li?" reče Filch gugućući od veselja. "Trebalo je misliti na vukodlake prije nego što ste upali u neprilike, je li?"

Iz mraka im dugim koracima priđe Hagrid, a njemu za petama Očnjak. Hagrid je nosio svoj veliki samostrel, a o ramenu tobolac sa strelicama.

"Bilo je već i vrijeme", reče. "Čekam vas dobrih pola sata. Je li sve u redu, Harry, Hermiona?"

"Ja ne bih, Hagrid, bio s njima previše ljubazan", hladno će Filch.

"Uostalom, oni su tu da ih kaznimo."

"Zato ste i zakasnili, jel'da?" reče Hagrid mršteći se. "Držo si im predavanje, a? Nije na tebi da to radiš. Ti si svoje obavio, a odavle ću ih ja dalje povest."

"Dobro, ja ću se u zoru vratiti po ono što od njih ostane", reče Filch pakosnim glasom, pa se okrene i pode natrag prema dvorcu njišući u hodu fenjer.

Malfoy se obrati Hagridu:

"Ja ne idem u tu šumu", reče. Harryju bijaše drago što mu je u glasu razabrao prizvuk panike.

"Ideš, ideš, ako kaniš ostati u Hogwartsu", osorno će Hagrid.

"Pogriješio si, i sad moraš to platiti."

"Ali to je nešto za slugu, a ne za učenike. Ja sam mislio da ćemo mi prepisivati za kaznu kućni red ili tako nešto. Kad bi moj otac znao što ja ovdje radim, on bi..."

"... on bi ti reko da ti je u Hogwartsu tako i nikako drugojačije", zareži Hagrid. "Prepisivat kućni red! Ko da bi od toga bilo kakve fajde?"

U ćeš napraviti nešto korisno ili ćeš naglavačke letiti iz škole. Ako misliš da bi ti čača više volio da budeš isključen, onda se vrati odmah u dvorac i pakuj se! Ajde!"

Malfoy je ostao stajati na mjestu. Bijesno pogleda Hagrida, a onda obori pogled.

"E, takva te volim", opet će Hagrid. "A sad me dobro svi slušajte, jerbo je ono šta ćemo noćas raditi jako opasno, i ja neću da se iko od vas nepotrebno izlaže opasnosti. Dođite sad načas vamo za mnom."

I odvede ih do ruba šume. Podigavši visoko fenjer, pokaže im usku, vijugavu stazu što se gubila među debelim crnim stablima. Kad su se zagledali u šumu, povjetarac im zadigne kosu.

"Pazite sad vamo," prosljedi Hagrid, "vidite ovo što se sjaji na zemlji? Ovo srebrno? To vam je krv jednoroga. Tu vam je negdje jednorog teško ranjen. Ovo je već drugi put ovoga tjedna. Prošle sam srijede našo jednog mrtvog u šumi. Sad ćemo svi skupa potražiti tu sirotu živinu.

Možda ćemo ju morati i usmrтит da ju izbavimo od daljnjih muka."

"A što će biti ako taj što je ranio jednoroga nađe prije nas nego mi njega?" zapita Malfoy, koji nije mogao prikriti strah u glasu.

"Nema toga u ovoj šumi što će vas raniti dok ste god sa mnom ili Očnjakom", ustvrdi Hagrid. "Samo se držite staze. E, dobro, sad ćemo se podijeliti na dvije grupice i poći za tim tragom u raznim pravcima. Te vam krvi ima posvuda, mora da se ta živina vuče ovuda još od prošle noći. u najmanju ruku."

"Ja idem s Očnjakom", brže će Malfoy promatrajući Očnjakove duge zube.

"Dobro, al te upozoravam da je Očnjak kukavica", opet će Hagrid.

"Znači da ćemo ja, Harry i Hermiona kreniti na jednu stranu, a Draco, Neville i Očnjak na drugu. E, sad, ako iko od nas nađe jednoroga, javiti će to drugima zelenim iskrama, jasno? Uzmite odmah svoje štapiće i malo vježbajte... tako, vidite... a ako se ko nađe u nevolji, nek se javi crvenim iskrama, pa ćemo mu odmah priskočiti u pomoć... tako, samo pazite dobro... idemo!"

Šuma je bila crna i nijema. Tek što su stupili u nju, staza se razdvojila pa su Harry, Hermiona i Hagrid krenuli nalijevo, a Malfoy, Neville i Očnjak nadesno.

Išli su šutke, zagledani u tlo ispred sebe. Od vremena do vremena zraka mjesecine obasjala bi kroz granje trag srebrnoplave krvi na otpalom lišću,

Harry je zapazio da je Hagrid ozbiljno zabrinut.

"A da jednoroge ne ubija vukodlak?" upita ga Harry.

"Nisu vukodlaci dosta brzi za to", odgovori Hagrid. "Nije lako uloviti jednoroga jerbo su jednorogi jako i čarobna stvorenja. Nisam nikad prije čuo da je koji od njih bio ovdje ranjen."

Prošli su pokraj panja obraslog mahovinom. Harry začuje žuborenje vode. Negdje je u blizini zacijelo tekao potok. Na vijugavoj stazi nailazili su tu i tamo na tragove krvi jednoroga.

"Je li sve u redu, Hermiona?" šaptom je priupita Hagrid. "Ne boj se, jednorog nije mogo daleko odmaknut ako je teško ranjen, a onda ćemo ga lako... SKLANJAJTE SE ZA DRVO!"

Hagrid zgrabi Harryja i Hermionu pa ih odvuče sa staze do orijaškog hrasta. Izvuče strelicu iz tobolca i namjesti je na samostrel.

Podigne samostrel, spreman da odapne. Svi su troje naćulili uši.

Nešto u blizini zašuška u uvelom lišću - kao da se nečija pelerina vuče po tlu. Hagrid je zurio u mračnu stazu, ali nakon nekoliko sekunda šuškanje se izgubi u daljini.

"Znao sam", promrsi Hagrid. "U šumi ima nešto što ne spada u nju."

"Vukodlak?" upita ga Harry.

"Nije to bio vukodlak, a nije bio ni jednorog", odgovori Hagrid sumornim glasom. "Dobro, ajdete sad za mnom, al oprezno!"

Produžili su polakše dalje naćuljenih ušiju ne bi li čuli i najmanji šum. Iznenada se, na proplanku pred njima, nešto pomakne.

"Ko je to?" vikne Hagrid. "Pokaži se... pazi, naoružan sam!"

Na proplanak stupi - je li čovjek ili konj? Do pasa je bio čovjek, riđe kose i brade, a ispod pasa je bilo sjajno konjsko kestenjasto tijelo sa crvenkastim repom. Harry i Hermiona zinu od čuda.

"A, to si ti, Ronane", reče Hagrid i odahne. "Kako si mi?"

Priđe kentauru i stisne mu ruku.

"Dobra večer, Hagrid", pozdravi ga Ronan. Imao je dubok, turoban glas. "Jesi me ti to htio ustrijeliti?"

"Čovjek mora, Ronane, bit na oprezu", odgovori mu Hagrid i potapše samostrel. "U ovoj se šumi nešto gadno dešava. Usput budi rečeno, ovo su Harry Potter i Hermiona Granger. Učenici iz naše škole. A ovo je, vas dvoje, Ronan. Kentaur."

"Primijetili smo to", reče Hermiona slabašnim glasom.

"Dobra večer", pozdravi ih Ronan. "Vi ste dakle učenici? Učite li puno u toj vašoj školi?"

"Aha..."

"Malo", bojažljivo će Hermiona.

"Malo? E pa, i to je nešto", uzdahne Ronan, pa zabaci glavu i zagleda se u nebo. "Mars noćas jarko svijetli."

"Aha", potvrdi Hagrid i načas digne također pogled. "Čuj, Ronane, baš mi je drago što smo naišli na tebe, jerbo je jedan jednorog ranjen...da nisi štogod vidio?"

Ronan mu ne odgovori odmah. Netremice se opet zagleda u nebo i ponovo uzdahne.

"Nevini su uvijek prve žrtve", reče. "Tako je to odvajkada bilo, tako je i sada."

"Aha", potvrdi Hagrid, "al nisi li možda vidio štogod, Ronane? Nešto neobično?"

"Mars noćas jarko svijetli", ponovi Ronan. Hagrid ga je nestrpljivo gledao. "Neuobičajeno jarko."

"Aha, al ja sam mislio na nešto neuobičajeno ovdje bliže nama", reče Hagrid. "Nisi dakle opazio ništa čudno?"

Ronan mu ni ovaj put ne odgovori odmah. Napokon reče:

"U šumi se kriju mnoge tajne."

Među drvećem iza Ronana opet se nešto pomakne pa Hagrid ponovo podigne samostrel, ali to bijaše samo još jedan kentaur, crne kose i crnog tijela, nekako divljiji od Ronana.

"Zdravo, Bein", pozdravi ga Hagrid. "Kako si?"

"Dobra večer, Hagrid. Nadam se da si dobro?"

"Dosta dobro. Čuj, baš sam pito Ronana niste li primijetili što čudnovato ovdje u šumi u zadnje vrijeme? Upravo je jedan jednorog ranjen... da ne znaš slučajno štogod o tome?"

Bein im se približi i stane uz Ronana. I on se zagleda u nebo.

"Mars noćas jarko svijetli", pripomene.

"To smo već čuli", osorno će Hagrid. "E pa, ako ko od vas dvojice što primijeti, nek mi odma javi, može? A mi idemo dalje."

Harry i Hermiona pođu za njim obzirući se preko ramena za Ronanom i Beinom dok im drveće ne zakloni vidik.

"Nikad se nemojte truditi izvući direktan odgovor od kentaura", razdražljivo ustvrdi Hagrid. "Ti vražji zvjezdonošci! Te vam ne zanima ništa što je bliže od Mjeseca."

"Ima li ih mnogo ovdje?" upita ga Hermiona.

"Pa, nađe ih se... Obično se drže za se, al kad se zaželim razgovora, dobro mi dođu. Kentauri su vam, znate, oštromni... svašta znadu... samo što ne pokazuju previše toga."

"Da nije i ono što smo prije čuli bio kentaur?" upita ga Harry.

"Pa zar ti se možda učinilo da je ono bio topot kopita? Jok, ako baš mene pitaš, to je bilo upravo ono što ubija jednoroga... nikad nisam tako nešto čuo."

Išli su dalje kroz gustu, mračnu šumu. Harry se i dalje nervozno obzirao. Imao je neugodan osjećaj da ih netko motri. Bilo mu je drago što je s njima Hagrid sa svojim samostrelom. Upravo su skrenuli za zavijutak staze kad Hermiona zgrabi Harryja za mišicu.

"Hagrid! Gledaj! Crvene iskre, naši su u opasnosti!"

"Pričekajte me ovdi!" vikne Hagrid. "Ostanite na stazi, vratit ću seja po vas!"

Čuli su ga kako odlazi kroz šumu lomeći šipražje. Njih su dvoje ostali stajati zagledani jedno u drugo, i uplašeni. Na kraju nisu više ništa čuli do šuma krošnji oko sebe.

"Ne misliš valjda da su stradali?" šapne Hermiona.

"Nije me briga za Malfoya, ali ako se Nevilleu što dogodilo... Mi smo najviše krivi što je on uopće ovdje s nama."

Minute su se otegnule dozlaboga. Reklo bi se da im se sluh izoštrio. Harry kao da je hvatao svaki dašak vjetra, svako pucketanje grančice. Što li se to zbiva? Gdje su ostali?

Napokon šipražje opet zapucketa i najavi Hagridov povratak. S njim su bili i Malfoy, Neville i Očnjak. Hagrid je bjesnio. Navodno se Malfoy prikrao odostraga Nevilleu i zgrabio ga da ga uplaši. Nevillea je uhvatila panika pa je ispalio crvene iskre.

"Zbog ove vaše dreke možemo bit sretni ako sad još išta pronađemo. A sad ćemo se zamijenit... Neville, ti ćeš ostati sa mnom i Hermionom, a ti, Harry, idi s Očnjakom i ovim budalašem. Oprosti," nadoda Hagrid šaptom Harryju, "al tebe neće tako od šale uplašiti, a mi ipak moramo obaviti ovaj naš posao."

I tako Harry pođe s Malfoyem i Očnjakom u samo srce šume.

Zalazili su gotovo pola sata sve dublje i dublje u šumu dok nisu više ni mogli pravo ići stazom, tako je gusta bila šuma. Harryju se učini da i krv jednoroga biva sve gušća. Zapazili su tragove krvi čak i na korijenu jednog stabla, baš kao da se jedna životinja valjala tu negdje od boli.

Harry ugleda proplanak kroz zapleteno granje starog hrasta.

"Pazi!..." promrmlja i ispruži ruku da zaustavi Malfoya.

Na zemlji se pred njima sjajilo nešto bijelo. Polako se primaknu tom mjestu.

Bio je to doista jednorog, mrtav. Harry nije nikad vidio ništa tako lijepo i tužno. Duge, vitke noge jednoroga bijahu ispružene pod neobičnim kutom na mjestu gdje se srušio, a griva mu se bijeljela poput biserja na tamnom lišću.

Harry zakorači prema jednorogu kad se razlegne zvuk kao da nešto klizi. Harryju se sledi krv u žilama. Grm na rubu proplanka zadrhti... Tad iz sjene izađe zakukuljena spodoba puzeći po tlu kao zvijer što vrebata žrtvu. Harry, Malfoy i Očnjak stajali su kao skamenjeni. Zakukuljena prilika dopuzi do jednoroga, sagne glavu nad ranu u slabini životinje i uzme piti krv.

"AJOOOOOOJ!"

Malfoy ispusti užasan krik i daje se u bijeg... a za njim i Očnjak.

Zakukuljena spodoba podigne glavu i zagleda se u Harryja... niz njušku mu se cijedila krv jednoroga.

Osovi se na noge i hitro mu se primakne... Harry se nije mogao ni maknuti od straha.

Tad mu kroz glavu sijevne bol kakvu nikad prije nije osjetio, baš kao da mu se ožiljak na čelu upalio...

Napol zaslijepljen, uzmakne teturajući. Začuje za sobom topot kopita u galopu, nešto ga preskoči i nasrne na onu spodobu.

Bolje u Harryjevoj glavi bila tako snažna da on padne na koljena.

Tek ga za minutu-dvije bol prođe. Kad je digao pogled, one spodobе više nije bilo. Nad njim je stajao kentaur, ali to nije bio ni Ronan ni Bein. Ovaj je bio mladi od njih, imao je plavu, zapravo bijelu kosu i tijelo konja pasmine palomino.

"Je li sve u redu?" upita kentaur Harryja podižući ga na noge.

"Jest... hvala vam... a što je ono bilo?"

Kentaur mu ne odgovori. Imao je začudno plave oči poput svijetlih safira. Pozorno se zagleda u Harryja. Pogled mu se najdulje zadrži na ožiljku što se, modrosiv, isticao na čelu.

"Ti si mali Potter", reče. "Najbolje da se odmah vratiš do Hagrida. U šumi nije u ovo doba sigurno... pogotovo za tebe. Znaš li jahati? Tako bismo brže stigli. Ja se zovem Firenco", nadoda spuštajući se na prednje noge da ga Harry zajaše.

S druge strane proplanka iznenada dopre opet topot kopita. Ronan i Bein dojure između drveća, uznojenih i uzbibanih sapi.

"Firenco!" zagrmi Bein. "Što to radiš? Na leđima ti je ljudski stvor! Zar nemaš nimalo osjećaja stida? Pa, nisi valjda obična mazga?"

"A znate li vi tko je ovo?" upita ih Firenco. "To vam je mali Potter. Što brže izađe iz ove šume, to bolje."

"Što si mu to napričao?" promrsi Bein. "Ne zaboravi, Firenco, da smo se zakleli da se nećemo suprotstavljati nebesima. Zar nismo iz gibanja planeta razabrali što će se dogoditi?"

Ronan nervozno zagrebe kopitom po zemlji.

"Uvjeren sam da je Firenco imao najbolje namjere", reče on sumornim glasom.

Bein se srdito ritne stražnjim nogama.

"Najbolje namjere! Što se to nas tiče? Kentaurima je samo do onoga što piše u zvijezdama! Nije naša briga da trčkaramo okolo kao magarci za zalutalim ljudskim stvorovima u šumi!"

Firenco se odjednom ljutito propne na stražnje noge tako da mu se Harry uhvati za ramena da ne padne.

"Zar ne vidiš ovoga jednoroga?" izdere se Firenco na Beina.

"Zar ti nije jasno zašto je on ubijen? Zar ti planeti nisu odali i tu tajnu? Da, Bein, ja se borim protiv onoga što vrebava u ovoj šumi, zajedno s ljudskim stvorovima ako baš treba."

Firenco se uspropada po proplanku. Harry se grčevito držao za njega kad pojure između drveća ostavljajući Ronana i Beina za sobom.

Harryju nije bilo jasno što se dogodilo.

"Zašto se Bein toliko ljuti?" zapita. "Uostalom, od kakve si me to ti zvijeri spasio?"

Firenco produži dalje korakom i upozori Harryja neka sagne glavu da ne zapne za niske grane, ali mu ne odgovori na pitanje. Toliko su se dugo probijali bez riječi kroz šumu da je Harry već pomislio da Firenco ne želi više s njim razgovarati. Međutim, upravo kad su prolazili između neobično gustog drveća, Firenco se odjednom zaustavi i zapita:

"Harry Potter, znaš li ti čemu služi krv jednoroga?"

"Ne znam", odgovori Harry, iznenađen takvim neobičnim pitanjem.

"Mi samo upotrebljavamo njegov rog i dlake iz repa na predavanjima Čarobnih napitaka."

"Radi se o tome da je ubiti jednoroga najveća sramota", reče Firenco.

"Takav zločin može počiniti samo netko tko nema što izgubiti, a može sve dobiti. Krv jednoroga može te održati na životu čak i ako si na samrti, ali po strašnoj cijeni. Kad ubiješ nešto tako čisto i nezaštićeno da bi spasio sebe, ostaje ti samo poluživot, proklet život, od trenutka kad usnama dotakneš tu krv."

Harry je piljio u zatiljak Firenca posrebnim mjesecinom.

"Tko uopće može biti tako očajan?" upita se naglas. "Ako ostaneš dovijeka proklet, onda je smrt ipak bolja, zar ne?"

"Jest", potvrdi Firenco, "osim ako ti nije samo do toga da ostaneš živ toliko dugo da popiješ nešto drugo... nešto što će ti vratiti svu snagu i moć... nešto što će značiti da nećeš nikad umrijeti. Gospodine Potter, znate li vi što je u ovom trenutku skriveno u vašoj školi?"

"Kamen mudraca! Naravno, eliksir života! Ali ne razumijem tko.."

"Zar ne možeš zamisliti nikoga tko čeka godinama da se vrati na vlast, tko se grčevito drži za život i čeka svoju prigodu?"

Harryju se učini kao da mu je neka čelična šaka odjednom stegnula srce. Usred šuma drveća, kao da je još jednom čuo ono što mu je Hagrid rekao one noći kad su se upoznali: "Neki tvrde da je on umro. Mislim da je to makar šta. Ne znam je li uopće ostalo dosta ljudskosti u njemu da bi mogao umrijeti."

"Hoćete reći", prokriješti Harry, "da je to bio Vol..."

"Harry! Harry, je li ti dobro?"

Stazom im je u susret trčala Hermiona, a za njom je predisao Hagrid.

"Izvršno", odgovori Harry a da nije pravo ni znao što govori.

"Hagrid, jednorog je mrtav, leži tamo na proplanku..."

"Ovdje te ja ostavljam", promrmlja Firenco, a Hagrid odjuri da pregleda mrtvog jednoroga. "Sad si na sigurnom."

Harry mu spuzne niz leđa.

"Sretno, Harry Potter!" reče mu Firenco. "Već je i prije koji put pogrešno pročitano ono što piše u zvijezdama, čak se i kentaurima to događa. Nadam se da je i ovaj put bilo tako."

Okrene se i otkaska u dubinu šume ostavljajući uzdrhtalog Harryja za sobom.

Ron je bio zaspao u mračnoj društvenoj prostoriji čekajući ih da se vrate. Kad ga je Harry grubo prodrmao, povikao je nešto protiv prekršaja u metloboju, ipak se začas probudi, a Harry i Hermiona počnu mu odmah pripovijedati što se zbilo u šumi.

Harry nije mogao sjediti na miru. Ushodao se gore-dolje ispred vatre. Još je drhturio.

"Snape traži taj kamen za Voldemorta... Voldemort ga čeka u šumi... a mi smo za sve ovo vrijeme mislili da se Snape želi samo obogatiti..."

"Prestani izgovarati to ime!" prestravljeno mu šapne Ron kao da se boji da bi ih Voldemort mogao čuti. Harry ga uopće nije slušao.

"Mene je Firenco spasio, iako to zapravo nije smio učiniti... Bein se zbog toga razbjesnio... govorio je nešto o tome kako se on miješa u ono što su planeti pretkazali... a to je valjda da se Voldemort vraća... Bein misli da je Firenco morao pustiti da me Voldemort ubije... Valjda je i to zapisano u zvijezdama?"

"*Daj već jednom prestani spominjati to ime!*" prosiće Ron.

"I sad ja moram samo čekati da Snape ukrade kamen", produži Harry obuzet grozničavim uzbuđenjem.

"A onda će Voldemort doći da me dotuče... Onda će valjda i Beinu biti srce na mjestu."

Iako je Hermiona bila vrlo uplašena, izgovori riječ-dvije utjehe:

"Harry, svi tvrde da se Znaš-već-tko oduvijek boji samo Dumbledorea. Dok je god Dumbledore u blizini, Znaš-već-tko neće te ni dirnuti. Uostalom, tko kaže da kentauri imaju pravo? Meni to sve skupa izgleda kao vraćanje, a profesorica McGonagall tvrdi da je vraćanje vrlo nepouzdana vrsta magije."

Počelo je već svitati prije nego što su prestali razgovarati. Otišli su na počinak iscrpljeni i promukli. Ali još nisu prošla iznenađenja te noći.

Kad je Harry navukao pokrivač na sebe, našao je pod krevetom uredno složeni Čarobni plašt nevidljivosti. Na njemu je bila pričvršćena ova poruka:

ZA SVAKI SLUČAJ!

GLAVA ŠESNAESTA

Kroz propadalište

Idućih godina Harryju nikad nije bilo jasno kako je uopće uspio položiti ispite dok je svakog časa očekivao da će mu Voldemort upasti u sobu. Pa ipak, dani su polako prolazili i nije bilo dvojbe da je Bundi još živ i zdrav iza onih zaključanih vrata.

Bilo je sparno i vruće, pogotovo u velikoj učionici u kojoj su polagali pismene dijelove ispita. Za ispite su dobili nova, posebna pera začarana protiv prepisivanja.

Imali su i ispite iz praktične nastave. Profesor Flitwick pozivao ih je jednog po jednog u svoju predavaonicu da provjeri znaju li natjerati ananas da pleše step na klupi. Pred profesoricom McGonagall morali su pretvoriti miša u burmuticu - i dobivali bodove za lijep izgled burmutice, a gubili ih ako je burmutica imala brkove. Kod Snapea su svi bili nervozni jer im je on puhao za vrat dok su se nastojali prisjetiti kako se pravi napitak za zaborav.

Harry se upinjao da sve učini kako treba ne obazirući se na oštre holove na čelu, što su ga neprestano mučili nakon povratka iz šume.

Neville je mislio da Harry pati od silne treme jer nije mogao spavati, ali je činjenica da se budio od one svoje stare noćne more, samo što je sad bilo gore nego ikad, jer se u snu pojavljivala zakukuljena spodoba kojoj se iz usta cijedi krv.

Možda je to bilo zato što oni nisu vidjeli ono što je Harry vidio u šumi, ili možda zato što nisu imali na čelu ožiljke koji bi ih pekli, tek, reklo bi se da Ron i Hermiona nisu bili onako zabrinuti za kamen mudraca kao Harry. Sigurno je da ih je plašila pomisao na Voldemorta, ali im se on nije javljao u snu, a toliko su bili zaokupljeni ponavljanjem gradiva da nisu imali vremena uzrujavati se zbog toga što Snape ili bilo tko drugi smjera.

Posljednji im je ispit bio iz Povijesti magije. Još samo sat vremena odgovaranja na pitanja o šašavim starim čarobnjacima koji su izumjeli kotliće u kojima se čarobni napitci sami miješaju, pa će napokon biti slobodni, slobodni čitav tjedan dok ne saznaju rezultate ispita. Kad im je duh profesora Binnsa rekao neka odlože pera i smotaju svitke pergamenta, Harry nije mogao a da se ne veseli sa svima ostalima. "Bilo je mnogo lakše nego što sam očekivala", reče Hermiona kad su se pridružili skupinama učenika koji su se razmijelili po suncem obasjanom dvorištu. "Nisam uopće morala štrebati ništa o pravilima ponašanja vukodlaka iz 1637. godine ni o ustanku Elfrika Gorljivog."

Hermiona je svagda voljela naknadno raspravljati o zadacima koje su dobili na ispitu, ali je Ron tvrdio da ga od toga hvata muka pa su radije otišli do jezera i izvalili se ondje pod jedno stablo. Blizanci Weasley i Lee Jordan dražili su krake orijaške lignje što se sunčala u toplom plićaku.

"Nema više štrebanja", zadovoljno uzdahne Ron protežući se na travi. "I ti bi se, Harry, mogao malo više veseliti, imamo punih tjedan dana do časa kad ćemo saznati koliko smo loše prošli, zasad se ne moramo još ništa brinuti."

Harry se trljao po čelu.

"Da mi je samo znati što ovo *znači*", ljutito plane. "Stalno me boli ožiljak... to mi se i prije događalo, ali nikad ovako često."

"Otiđi do Madame Pomfrey", predloži mu Hermiona.

"Ma nisam ja bolestan", reče Harry. "Ja mislim da mi je to upozorenje... da se bliži opasnost..."

Ronu je bilo prevruće da bi se mogao uzrujavati.

"Opusti se, Harry, Hermiona ima pravo, kamenje na sigurnome dok god je Dumbledore u blizini.

Uostalom, nikad nismo imali dokaza da je Snape otkrio kako se može proći pokraj Bundija. Jednom mu je Bundi već malne odgrizao nogu, pa Snape neće tako brzo ponoviti taj pokus. Prije će Neville zaigrati za reprezentaciju Engleske u metloboju nego što će Hagrid iznevjeriti Dumbledorea."

Harry klimne glavom, ali se nije mogao osloboditi pritajenog osjećaja da je zaboravio nešto učiniti, nešto važno. Kad im je to pokušao objasniti, Hermiona mu reče:

"Ma sve ti je to od ispita. Noćas sam se ja probudila i prošla polovicu svojih bilježaka o preobrazbama

prije nego što sam se sjetila da smo taj ispit već položili."

Harry je bio čvrsto uvjeren da taj neodređeni osjećaj ipak ne potječe od učenja. Gledao je sovu kako leti po jarkomodrom nebu prema školi, s pisamcem u kljunu. Hagrid mu je jedini do sada pisao. Hagrid neće nikad iznevjeriti Dumbledorea. Hagrid neće nikad nikom reći kako se može proći pokraj Bundija... nikad... ali...

Odjednom Harry skoči na noge.

"Kamo ćeš?" pospano ga upita Ron.

"Upravo sam se nečega sjetio", odgovori Harry i problijedi.

"Moramo odmah do Hagrida."

"Zašto?" dahne Hermiona zureći se da održi korak s njim.

"Zar ne mislite da je malo čudno što je Hagrid najviše od svega želio zmaja, i da se onda pojavio onaj neznanc koji je slučajno nosio jaje u džepu?" reče Harry grabeći niz travnati obronak. "Koliko ljudi hoda po svijetu sa zmajevima u džepu ako se to protivi čarobnjačkom zakonu? Zar ne mislite da je taj imao sreću što je naišao na Hagrida? Kako to nisam već prije shvatio?"

"Na što ciljaš?" priupita ga Ron, ali mu Harry ne odgovori nego pojuri kroz dvorište prema šumi.

Hagrid je sjedio u naslonjaču ispred svoje kolibe. Zasukao je bio hlače i rukave i ljuštio grašak u veliku zdjelu.

"Zdravo", pozdravi ih smiješeći se. "Jesu vam završili ispiti? Imate li vremena da nešto popijete?"

"Možemo, hvala", odgovori mu Ron, ali ga Harry presiječe u riječi:

"Ne možemo, žuri nam se. Hagrid, moram te nešto pitati. Sjećaš li se one večeri kad si iskartao Norberta? Kako je izgledao onaj čovjek s kojim si se kartao?"

"Nemam pojma," ležerno odgovori Hagrid, "nije uopće skidao kukuljicu."

Opazi kako su se sve troje zgranuli pa uzvije obrvama.

"Nije to nikakvo čudo, ima vam svakakve čeljadi u Veprovoj glavi... u tom bircuzu na kraju sela. Možebit je bio i trgovac zmajevima, šta ja znam? Nisam mu lice pravo ni vidio jerbo nije skido kukuljicu."

Harry se svali na zemlju do zdjele s graškom.

"A o čemu si, Hagrid, razgovarao s njim? Nisi li možda spominjao Hogwarts?"

"Možebit i jesam", reče Hagrid i namršti se nastojeći se prisjetiti te večeri. "Aha... on me je pito čime se bavim, i ja sam mu reko da sam ovdašnji lovočuvar... Malo se raspitavo o tome kakve sve zvjerke čuvam... pa sam mu reko... i reko sam mu kako sam oduvijek želio imat zmaja... a onda je... ne sjećam se sasma dobro jerbo me je stalno častio pićem... Čekaj malo... aha, onda mi je reko da ima kod sebe to zmajevo jaje i da se možemo pokartat za njega ako želim... al da mora bit siguran da ću znat š njim, da ga želi dat samo u dobre ruke... A onda sam mu ja reko da mi neće bit teško sa zmajem izać na kraj kad sam već imo Bundija..."

"I je li... je li se zanimao za Bundija?" upita ga Harry nastojeći govoriti mirno.

"Pa.. jeste.. koliko uopće ima troglavih pasa, čak i oko Hogwartsa? I tako sam mu ja reko da je Bundi dobar ko duša ako ga znadeš smirit. Čim mu odsviraš malo muzike, zaspi ko top..."

Hagrid se odjednom i sam zgrozi nad tim svojim riječima.

"Ovo vam nisam smio reć!" izlane. "Zaboravite da sam vam to reko! Hej... kud ćete?"

Harry, Ron i Hermiona nisu progovorili ni riječi sve dok se nisu zaustavili u predvorju, u kojem je bilo vrlo hladno i mračno nakon što su došli izvana.

"Moramo odmah do Dumbledorea", reče Harry. "Hagrid je tom neznancu rekao kako se može proći pokraj Bundija, a pod onom je kukuljicom bio ili Snape ili Voldemort. Vjerojatno mu to nije bilo teško izvesti kad je uspio opiti Hagrida. Ja se samo nadam da će nam Dumbledore povjerovati. Možda će i Firenco potvrditi naše tvrdnje ako ga Bein u tome ne spriječi. Gdje je Dumbledoreov ured?"

Pogledaju oko sebe kao da se nadaju da će ugledati neki znak koji će ih uputiti u pravom smjeru. Nikad nisu ni od koga čuli gdje Dumbledore boravi, niti su ikog poznavali tko je ikad bio poslan k njemu.

"Jednostavno ćemo morati..." počne Harry, ali se uto u predvorju iznenada razlegne nečiji glas:

"A što vas troje radite ovdje unutra?"

Bijaše to profesorica McGonagall s naramkom knjiga.

"Htjeli bismo porazgovarati s profesorom Dumbledoreom", odgovori joj Hermiona prilično hrabro, kako pomisle Harry i Ron.

"Porazgovarati s profesorom Dumbledoreom?" ponovi profesorica McGonagall kao da je takva želja nešto samo po sebi vrlo sumnjivo. "A zašto?"

Harry proguta slinu... što sad?

"Radi se zapravo o nečem povjerljivom", reče on, ali se istog časa pokaje što je to rekao, jer profesorici McGonagall zatrepere nosnice.

"Profesor Dumbledore otputovao je prije desetak minuta", hladno im odgovori. "Primio je po sovi hitnu poruku od Ministarstva magije i odmah je odletio u London."

"Otputovao je?" očajnički će Harry. "*Baš sada?*"

"Profesor Dumbledore je, Potter, velik čarobnjak, pa je i vrlo zaposlen..."

"Ali radi se o važnoj stvari."

"Misiš da je to što mu vi, Potter, imate reći važnije od Ministarstva magije?"

"Čujte, gospođo profesor," reče joj Harry i pošalje oprez do vraga, "riječ je o kamenu mudraca..."

Profesorica McGonagall očekivala je sve prije nego ovo. Knjige koje je držala u naručju ispadnu joj, ali se ne sagne da ih pokupi.

"Kako vi znate za..." probrglja.

"Gospođo profesor, ja mislim... ja *znam*... da Sn... da će netko pokušati ukrasti taj kamen. I zato moram porazgovarati s profesorom Dumbledoreom."

Ona ga promotri s mješavinom zgranutosti i sumnje na licu.

"Profesor Dumbledore vraća se sutra", odlučno izusti. "Ne znam kako ste saznali za taj kamen, ali budite bez brige, nitko njega ne može ukrasti, isuviše je dobro zaštićen."

"Ali, gospođo profesor..."

"Potter, ja dobro znam što govorim", kratko odsiječe ona pa se sagne i pokupi knjige s poda. "Savjetujem vam da svi lijepo izađete van i uživajte u suncu."

Ali nisu izašli.

"To će se sigurno noćas dogoditi", reče Harry čim je bio siguran da ga profesorica McGonagall ne može više čuti. "Snape će se noćas spustiti kroz ona vrata u podu. Saznao je sve što mu je potrebno, a sad mu više ni Dumbledore ne stoji na putu. On mu je zacijelo poslao tu poruku, kladio bih se da će se u Ministarstvu magije svi zaprepaštiti kad ugledaju Dumbledorea."

"Ali što sad možemo mi..." Hermiona je zinula. Harry i Ron se naglo okrenu. Pred njima je stajao Snape.

"Dobar dan", pozdravi ih slatkim glasom. Oni se zagledaju u njega.

"Ne biste smjeli biti unutra po ovako lijepom vremenu", reče im s neobičnim, iskrivljenim smiješkom na licu.

"Mi smo..." počne Harry ne znajući pravo što da kaže.

"Morate paziti što radite", upozori ih Snape. "Ljudi će još pomisliti, kad vas vide kako se ovdje zadržavate, da nešto smjerate. A Gryffindori ne mogu sebi dopustiti da izgube još koji bod, zar ne?"

Harry se sav zajapuri. Svi se troje okrenu da pođu van, ali ih Snape još jednom zovne:

"Pazite dobro, Potter... ako se još budete smucali po noći, ja ću se osobno pobrinuti da vas isključe iz škole. Do viđenja!"

I on se dugim koracima zaputi prema zbornici.

Kad su izašli na kamene stube, Harry se obrati prijateljima:

"Dakle, evo što moramo učiniti", žustro im šapne. "Netko od nas mora paziti na Snapea... čekati pred zbornicom i pratiti ga ako izađe iz nje. Najbolje da to bude Hermiona."

"Zašto ja?"

"Pa, to je bar jasno", priklopi Ron. "Ti uvijek možeš reći da čekaš profesora Flitwicka." Pa nastavi visokim glasom: "Oh, gospodine profesore, ozbiljno sam zabrinuta, mislim da sam pogrešno odgovorila na pitanje 14 B..."

"Ma daj prestani!" reče mu Hermiona, ali pristane da ode motriti na Snapea.

"A nas dvojica ćemo dotle motriti na vrata na trećem katu", reče Harry Ronu. "Idemo!"

Ali taj im dio plana nije uspio. Čim su stigli do vrata što su dijelila Bundija od ostalog dijela škole, pojavi se pred njima opet profesorica McGonagall. Ovaj put izgubi strpljenje:

"Vi valjda mislite da je teže proći pokraj vas nego pokraj hrpe čarolija?" okomi se na njih. "Dosta je tih vaših gluposti! Ako saznam da se još motate ovuda, oduzet ću još pedeset bodova Gryffindorima! Da, Weasley, oduzet ću ih mom vlastitom domu!"

Harry i Ron se vrate u društvenu prostoriju. Tek što je Harry rekao:

"Ali bar je Hermiona Snapeu za petama!" na zidu se pomakne portret Debele dame i pred njima se pojavi Hermiona.

"Žao mi je, Harry!" procvili. "Snape je izašao iz zbornice i upitao me što tamo tražim, pa sam mu rekla da čekam na Flitwicka, a on je onda otišao po njega tako da sam se jedva izvukla. I sad ne znam kamo je Snape otišao."

"E pa, sad, što je, tu je!" reče Harry.

Ono se dvoje zapilje u njega. Problijedio je i oči mu se zakrijesile.

"Ja ću večeras izaći i pokušati prvi doći do kamena."

"Ma ti si lud!" reče mu Ron.

"Ne smiješ to učiniti!" odsječno će Hermiona. "Poslije svega onoga što su nam rekli McGonagallica i Snape? Isključit će te iz škole!"

"PA ŠTA ONDA?" prodere se Harry. "Kako ne razumijete? Ako se Snape dočepa kamena, Voldemort se vraća! Zar niste čuli kako je to bilo kad je on pokušao preuzeti vlast? Neće više biti Hogwartsa da nas isključe iz škole! On će ga spraviti sa zemljom ili će ga pretvoriti u školu crne magije! Zar vam nije jasno da je sad svejedno koliko ćemo bodova izgubiti? Zar zbilja mislite da će on ostaviti na miru vas i vaše roditelje ako Gryffindori osvoje Međudomski pokal? Ukoliko me ulove prije nego što dođem do kamena, morat ću se vratiti k Dursleyjevima i čekati da me Voldemort tamo pronađe. To će samo značiti da ću umrijeti malo kasnije nego inače, jer ja nikad neću prijeći na stranu crne magije! Noćas ću se spustiti kroz ona vrata u podu i u tome me neće spriječiti ništa od onoga što mi vas dvoje kažete! Sjećate se još valjda da mi je Voldemort ubio roditelje?"

I izazovno ih pogleda.

"Imaš pravo, Harry", reče mu Hermiona sitnim glasom.

"Zaogrnut ću se čarobnim plaštem nevidljivosti", nastavi Harry. "Sva je sreća što ga opet imam."

"Hoćemo li se moći svi troje zaogrnuti njime?" upita ga Ron.

"Svi... svi troje?"

"Ma daj, ne misliš valjda da ćemo te pustiti da sam odeš?"

"Dakako da nećemo", resko će Hermiona. "Kako misliš doći do kamena bez nas? Idem ja radije pregledati malo svoje knjige, možda ću još naći u njima nešto korisno..."

"Ali, ako nas ulove, i vi ćete biti isključeni."

"To bih ja tek voljela vidjeti", odlučno ustvrdi Hermiona. "Flitwick mi je u povjerenju rekao da sam njegov ispit položila sa sto dvanaest posto. Poslije toga me nitko neće moći isključiti iz ove škole."

Nakon večere je sve troje nervozno sjedilo po strani, u kutu društvene prostorije. Nitko se nije obazirao na njih, nitko od Gryffindora nije više imao što reći Harryju. Ta ga činjenica prvi put nije više uznemirivala. Hermiona je pregledala svoje bilješke ne bi li našla kakvu čaroliju kojom bi mogla razbiti čini. Harry i Ron nisu mnogo razgovarali. Obojica su mislili na ono što ih čeka.

Učenici su odlazili na počinak pa se soba malo-pomalo praznila.

"Najbolje da sad odmah uzmemo plašt", promrmlja Ron kad je otišao i Lee Jordan zijevajući i protežući se. Harry otrči u njihovu mračnu spavaonicu na katu. Pošto izvuče plašt, pogled mu padne na frulu koju mu je Hagrid darovao za Božić. Strpa je u džep da njome uspava Bundija, jer mu se baš nije pjevalo. Trkom se vrati u društvenu prostoriju.

"Najbolje će biti da se već ovdje zaogrtnemo plaštem, i da dobro pazimo da sve troje stanemo pod njega... Kad bi Filch opazio kako se jedna od naših nogu kreće sama od sebe..."

"Što to radite?" upita ih netko iz kuta sobe. Iza naslonjača se pomoli Neville držeći grčevito u ruci žabu krastaču, koja se kanda spremala da još jednom umakne na slobodu.

"Ništa, Neville, ništa", odgovori mu Harry skrivajući brže-bolje plašt iza leđa.

Neville se zagleda u njihova lica na kojima se ogledaše krivnja.

"Opet nekamo odlazite!" reče im.

"Ne, ne, ne odlazimo", ustvrdi Hermiona. "Ne, nikamo ne odlazimo. A zašto ti, Neville, ne odeš spavati?" Harry pogleda na sat u drvenom ormariću uz vrata. Nisu više smjeli gubiti vrijeme, jer Snape možda već uspavljuje Bundija.

"Ne smijete nikamo otići," reče Neville, "opet će vas uloviti, pa će Gryffindori imati još više okapanja."

"Ma ti to ne razumiješ," reče mu Harry, "radi se o jednoj važnoj stvari."

Ali Neville je očito bio spreman na očajnički korak.

"Ja vas neću pustiti da odete", reče i pohita do rupe ispod portreta na zidu. "Neću... neću vam to dopustiti!"

"Neville," plane Ron, "makni se od te rupe i nemoj hiti blesav..."

"Ne govori mi da sam blesav", reče Neville. "Mislim da više ne smijete kršiti propise! Upravo si mi ti govorio da se moram opirati ljudima!"

"Da, ali ne nama!" srdito će Ron. "Neville, ti ne znaš što radiš!"

I zakorači prema njemu, a Nevilleu ispadne iz ruke žaba i izgubi se u nekoliko skokova.

"Pa dobro, hajde, udari me!" reče Neville i podigne šake. "Ja sam spreman!"

Harry se okrene Hermioni i reče joj očajnički:

"Učini nešto!"

Hermiona pristupi Nevilleu:

"Neville, meni je zbilja, zbilja žao zbog ovoga."

I podigne svoj čarobni štapić.

"*Petrificus Totalus!*" uzvikne i uperi štapić u Nevillea.

Neville naglo spusti ruke uz bokove i skupi noge. Sav ukočen, zaljulja se na mjestu i padne ničice na pod, ukočen kao da je progutao metlu.

Hermiona mu priskoči da ga okrene na leđa. Nevilleu su se i čeljusti stisnule tako da nije mogao ni riječi progovoriti. Samo su mu se oči micale i prestravljeno ih gledale.

"Što si mu to učinila?" upita je Harry šaptom.

"To je sputavanje čitava tijela", zdvojno će Hermiona. "Oh, Neville, stvarno mi je žao."

"Morali smo to, Neville, učiniti, jer nemamo vremena da ti sve objašnjavamo", reče mu Harry.

"Poslije ćeš, Neville, to shvatiti", dobaci mu Ron dok su preskakali preko njega i zaogrtali se Čarobnim plaštem nevidljivosti.

Ipak, nije bio dobar znak ostaviti tako Nevillea nepomična na podu.

Onako usplahirenima, svaka im je sjena kipova nalikovala na Filcha, svaki daleki dašak vjetra zvučao je kao da se Peeves obrušava na njih.

Sa dna prvih stuba opaze Gospu Norris kako se na samom vrhu šulja.

"Uh, hajde da je bar ovaj put udarimo nogom", šapne Ron Harryju na uho, ali Harry zavrti glavom. Dok su oprezno prolazili pokraj nje, Gospa Norris upre oči nalik na svjetiljke u njih, ali ništa ne učini.

Nisu više nikog sreli dok nisu stigli do stuba koje vode na treći kat.

Peeves je negdje nasred stuba skakutao i odvezivao sag na njima ne bi li se tko spotaknuo.

"Tko je to?" iznenada zapita dok su prolazili mimo njega. Stisnuo je svoje opake crne oči. "Znam da si tu, iako te ne vidim. Jesi li demon, ili sablast, ili mala učenička beštija?"

Vine se uvis i ostane lebdjeti u zraku zirkajući na njih.

"Morao bih pozvati Filcha, zbilja bih morao, ako se što nevidljivo ovuda mota."

Harry se odjednom dosjeti nečega.

"Peeves!" obrati mu se promuklim šaptom. "Krvavi Barun ima svoje razloge da bude nevidljiv."

Peeves umalo da od iznenađenja ne padne iz zraka. Na vrijeme se ipak održi u zraku i ostane lebdjeti na visini od tridesetak centimetara iznad stuba.

"Oprostite, molim vas, vaša krvavosti, gospodine barune, presvijetli", reče medenim glasom. "Pogriješio sam, pogriješio... nisam vas vidio... dakako da vas nisam vidio kad ste nevidljivi... oprostite starom Peeviju, gospodine, zbog ove male šale..."

"Ja imam neka posla, ovdje, Peeves", progundā Harry. "Nemoj se više noćas ovuda motati!"

"Neću, presvijetli, nipošto", reče Peeves i ponovo se vine u zrak. "Nadam se, gospodine barune, da ćete uspješno obaviti te svoje poslove, ja vam neću biti na smetnju."

I odleti dalje.

"Sjajno, Harry!" šapne mu Ron.

Za nekoliko sekunda stigli su na cilj, pred hodnik na trećem katu... Vrata su bila već odškrinuta.

"Eto vidite", tiho će Harry. "Snape je već prošao pokraj Bundija."

Kad su ugledali otvorena vrata, kao da je odjednom sve troje pojmlilo što ih očekuje. Harry se ispod plašta obrati prijateljima:

"Ako želite natrag, ja vam neću ništa zamjeriti", reče im. "Možete uzeti i plašt, meni više neće trebati."

"Ne budali!" reče mu Ron. "Idemo s tobom", priklopi Hermiona.

Harry odgurne vrata i širom ih otvori.

Dok su vrata škripala, do ušiju im dopre tiho, potmulo rezanje. Pas je sa sve tri njuške pomamno njuškao, iako ih nije vidio.

"Što mu ono leži do nogu?" šapne Hermiona.

"Izgleda kao harfa", odgovori Ron. "To je sigurno Snape ostavio za sobom."

"Pas će se probuditi čim utihne svirka", reče Harry. "E pa, da zasviramo..."

I prinese Hagridovu frulu ustima i puhne u nju. Nije to bila nikakva prava melodija, ali psini se od prvih akorda počnu sklapati oči. Harry se jedva usuđivao udahnuti. Malo-pomalo je pseće rezanje zamrlo... pas zaglavinja i padne na koljena, a onda se skljoka na pod i zaspi kao zaklan.

"Sviraj samo dalje!" reče Ron Harryju dok su se izvlačili iz plašta i šuljali prema vratima u podu. Osjećali su vrući, smrdljivi dah psine dok su se primicali njenim glavurdama.

"Nadam se da ćemo uspjeti otvoriti vrata u podu", reče Ron zavirujući preko psećih leđa. "Hoćeš li ti prva, Hermiona?"

"Ne, neću."

"Dobro, onda." Ron stisne zube i oprezno prekorači pseće noge.

Sagne se, povuče za prsten na vratima i otvori ih.

"Što vidiš unutra?" napeto ga upita Hermiona.

"Ništa... mrkli mrak... nemamo se čime spustiti, morat ćemo jednostavno skočiti dolje."

Harry, koji je još svirao na fruli, mahne rukom Ronu ne bi li privukao njegovu pozornost, pa pokaže na sebe.

"Ti bi htio sići prvi? Jesi li siguran?" upita ga Ron. "Ne znam koliko je ovo duboko. Daj onda frulu Hermioni da se pas ne probudi."

Harry pruži frulu Hermioni. U one dvije-tri sekunde tišine, psina zareži i trgne se, ali čim Hermiona zasvira, ponovo utone u dubok san.

Harry preskoči usnulu životinju i zagleda se u rupu u podu. Nije vidio dna.

Spusti se kroz rupu i ostane visiti na prstima. Zatim pogleda Rona i reče mu:

"Ako mi se što dogodi, nemojte ići za mnom, nego idite odmah u sovinjak i pošaljite Hedvigu Dumbledoreu. Jasno?"

"Jasno", odgovori Ron. "Nadam se da ćemo se ubrzo vidjeti..."

I Harry se spusti u dubinu. Hladan, vlažan zrak hujao mu je oko ušiju dok je padao, padao, padao i... PLJAS! Uz čudan, prigušen, potmuo zvuk. pao je na nešto mekano. Uspravi se i opipa oko sebe. Oči mu se još nisu bile navikle na tamu. Reklo bi se da sjedi na nekakvoj biljci.

"Sve je u redu!" dovikne prema svijetlom četverokutu veličine poštanske marke - otvorenim vratima u podu. "Meko sam se spustio, možeš skočiti!"

Ron skoči odmah za njim. Spusti se do Harryja na sve četiri. "Na čemu smo ovo?" bijahu mu prve riječi.

"Nemam pojma, neka vrsta biljke. Valjda je tu radi toga da ublaži pad. Hajde, skači i ti, Hermiona!"

Glazba u daljini umukne. Odjekne glasni lavež, ali Hermiona je već skočila. Pala je s druge strane Harryja.

"Bit će da smo na više milja ispod škole", reče ona.

"Stvarno je sreća što smo na ovoj biljci", opet će Ron.

"Sreća!" krikne Hermiona. "Pogledajte se samo!"

Ona skoči na noge i jedva se odvuče do mokra zida. Morala se dobro upeti da to učini jer joj je, čim je pala na dno, biljka počela ovijati zmijolike vitice oko gležnjeva. Što se Harryja i Rona tiče, njima su noge bile već čvrsto sputane vriježama a da oni to nisu ni primijetili.

Hermiona se uspjela osloboditi prije nego što se biljka čvrsto obavila oko nje. Prestravljeno je gledala dvojicu dječaka kako se nastoje osloboditi biljke, ali što su se oni više upinjali, to se biljka jače i čvršće ovijala oko njih.

"Prestanite se batrgati!" zapovjedi im ona. "Ja znam što je ovo...ovo je Đavolja zamka!"

"E, baš mi je drago čuti kako se ovo zove, to nam je od velike pomoći!" promrnda Ron i zavalj se ne bi li spriječio biljku da mu se ovije oko vrata.

"Daj šuti, pokušavam se prisjetiti kako da joj doskočimo!" reče Hermiona.

"E pa, onda se požuri, jer ja se već gušim!" procijedi Harry braneći se od biljke koja mu se ovijala oko prsa,

"Đavolja zamka, Đavolja zamka... Što nam je ono govorila profesorica Sprout? Da voli mračna i vlažna mjesta..."

"Pa naloži onda vatru!" jedva protisne Harry.

"Da... naravno... samo što ovdje nemamo drva!" uzvikne Hermiona kršeći ruke.

"MA JESI LI TI POLUDJELA?" zaurla Ron. "JESI LI VJEŠTICA ILI NISI?"

"Ah, da!" reče Hermiona pa zamahne svojim čarobnim štapićem, promumlja nešto i ispusti isti onakav

mlaz plavičastih plamenova na biljku kao što je svojedobno ispustila na Snapea. Učas dječaci osjete kako pod utjecajem svjetla i topline popušta stisak biljke. Uvijajući se i mlateći oko sebe, biljka povuče vriježe s njihovih tijela pa se obojica izvuku iz smrtonosnog stiska.

"Sva je sreća, Hermiona, što si onako pozorno slušala predavanja iz Travarstva", reče joj Harry kad joj se pridruži iza zida otirući znoj s lica.

"Aha," priklopi Ron, "i sva sreća što Harry ne gubi glavu u kriznim situacijama - 'nemamo ovdje drva', *lijepo, bogami!*"

"Idemo sad dalje", reče Harry pokazujući na kameni hodnik kroz koji su jedino mogli dalje.

Osim bata svojih koraka, čuli su samo tiho kapanje vode sa zidova.

Hodnik se blago spuštao, što Harryja podsjeti na Gringotts. Srce mu se bolno stegne kad se prisjeti zmajeva koji navodno čuvaju sefove u čarobnjačkoj banci. Što će biti ako sad naiđu na zmaja, na odraslog zmaja?... I s Norbertom su jedva izašli na kraj... Čujete li i vi nešto?" šapne Ron.

Harry osluhne. Odnekud je iz visine pred njima kanda dopiralo nekakvo tiho šuškanje i zveckanje.

"Mislite li da je to duh?"

"Ne znam... meni to prije zvuči kao lepet krila."

"Eno svjetla pred nama... vidim da se tamo nešto miče."

Kad su došli do kraja hodnika, ugledali su pred sobom sjajno osvijetljenu prostoriju s vrlo visokim nadsvođenim stropom. Prostorija je bila puna malih, blistavih ptica što su posvuda lepršale i prhale. Na drugom kraju prostorije bila su teška, drvena vrata.

"Mislite li da će nas te ptice napasti ako krenemo kroz ovu prostoriju?" upita ih Ron.

"Vjerojatno", odgovori Harry. "Ne izgledaju mi baš opasno, no kad bi se sve u isti mah obrušile na nas... Ali, nema nam druge... Ja idem prvi."

Duboko udahnuvši zrak, pokrije lice rukama i Jurne kroz prostoriju. Očekivao je da će svakog časa osjetiti oštre kljunove i čaporke na sebi, ali ništa od toga. Dotrči do vrata nederut. Pritisne kvaku ali vrata bijahu zaključana.

Ostalo dvoje dođu za njim. Potezali su i podizali vrata, ali zaludu.

Nije im pomogla čak ni Hermionina čarolija '*Alohomora*'.

"I što ćemo sad?" zapita Ron.

"Te ptice..." reče Hermiona. "One sigurno nisu ovdje samo radi ukrasa."

Promatrali su ptice kako lete nad njima svjetlucajući... *svjetlucajući?*

"Ma to nisu ptice!" iznenada će Harry. "To su *ključevi!* Krilati ključevi... pogledajte ih malo bolje. A to onda valjda znači..." Osvrne se po prostoriji dok je ono dvoje i dalje motrilo jato ključeva."...

Da... gledajte! Metle! Moramo uloviti ključ od ovih vrata!"

"Ali, ima ih *na stotine!*"

Ron pregleda bravu na vratima.

"Treba nam jedan veliki starinski ključ... vjerojatno srebrni, kakva je i brava."

Svako od njih dohvati po jednu metlu i otisne se uvis pa poleti usred oblaka ključeva. Posezali su i grabili za njima, ali su začarani ključevi tako brzo letjeli i sunovraćali se da se činilo nemogućim uloviti ih.

Međutim, Harry nije bio uzalud najmlađi tragač u metloboju u posljednjih sto godina. Imao je talent da spazi stvari koje drugi nisu primjećivali. Nakon što je oko jedne minute letio kroz vrtlog od šarena perja, opazi velik srebrni ključ sa svinutim krilcem, kao da ga je već tko ulovio i grubo gurnuo u ključanicu.

"Onaj tamo!" dovikne prijateljima. "Onaj veliki... tamo... ne, nego onaj tamo... s jarkoplavim krilcima... s jedne je strane okrznut..."

Ron poleti na stranu na koju je Harry pokazivao, udari o strop i umalo da ne padne s metle.

"Moramo ga opkoliti!" vikne Harry ne odvajajući očiju od ključa s oštećenim krilcem. "Rone, ti kreni na njega odozgo... a ti, Hermiona, ostani dolje i spriječi ga da sleti... a ja ću ga pokušati uloviti. Tako, IDEMO!"

Ron se obruši, Hermiona poleti uvis, ključ im oboma izmakne a Harry Jurne za njim, ključ skrene prema zidu, Harry za njim i pritisne ga rukom o zid. Razlegne se neugodno krckanje. U visokoj prostoriji odjekne veselo klicanje Rona i Hermione.

Učas svi slete na pod i Harry trkne do vrata. Ključ mu se u ruci batrgao. Zabije ga u ključanicu i okrene. Nešto škljocne. Čim je u bravi škljocnulo, ključ ponovo odleti uvis. Pošto je već dva puta bio ulovljen, izgledao je poprilično iskrzan.

"Jeste li spremni?" upita Harry prijatelje, s rukom na kvaki. Oni klimnu glavom. On otvori vrata.

U sljedećoj je prostoriji bio takav mrak da ništa nisu vidjeli, ali čim su stupili u nju, svjetlost je preplavi i otkrije začudan prizor.

Stajali su na rubu goleme šahovnice, iza crnih figura, koje su sve bile više od njih i izrađene od nečega nalik na crni kamen. Nasuprot njima, na drugoj strani prostorije, stajale su bijele figure. Harry, Ron i Hermiona malo se leću - orijaške bijele figure nisu imale lica.

"Što ćemo sad?" šapne Harry.

"Pa, to je bar jasno, zar ne?" reče Ron. "Moramo igrom doprijeti do druge strane."

Iza bijelih figura vidjeli su još jedna vrata.

"A kako?" nervozno ga priupita Hermiona.

"Mislim da ćemo i mi morati biti figure", odgovori Ron.

Pride crnom skakaču i pruži ruku da ga dodirne. Kameni konj u hipu oživi i zagrebe kopitom po tlu, a jahač na njemu okrene glavu pod šljemom prema Ronu.

"Moramo li se i mi... ovaj... pridružiti vama da dođemo prijeko?" Crni jahač klimne glavom. Ron se okrene prijateljima.

"Sad moramo dobro promisliti..." reče. "Mislim da moramo zauzeti mjesta triju crnih figura."

Harry i Hermiona šutjeli su dok je Ron razmišljao. Naposljetku on reče:

"Nemojte se sad vrijeđati ili tako nešto, ali vas dvoje ne igrate tako dobro šah kao ja..."

"Ništa se mi nećemo uvrijediti", brzo mu odgovori Harry. "Samo nam reci što nam je činiti."

"Ti, Harry, zauzmi mjesto onog lovca, a ti, Hermiona, stani uz njega na mjesto crnog topa!"

"A što ćeš ti?"

"Ja ću biti skakač."

Čini se da su figure pratile njihov razgovor, jer na te riječi po jedan skakač, lovac i top okrenu se od bijelih figura i napuste šahovnicu ostavljajući za sobom tri prazna polja, koja zauzmu Harry, Ron i Hermiona.

"Bijeli uvijek vuku prvi potez", reče Ron gledajući na drugu stranu ploče. "Da... gledajte..."

Jedan bijeli pješak pomakne se za dva polja naprijed.

Ron počne voditi crne figure, koje su se nijemo kretale kamo god bi ih on uputio. Harryju su klecala koljena. Što će biti ako izgube partiju?

"Harry, pomakni se za četiri polja dijagonalno nadesno!"

Prvi su pravi šok doživjeli kad su izgubili drugog skakača. Bijela ga je dama oborila na ploču i odvukla u stranu, gdje je ostao mirno ničice ležati.

"Nisam mogao ništa protiv toga", reče Ron, pomalo potresen.

"Ali sad ti, Hermiona, možeš slobodno uzeti onog lovca, hajde, uzmi ga!"

Kad god bi crni izgubili koju figuru, bijeli su bili nemilosrdni.

Uskoro je uza zid ležala čitava hrpa nepokretnih crnih figura. Dva puta je Ron u posljednji čas zapazio da su Harry i Hermiona u opasnosti. On je sam jurcao po ploči i uzimao gotovo isto onoliko bijelih figura koliko je izgubio crnih.

"Još malo pa smo na cilju", iznenada promrsi. "Samo da malo promislim... da malo promislim..."

Bijela dama okrene prema njemu svoje bezizražajno lice.

"Da..." tiho reče Ron. "Nema druge... i mene će uzeti..."

"NE!" viknu Harry i Hermiona.

"Takav je šah!" odbrusi im Ron. "Mora se i nešto žrtvovati! Ja moram skočiti naprijed, a ona će me onda uzeti... ali ti ćeš, Harry, potom matirati kralja!"

"Ali..."

"Želiš li stati na kraj Snapeu ili ne?"

"Rone..."

"Pazi. ako se ne požuriš, on će se već dočepati kamena!"

Nije bilo druge nego poslušati Rona.

"Jesi li spreman?" dovikne mu Ron, blijeda ali odlučna lica. "Evo, ja skačem... i nemoj poslije tratiti vrijeme kad jednom dobiješ partiju!"

Ron skoči naprijed i bijela se dama okomi na nj. Udari ga kamenom rukom snažno po glavi i sruši na ploču... Hermiona vrisne ali ostane na svom polju... bijela dama odvuče Rona na stranu. Ron je izgledao kao da je nokautiran.

Harry se pomakne držeći za tri polja nalijevo.

Bijeli kralj skine krunu s glave i baci je Harryju pod noge. Pobjedili su. Figure se razdvoje i poklone ostavivši im put do vrata otvoren.

Bacivši posljednji očajnički pogled na Rona, Harry i Hermiona jurnu na vrata i stupe u drugi hodnik.

"A što ako je on?..."

"Neće njemu biti ništa", odgovori Harry nastojeći uvjeriti sama sebe u svoje riječi. "Što misliš, što nam sad slijedi?"

"Sproutovicu smo prošli, to je bila Đavolja zamka... Flitwick je vjerojatno začarao ključeve...

McGonagallica oživila šahovske figure... ostaje nam još Quirrellova čarolija, i Snapeova..."

Dođu i do sljedećih vrata.

"Hoćemo li?" šapne Harry.

"Može."

Harry gurne vrata i otvori ih.

Zapahne ih odvratan smrad pa oboje navuku pelerine na nos.

Suznih očiju, ugledaju pred sobom izvaljenog na podu trola s krvavom kvrgom na glavi, još većeg od onog kojeg su bili sredili.

"Drago mi je što se nismo morali s ovim uhvatiti ukoštac", šapne Harry dok su oprezno prekoračivali preko jedne od njegovih debelih nogu. "Idemo dalje, ja ovdje ne mogu ni disati."

Kad je otvorio sljedeća vrata, nisu se gotovo ni usudili pogledati što ih tu čeka. Ipak, ne dočeka ih ništa strašno, tek stol na kojem bijaše poredano sedam boca različitih oblika.

"To je Snapeova čarolija", reče Harry. "Što nam je činiti?"

Čim prekorače prag, za njima na vratima plane vatra. Nije to bila obična vatra, nego vatra purpurne boje.

U isti mah izbiju crni plamenovi na vratima što su vodila dalje. Našli su se u klopci.

"Pogledaj!" reče Hermiona i uzme smotak papira što je ležao uz boce na stolu. Harry joj pogleda preko ramena i pročita ovo:

Dok pred tobom opasnost leži, za tobom je spas,

Pomoć, na žalost ti nude tek dvije od sviju nas.

Ispiješ li pravu, naprijed možeš mimo poć,

No od sedam samo druga za povratak ti da je moć.

Koprivino ljuto vino iz dvije se bez straha pije,

Tri od nas ti nose smrt, u nizu se otrov krije.

Sada biraj ako želiš prijeći preko ovog kobnog jaza,

No ko pomoć nudimo ti ova četiri smjerokaza.

Prvi: koliko god se lukavo taj otrov od tebe skriva,

Slijeva od ljutog vina naći ćeš ga gdje počiva.

Drugi: različite smo nas dvije

Što stojimo s oba kraja,

No nijedna od te dvije s ciljem tvojim te ne spaja.

Treći: ko što vidiš sve od reda raznolikih smo oblika,

Al ni patuljasta, ni golema nije smrtonosnog lika.

I četvrti: druga slijeva, druga zdesna, blizanke su znaj,

A ti sad budi hrabar, pa ispit koju pokušaj.

Hermiona duboko odahne, a zapanjeni Harry opazi da se čak i nasmiješila, iako njemu nije ni najmanje bilo do smijeha.

"Sjajno!" reče Hermiona. "Ovo nije nikakva magija... ovo je logika... zagonetka. Sva sila velikih čarobnjaka nemaju uopće smisla za logiku, i oni bi svi ovdje zauvijek zaglibili."

"Zar nećemo i mi?"

"Dakako da nećemo", odgovori mu Hermiona. "Ovdje na ovom papiru piše sve što nam treba. Sedam boca: u tri je od njih otrov; u dvije je vino; s pomoću jedne ćemo sigurno proći kroz crnu vatru, a jedna će nas od njih vratiti kroz purpurnu vatru."

"Ali otkud znamo koju od njih treba ispiti?"

"Daj mi samo malo vremena."

Hermiona pročita poruku nekoliko puta. Zatim se ushoda gore-dolje pokraj niza boca upirući prstom u svaku od njih. Napokon pljesne rukama.

"Sad znam", reče. "S pomoću najmanje boce proći ćemo kroz crnu vatru... i doći do kamena..."

Harry pogleda majušnu bocu.

"U njoj ima tekućine samo za jednoga od nas", reče joj. "Jedva da ima za jedan gutljaj."

Zgledaju se.

"A s pomoću koje se možemo vratiti kroz purpurne plamenove?"

Hermiona mu pokaže na okruglu bocu na desnom kraju niza.

"Onda je ti ispij", reče joj Harry. "Ama, čuj... vrati se po Rona... uzmite metle iz prostorije gdje lete ključevi, pa se vratite kroz otvor u podu i prođite pokraj Bundija... a onda otiđite ravno do sovinjaka i pošaljite Hedvigu Dumbledoreu, bez njega ne možemo. Ja ću možda uspjeti neko vrijeme još zadržavati Snapea, ali mu zapravo nisam dorastao."

"Ali, Harry... što će biti ako je s njim Znaš-već-tko?"

"Tja, jedanput sam već imao sreću, sjećaš se?" reče Harry pokazujući na ožiljak. "Možda ću je opet imati?"

Hermioni zadrhti usna i ona odjednom pohrli do Harryja i zagrli ga.

"Hermiona!"

"Harry... znaš da si ti stvarno velik čarobnjak!"

"Nisam tako dobar kao ti", reče joj zbunjeno kad ga ona ispusti iz zagrljaja.

"Ja!" uzvikne Hermiona. "Puste knjige! I vještina! Ali ima važnijih stvari od toga... prijateljstvo i hrabrost i... oh, Harry... čuvaj se!"

"Najprije ti ispij ono svoje", reče Harry. "Sigurna si koje je koje?"

"Sto posto", odgovori Hermiona i potegne dug gutljaj iz okrugle boce na kraju reda pa se sva strese.

"Nije valjda otrov?" napeto je upita Harry.

"Nije... ali je kao led."

"Idi sad brže, prije nego što to prestane djelovati!"

"Sretno... i čuvaj se..."

"IDI!"

Hermiona se okrene i prođe ravno kroz purpurnu vatru.

Harry duboko uzdahne i dohvati najmanju bocu, pa se okrene crnim plamenovima.

"Evo me!" reče i iskapi sadržaj bočice nadušak.

Bilo je doista baš kao da mu led preplavi tijelo. Odloži bocu i pođe dalje. Prikupi svu svoju snagu, vidje kako mu crni plamenovi ližu tijelo, ali ih ne osjećaše... Časak je vidio tek tamnu vatru... a onda se nađe na drugoj strani, u posljednjoj prostoriji.

Tu je već bio netko...ali to nije bio Snape. Nije bio čak ni Voldemort.

GLAVA SEDAMNAESTA

Čovjek sa dva lica

Bio je to Quirrell.

"Vi!" zine Harry.

Quirrell se osmjehne. Lice mu se uopće nije trzale.

"Ja", mirno mu odgovori. "Već sam se pitao hoću li vas, Potter, vidjeti ovdje."

"Ali ja sam mislio da... Snape..."

"Severus?" nasmije se Quirrell. Ali nije to bio onaj njegov uobičajeni drhtavi smijeh, nego hladan i prodoran. "Da, reklo bi se da je Severus pravi čovjek za ovako nešto, je li? Stvarno je bilo dobro što se on muvao posvuda kao kakav prevelik šišmiš. Tko bi uz njega posumnjao na s-s-sirotog mucavog p-profesora Quirrella?"

Harryju to nikako nije išlo u glavu. Ovo ne može biti istina, jednostavno ne može!

"Ali Snape me pokušao ubiti!"

"Ne, nije, nije. Ja sam vas pokušao ubiti. Vaša prijateljica gospođica Granger slučajno me srušila na tribini kad je jurila zapaliti Snapea na metlobojskoj utakmici. Prekinula je moj vizualni kontakt s vama. Trebalo mi je još samo nekoliko sekunda da vas oborim s metle. Već bih bio prije toga uspio da Snape nije izgovarao protukletvu ne bi li vas spasio."

"Snape je htio mene *spasiti*?"

"Naravno", hladnokrvno mu odgovori Quirrell "Što mislite, zašto je on htio suditi vaš sljedeći meč? Želio je mene spriječiti da ja to još jedanput pokušam. Zbilja čudno... nije se morao toga bojati. Uz Dumbledorea nisam mogao ništa. Svi su ostali profesori mislili da Snape želi spriječiti Gryffindore da pobijede, toliko je već bio omražen... Pusto traćenje vremena, kad ću vas na kraju ja večeras ubiti!"

Quirrell pucne prstima. Iz zraka izniknu konopci i čvrsto se oviju oko Harryja.

"Previše ste, Potter, znatiželjni da biste mogli ostati na životu. U Noći vještica neprestano ste jurcali po školi i, koliko znam, vidjeli me kad sam išao pogledati kako je kamen čuvan."

"Vi ste trola pustili u školu?"

"Naravno. Ja sam flit za trolove... Valjda ste vidjeli što sam napravio od onoga na kojeg ste naišli dolazeći ovamo? Na žalost, dok su svi ostali na sve strane tražili trola, Snape, koji je već posumnjao na mene, došao je za mnom ravno na treći kat da mi pomrsi račune... i ne samo što vas moj trol nije zatukao nego ni onaj troglavi pas nije uspio ugristi Snapea za nogu kako treba. A sad, Potter, budite na miru, moram promotriti ovo zanimljivo ogledalo."

Tek tada Harry shvati pred čim stoji Quirrell. Bijaše to zrcalo Erised.

"Ovo je ogledalo ključ koji vodi do kamena", promrmlja Quirrell kuckajući po okviru zrcala. "Tipično za Dumbledorea, da ovako nešto smisli... samo što je on u Londonu... a ja ću biti već daleko kad se on vrati..."

Harry nije ništa pametnije smislio nego da pokuša zadržavati Quirrella razgovorom i otežavati mu da se usredotoči na zrcalo.

"Vidio sam ja vas i Snapea u šumi..." izlane.

"Da", dokono potvrdi Quirrell obilazeći zrcalo da ga pogleda odostraga. "On me tada salijetao ne bi li saznao koliko sam daleko odmakao. Stalno je sumnjao na mene. Pokušavao me čak i zastrašiti...kao da me je mogao zastrašiti kad je lord Voldemort bio na mojoj strani..."

Quirrell se vrati pred zrcalo i napeto se zagleda u njega.

"Vidim kamen... predajem ga svom gospodaru... ali gdje je?"

Harry se uzalud nastojao osloboditi konopaca. *Mora* spriječiti Quirrella da se sav posveti zrcalu.

"Ali meni se oduvijek činilo da me Snape strašno mrzi."

"Ah, mrzi, mrzi on vas," bezbrižno mu odgovori Quirrell, "kako vas ne bi mrzio! Zar niste znali da je on s vašim ocem bio u Hogwartu? Ali nikad vas on nije htio *ubiti*."

"Ama, ja sam vas prije nekoliko dana čuo kako jecate... i mislio sam da vam Snape prijeti..."

Prvi put grč od straha preleti Quirrellovim licem.

"Ponekad mi je teško postupiti prema uputama mog gospodara... on je velik čarobnjak a ja sam tako slab..."

"Hoćete reći da je *on* tada bio s vama u onoj učionici?" zine Harry.

"On je sa mnom kud god ja išao", tiho mu odgovori Quirrell.

"Upoznao sam se s njim na svojim putovanjima po svijetu. Bio sam tada lud mladac, pun smiješnih ideja o dobru i zlu. Lord Voldemort pokazao mi je u kakvoj sam zabludi. Nema dobra i zla, postoji samo moć, i oni koji su preslabi da teže za njom... Odonda ga vjerno služim, iako sam ga višeput razočarao. On mora biti sa mnom." Quirrell odjednom zadrhti.

"On nikom olako ne oprašta greške. Kad nisam uspio ukrasti kamen iz Gringotts, bio je vrlo nezadovoljan. Kaznio me... i zaključio da mora još bolje paziti na mene..."

Quirrellov glas utihne. Harry se sjeti šetnje po Zakutnoj ulici... kako je mogao biti onako glup? Tog je dana sreo ondje Quirrella i rukovao se s njim u Šupljem kotliću.

Quirrell opsuje nešto za se.

"Ne razumijem... da nije možda kamen *u* ogledalu? Da ga razbijem?"

Harry je grozničavo razmišljao.

"U ovom trenutku najviše od svega na svijetu želim", pomisli, "naći kamen prije Quirrella. Stoga, ako sad pogledam u ogledalo, vidjet ću ga u njemu.. što će reći da ću vidjeti gdje je sakriven! Ali kako mogu pogledati u ogledalo a da Quirrell ne dokuči što smjeram?"

Pokuša se pomaknuti nalijevo da dođe pred zrcalo a da Quirrell to ne primijeti, ali su mu konopci oko gležnjeva bili tako čvrsto zategnuti da se spetlja i padne. Quirrell se nije obazirao na njega. Još je razgovarao sam sa sobom.

"Što radi ovo ogledalo? Kako djeluje? Pomozite mi, gospodaru!"

Na Harryjev užas, Quirrellu odgovori glas koji kao da je dolazio iz samog Quirrella.

"Posluži se dječakom... Posluži se dječakom..."

Quirrell se naglo okrene Harryju.

"Da... Potter... hodi amo!"

Pljesne rukama i s Harryja padnu konopci kojima bijaše vezan.

Harry se polako osovi na noge.

"Hodi amo!" ponovi Quirrell. "Pogledaj u ovo ogledalo i reci mi što vidiš u njemu! "

Harry pode prema njemu.

"Moram mu slagati", očajnički pomisli. "Moram pogledati u ogledalo i slagati mu što vidim u njemu, ništa drugo."

Quirrell pođe za njim u stopu. Harry osjeti čudan vonj iz Quirrellova turbana. Zatvori oči, stupi pred zrcalo i ponovo ih otvori.

Ugleda svoj odraz, blijed i u prvi mah uplašen. Ali malo zatim odraz mu se *u zrcalu* osmijehne. Odraz gurne ruku *u džep* i izvadi iz njega krvavocrveni kamen. Odraz mu namigne i vrati kamen u džep... a dok je to činio, Harry osjeti kako mu nešto teško padne u njegov vlastiti džep. Nekako... na nevjerojatan način... *domogao se kamena!*

"No?" nestrpljivo ga priupita Quirrell. "Što vidiš u ogledalu?"

Harry prikupi svu svoju hrabrost.

"Vidim sebe kako se rukujem s Dumbledoreom", izmisli. "Ja sam... osvojio Međudomski pokal za Gryffindore."

Quirrell opet nešto prokune.

"Daj se makni!" reče mu. Dok se Harry sklanjao, osjeti kamen mudraca na bedru. Da pokuša pobjeći s njim?

Ali nije odmakao ni pet koraka kad začuje nečiji visoki glas, iako Quirrell nije uopće micao usnama.

"Laže... laže..."

"Vrati se, Potter!" dovikne mu Quirrell. "Reci mi istinu! Što si ono maloprije vidio u ogledalu?"

Ponovo se javi onaj isti visoki glas: "Daj da ja porazgovaram s njim... oči u oči..."

"Ali, gospodaru, vi niste još dovoljno jaki!"

"Imam ja dovoljno snage... za ovo..."

Harry osjeti kao da ga je Đavolja zamka prikovala za pod. Nije mogao pomaknuti nijedan mišić.

Skamenjen je gledao Quirrellu kako diže ruke i počinje odmatati turban. Što se to zbiva? Turban padne na tlo. Quirrellu mu je glava bez turbana došla nekako sitna.

Tada se Quirrell na mjestu okrene.

Harry bi bio najradije vrisnuo, ali nije mogao ni glasa izustiti.

Ondje gdje je inače bio Quirrellov potiljak, sad je bilo nečije lice, najstrašnije lice što ga je Harry ikad vidio. Bilo je bijelo kao kreda, s užagrenim, crvenim očima i prorezima umjesto očiju, kao u zmije.

"Harry Potter..." šapne mu to lice.

Harry pokuša uzmaknuti, ali ne mogaše pokrenuti noge.

"Vidiš li što sam postao?" reče mu lice. "Puka sjena i duh... Imam oblik samo kad sam u nečijem tijelu... ali uvijek je bilo onih koji su bili voljni primiti me u svoja srca i glave... U ovih posljednjih nekoliko tjedana okrijepila me krv jednoroga... vidio si mog vjernog Quirrellu kako je u šumi pije umjesto mene... a kad se jednom domognem eliksira života, moći ću i sam sebi stvoriti tijelo... A sad... daj mi taj kamen iz svog džepa!"

Znao je dakle što je posrijedi. Harryju odjednom ožive noge.

Posrne natraške.

"Ne budali!" promrnda lice. "Radije si spasi glavu i pridruži mi se... inače ćeš doživjeti istu sudbinu kao i tvoji roditelji... Oboje su umrli moleći me za milost."

"LAŽEŠ!" iznenada vikne Harry.

Quirrell mu je natraške prilazio tako da ga je Voldemort još vidio. Opako se lice smješkalalo.

"Zbilja dirljivo..." prosikće. "Ja sam oduvijek cijenio odvažnost..."

Da, dečko, roditelji su ti doduše bili hrabri... najprije sam ti ubio oca, on se stvarno junački ponio... ali majka ti nije morala umrijeti... htjela je tebe zaštititi... A sad mi daj taj kamen, osim ako ne želiš uludo izgubiti glavu."

"NIPOŠTO!"

Harry skoči prema vratima u plamenu, ali Voldemort se prodere:

"DRŽI GA!" i učas Harry osjeti na zapešću Quirrellovu ruku. Namah oćuti oštru bol u ožiljku na čelu; učini mu se da će mu se glava raspuknuti; krikne otimajući se svom snagom i, na njegovo veliko čudo, Quirrell mu ispusti ruku. Bol u glavi popusti... mahnito se obazre da vidi kamo je Quirrell nestao, i opazi ga skvrčena od boli kako gleda u svoje prste na kojima izbijaju krvavi mjehurići.

"Drži ga! DRŽI GA!" iznova vrisne Voldemort, a Quirrell skoči, obori Harryja s nogu i poklopi ga svojim tijelom držeći ga objema rukama oko vrata... Harry je malne obnevidio od boli u ožiljku, ali primijeti i Quirrellu kako zapomaže od muke.

"Gospodaru, ne mogu ga držati... moje ruke... moje ruke!"

Premda je koljenima pritisnuo Harryja o tlo, Quirrell mu ispusti vrat i zagleda se unezvijereno u svoje dlanove... Harry zapazi da su mu dlanovi opečeni, izranjeni, crveni i sjajni.

"Onda ga ubij, budalo, svrši već jednom s tim!" vrisne Voldemort.

Quirrell podigne ruku da izvrši smrtonosnu kletvu, ali Harry instinktivno ispruži ruku i zgrabi Quirrellu za lice...

"AJOOOOJ!"

Quirrell se svali s njega. I na licu su mu izbili krvavi mjehurići, a Harry tad shvati da mu Quirrell ne može više dodirnuti golu kožu a da ne osjeti užasnu bol. Jedina je šansa sad Harryju bila da čvrsto drži Quirrellu i da mu zadaje takve boli da ga ovaj ne može prokleti.

Harry skoči na noge, ščepa Quirrellu za nadlakticu i stisne ga što je jače mogao. Quirrell vrisne i pokuša zbaciti Harryja sa sebe... bol je u Harryjevoj glavi bivala sve žešća... obnevidio je... samo je čuo Quirrellovo jezovite krike i Voldemortovo povike: "UBIJ GA! UBIJ GA!" i neke druge glasove, možda u vlastitoj glavi, kako viču:

"Harry! Harry!"

Osjeti kako Quirrell izvlači nadlakticu iz njegova stiska, pojmi da je sve propalo i padne u tmušu... padao je sve dublje... i dublje... i dublje...

Pred očima mu bljesne nešto zlatno. Zvrčka! Pokuša je uloviti, ali mu mišice bijahu preteške. Žmirne.

Nije to bila zvrčka. Bijahu to nečije naočale. Zbilja čudno!

Ponovo žmirne. Nad njim se pomoli nasmiješeno lice Albusa Dumbledorea.

"Dobar dan, Harry!" pozdravi ga Dumbledore.

Harry se zagleda u njega. A onda se prisjeti:

"Gospodine! Kamen! Kamen! Bio je to Quirrell! Kod njega je kamen! Gospodine, brže..."

"Smiri se, dragi moj dečko, malo kasniš za događajima", reče mu Dumbledore. "Nije kamen kod Quirrella."

"Nego kod koga je? Gospodine, ja..."

"Harry, molim te, smiri se, inače će me Madame Pomfrey izbaciti odavde."

Harry proguta i pogleda oko sebe. Shvati da je zacijelo u bolničkom krilu. Ležao je u krevetu s bijelim plahtama, a do njega je stajao stolić na kojem je bilo čitavo brdo slatkiša.

To su ti sve darovi od tvojih prijatelja i obožavatelja", reče mu Dumbledore, sav ozaren. "Ono što se dogodilo u tamnici između tebe i profesora Quirrella velika je tajna, pa dakako da o tome zna sad cijela škola. Mislim da se iza pokušaja da ti pošalju i zahodsku dasku kriju tvoji prijatelji, gospoda Fred i George Weasley. Jamačno su mislili da će te na taj način zabaviti. Ali Madame Pomfrey je smatrala da to ne bi odgovaralo higijenskim standardima pa je zaplijenila dasku."

"Koliko sam već dugo ovdje?"

"Tri dana. Gospodin Ronald Weasley i gospođica Granger odahnut će kad saznaju da si došao k sebi, jer su strašno zabrinuti za tebe."

"Ah, gospodine, kamen..."

"Vidim ja da se ti ne daš odvratiti od svojih misli. Pa dobro, onda, da kažemo koju i o kamenu! Profesor Quirrell nije ti ga uspio oteti. Ja sam stigao na vrijeme da to spriječim, iako moram priznati da si se i ti dobro držao."

"Došli ste tamo? Dobili ste poruku po Hermioninoj sovi?"

"Bit će da smo se mimoišli u zraku. Tek što sam stigao u London, postalo mi je jasno da sam trebao ostati ondje gdje sam bio. Stigao sam taman na vrijeme da zbacim Quirrella s tebe..."

"To ste bili vi?"

"Bojao sam se da ću zakasniti."

"Malo je nedostajalo da zakasnite, ne bih mu još mogao dugo odolijevati da dođe do kamena..."

"Nije u pitanju bio kamen, dečko, nego ti... samo što nisi svisnuo od napora. U jednom užasnom trenutku mislio sam da si gotov. A kamen je uništen."

"Uništen?" tupo će Harry. "A vaš prijatelj... Nicolas Flamel..."

"Ah, znaš i za Nicolasa?" reče Dumbledore tako reći oduševljeno.

"Stvarno si pošteno istražio taj slučaj, je li? E pa, porazgovarao sam o tome s Nicolasom pa smo zajednički zaključili da je ovako najbolje."

"Ali to znači da će on i njegova žena umrijeti, zar ne?"

"Ostalo im je još dosta eliksira da srede sve svoje poslove, a onda će, da, umrijeti."

Dumbledore se osmjehne izrazu zaprepaštenja na Harryjevu licu.

"Znam da se nekome tko je tako mlad kao ti mora to činiti nevjerojatnim, ali Nicolasa i Perenelli to će zapravo biti kao da odlaze na počinak nakon vrlo, vrlo duga dana. Zapravo je dobro pripravljen duhu smrt tek sljedeća velika pustolovina. Taj kamen, znaš, i nije bio tako nešto prekrasno. Da imaš novca i života koliko hoćeš! Većina bi ljudi od svega najradije izabrala baš te dvije stvari... ali je nevolja u tome što ljudi pate od sklonosti da izaberu upravo ono što će im biti najgore."

Harry je i dalje ležao ne znajući što da kaže. Dumbledore zapjevuši nešto i osmjehne se stropu.

"Gospodine?" opet će Harry. "Baš si nešto mislim... gospodine, čak i ako nema više tog kamena, Vol... mislim. Znae-već-tko..."

"Slobodno ga, Harry, zovi Voldemort. Uvijek sve stvari zovi njihovim pravim imenima. Strah od imena povećava strah od same stvari."

"Razumijem, gospodine. E pa, Voldemort će se pokušati na druge načine vratiti, zar ne? Hoću reći da nije nestao jednom zauvijek, zar ne?"

"Ne, Harry, nije. On je još tamo negdje, možda sad traži neko drugo tijelo u koje bi se uselio... budući da nije uistinu živ, on ne može ni poginuti. Pustio je Quirrella da umre, jer ima isto tako malo milosti za svoje sljedbenike kao i za svoje neprijatelje. Pa ipak, Harry, iako si ti možda samo odgodio njegov povratak na vlast, trebat će opet netko drugi biti spreman voditi s njim novu bitku koju će možda izgubiti... a ako se njegov povratak svaki put iznova odgodi, možda se nikad više i neće vratiti na vlast."

Harry klimne glavom, ali se brzo umiri jer ga je opet zaboljela glava. Tada reče:

"Gospodine, ima još nešto što bih htio znati ako mi želite reći... nešto o čemu bih htio saznati pravu istinu..."

"Istinu", uzdahne Dumbledore. "Istina je nešto lijepo i strašno pa zato treba s njom oprezno postupati. Ipak, odgovorit ću na sva tvoja pitanja, osim ako nemam valjanih razloga da ti ne odgovorim, a u tom slučaju te molim da mi oprostiš. Neću ti, naravno, lagati."

"Pa, ovaj... Voldemort mi je rekao da je ubio moju majku samo zato što je ona pokušala spriječiti ga da mene ubije. A zašto je on uopće htio ubiti mene?"

Dumbledore ovaj put vrlo duboko uzdahne.

"Na žalost, na tvoje prvo pitanje ne mogu ti odgovoriti. Bar ne danas. Bar zasad. Možda ćeš jednog dana to saznati... do daljnjega izbij to sebi iz glave, Harry. Kad budeš malo stariji - znam da to ne voliš čuti... ali kad budeš spreman, saznat ćeš."

Harry je znao da ne bi vrijedilo prepirati se oko toga.

"A zašto me Quirrell nije mogao dodirnuti?"

"Tvoja je majka poginula da tebe spasi. Ako ima nešto što Voldemort ne razumije, to je ljubav. On nije shvatio da tako snažna ljubav kao što je bila ljubav tvoje majke prema tebi ostavlja za sobom trag. Ne mislim na ožiljak, na nekakav vidljivi znak... kad je netko tako duboko voljen, čak i ako nema više osobe koja ga je voljela, ta ljubav će ga dovijeka donekle štititi. Ona je u samoj tvojoj koži. Zato te Quirrell i nije mogao dodirnuti, onako pun mržnje, pohlepe i častohleplja, nakon što je svoju dušu podijelio s Voldemortom. Njemu je bila smrtna muka dodirnuti osobu obilježenu nečim tako dobrim."

Dumbledoreovo pozornost tada privuče ptica što je sjedila na prozorskoj dasci, što je Harryju omogućilo da obriše oči plahtom. Kad mu se opet vratio glas, Harry zapita:

"A znate li možda tko mi je poslao Čarobni plašt nevidljivosti?"

"Ah... tvoj ga je otac slučajno ostavio meni na čuvanje, a ja sam mislio da bi tebi možda bio po volji."

Dumbledore žmirne. "Te korisne stvari... tvoj se otac najviše služio njime da se odšulja u kuhinju i ukrade nešto hrane dok je bio ovdje."

"Ima još nešto..."

"Samo reci!"

"Quirrell mi je rekao da Snape..."

"Profesor Snape, Harry."

"Da, on... Quirrell mi je rekao da me on mrzi zato što je mrzio mog oca. Je li to istina?"

"Pa, stvarno se može reći da se nisu trpjeli. Nešto slično kao ti i gospodin Malfoy. A onda je tvoj otac učinio nešto što mu Snape nikako nije mogao oprostiti."

"Što to?"

"Spasio mu je život."

"Što?"

"Da..." sveno će Dumbledore. "Zar nije čudno kako funkcioniraju ljudske glave? Profesor Snape nije mogao podnijeti pomisao da je dužnik tvog oca... Stvarno vjerujem da se toliko trudio ove godine da te zaštititi zato što je vjerovao da će se na taj način odužiti tvom ocu. Nakon toga je opet mogao na miru mrziti uspomenu na tvog oca."

Harry pokušava to shvatiti, ali mu u glavi počne tako damarati da odustane od toga.

"I ima još jedna stvar, gospodine..."

"Samo jedna?"

"Kako je kamen iz ogledala dospio u moj džep?"

"E, sad, to mi je drago što me pitaš. To je bila jedna od mojih boljih ideja, a među nama budi rečeno, to valjda ipak nešto znači. Evo, vidiš, kamen je mogao dobiti samo netko iko ga je želio *pronaći* - pronaći ali ne i upotrijebiti - inače bi nalaznici samo gledali kako da proizvode zlato *ili* piju eliksir života. Moj mozak ponekad i mene iznenadi... A sad je dosta pitanja! Predlažem ti da radije navališ na ove slatkiše. Ah, grah Sveokusnjak Bertieja Botta! Ja sam u mlađim danima imao taj peh da sam naišao na aromu bljuvotine, i moram priznati da ih odonda nekako ne volim... ali aroma karamele neće mi se valjda ipak zamjeriti, što misliš?"

I osmjehne se i strpa zlatnosmeđi grah u usta, ali mu zapne u grlu i reče:

"Fuj! Ušna mast!"

Madame Pomfrey bila je vrlo simpatična, ali stroga dama.

"Samo na pet minuta!" zamoli je Harry. "Ne dolazi u obzir."

"Ali profesora Dumbledorea ste pustili..."

"Pa, naravno, on je ipak ravnatelj, to je nešto drugo. Vama je potreban odmor."

"Pa, odmaram se, evo vidite, ležim i sve je u redu. Ama, molim vas, Madame Pomfrey..."

"Ma dobro, de", reče ona. "Ali *samo* na pet minuta!"

I pusti u sobu Rona i Hermiona.

"Harry!"

Činilo se da je Hermiona spremna pohrliti mu u zagrljaj. Harryju je bilo drago što se ipak obuzdala jer ga je još boljela glava.

"Ah, Harry, a mi smo već mislili da si li... Dumbledore je bio tako zabrinut..."

"Cijela škola bruji o tome", reče Ron. "Što se *zapravo* dogodilo?"

Bio je to jedan od onih rijetkih primjera kad je istinita zgoda još čudnija i uzbudljivija od najfantastičnijih glasina. Harry im sve ispriповjedi: o Quirrellu, o zrcalu i Voldemortu Ron i Hermiona pomno su ga slušali; uvijek bi na pravom mjestu zinuli, a kad im je Harry kazao što se krilo pod Quirrellovim turbanom, Hermiona vrisne.

"I tako, nema više kamena? "napokon će Ron. "I Flamel će jednostavno umrijeti?"

"To sam i ja rekao, ali Dumbledore misli da je.. kako je ono rekao? 'dobro pripremljenu duhu smrt tek sljedeća velika pustolovina'."

"Ja sam uvijek tvrdio da je on malo otkačen", reče Ron. Reklo bi se da je duboko impresioniran ludošću svoga velikog uzora.

"A što je bilo s vama?" upita ih Harry.

"Pa, ja sam se sretno vratila", reče Hermiona. "Pomogla sam Ronu da dođe k sebi... to je malo dulje potrajalo... pa smo onda skupa odjurili do sovinjaka da javimo Dumbledoreu, ali smo ga već u predvorju sreli. On je već za sve znao... samo je rekao; 'Harry je *otišao u* potjeru za njim, je li?' i odjurio odmah na treći kat."

"Misliš da je on htio da ti to učiniš?" priupita Ron Harryja. "Time što ti je poslao očev plašt i sve drugo?"

"*Pa, sad*", plane Hermiona, "ako je zbilja to htio... hoću reći... to je strašno... mogao si i poginuti!"

"Ne, nije", zamišljeno će Harry. "Čudan je čovjek taj Dumbledore."

Mislim da mi je on na neki način htio dati šansu. Mislim da on zna manje-više sve što se ovdje zbiva. Rekao bih da je točno naslutio što ćemo mi učiniti, i da nas je, umjesto da nas spriječi u tome, samo toliko poučio da nam pomogne. Mislim da mi nije slučajno omogućio da otkrijem kako ono ogledalo funkcionira. Gotovo bih rekao da je mislio da imam pravo ogledati se s Voldemortom ako ikako mogu..."

"Eh, Dumbledore je zbilja strašan", ponosno će Ron. "Čuj, ti svakako moraš do sutrašnje završne svečanosti opet biti na nogama."

Bodovi su *svi* prebrojeni i Slytherini su, naravno, pobijedili... ti nisi igrao zadnju utakmicu, Ravenclaw su nas pregazili bez tebe... ali bit će dobra klopa."

U taj mah upadne u sobu Madame Pomfrey.

"Tu ste već gotovo petnaest minuta, a sad izvolite VAN!" odlučno im zapovjedi.

Nakon što se dobro naspavao, Harry se opet osjećao gotovo sasvim normalno.

"Htio bih na feštu", reče on Madame Pomfrey pošto je ona uredno na stolicu složila sve njegove kutije slatkiša. "Smijem valjda na feštu?"

"Profesor Dumbledore kaže da smijete", odgovori mu ona svisoka, kao da profesor Dumbledore, po njezinu mišljenju, nije ni svjestan svih opasnosti koje vrebaju na gozbi. "Imate još jedan posjet."

"Ah, izvrsno!" reče Harry. "Tko mi je to došao?"

Dok je on još to pitao, kroz vrata se porebarke provuče Hagrid.

Kao i obično kad bi se našao u nekoj prostoriji, Hagrid je izgledao prevelik. Sjeo je do Harryja, pogledao ga i briznuo u plač.

"Sve je... to... bila...moja... prokleta... greška", zajeca on pokrivši lice rukama. "Ja sam bio reko onom zlotvoru kako može proć pokraj Bundija! Ja sam mu reko! To je još bilo jedino što nije znao, a ja sam mu to reko! A ti si mogo izgubit glavu! Sve to zbog jednog zmajeva jajeta!"

Nikad više neću pit! Trebalo bi me izbacit odavle i natjerat da živim ko bezjak!"

"Hagride!" reče mu Harry, zgranut što vidi Hagrida kako se sav trese od jada i kajanja, a krupne mu suze teku u bradu. "Hagride, on bi to ionako već saznao, jer je riječ o Voldemortu, on bi to bio saznao i da mu nisi ti rekao."

"Al mogo si glavu izgubit!" jecao je i dalje Hagrid. "I nemoj izgovarat to ime!"

"VOLDEMORT!" zaurla Harry, a Hagrid se toliko zgrane da prestane plakati. "Ja sam ga vidio i zovem ga njegovim pravim imenom."

Gore glavu, Hagride, spasili smo kamen, nema ga više, on se više ne može njime poslužiti. Uzmi jednu čokoladnu žabu, imam ih na bacanje..."

Hagrid obriše nadlanicom nos i reče:

"Sad sam se sjetio da i ja imadem dar za tebe."

"Nije valjda sendvič od mesa zerdava?" tjeskobno ga priupita Harry. Hagrid se napokon ovlaš naceri.

"Jok. To mi je Dumbledore prekjučer dao da sredim. Dabome da mi je umjesto toga trebo dat nogu... kako bilo da bilo, evo, donio sam ti ovo..."

Bijaše to na prvi pogled lijepa knjiga uvezana u kožu. Harry je radoznalo otvorio. Bila je puna čarobnjačkih fotografija. Sa svake stranice smiješili su mu se i pozdravljali ga majka i otac.

"Poslo sam sove svim starim školskim kolegama tvojih roditelja i zamolio ih za slike... Znao sam da ih ti nemaš... Je li ti se dopadaju?"

Harry nije mogao ni riječi progovoriti, ali Hagrid ga je razumio.

Harry je te večeri otišao sam na završnu školsku svečanost. Madame Pomfrey zadržala ga je bila navaljivanjem da ga još jedanput temeljito pregleda, pa je došao u Veliku dvoranu kad je već bila puna. Dvorana je bila okićena bojama Slytherina, zelenom i srebrnom, zato što su Slytherini po sedmi put za redom osvojili Međudomski pokal. Zid iza glavnog stola bijaše ukrašen golemim transparentom na kojem bijaše nacrtan simbol Slytherina - zmija.

Kad se Harry pojavio u dvorani, iznenada je zavladao muk, a onda su svi opet počeli glasno razgovarati. Sjeo je između Rona i Hermione za stol Gryffindora i nastojao se ne obazirati na činjenicu da učenici ustaju da ga bolje vide.

Srećom, malo zatim stigao je i Dumbledore. Žamor je utihnuo.

"Još je jedna godina za nama!" veselo će Dumbledore. "I ja vas sad moram zagnjaviti staračkim hripavim naklapanjem prije nego što zarijemo zube u slasna jela. Kakva je ovo godina bila! Nadam se da su vam glave malo punije znanja nego što su bile na početku... pred vama je sad cijelo ljeto da ih opet lijepo ispraznite prije nego što počne nova školska godina... A sad, koliko mi je poznato, treba svečano predati ovaj Međudomski pokal i objaviti redoslijed domova prema osvojenim bodovima. Na četvrtom su mjestu Gryffindori sa tri stotine i dvanaest bodova, na trećem su Hufflepuffi sa tri stotine i pedeset dva boda, Ravenclawu imaju četiri stotine i dvadeset šest bodova, a Slytherini četiri stotine i sedamdeset dva." Za stolom Slytherina razlegne se klicanje i lupanje nogama.

Harry opazi kako Draco Malfoy lupa svojini peharom po stolu. Harryju samo što se nije smučilo.

"Da, da, svaka vam čast, Slytherini!" nastavi Dumbledore. "Međutim, treba uzeti u obzir i najnovije događaje."

U dvorani opet zavlada muk. Smiješci na licima Slytherina malko su izbljedjeli.

"Hmmm", izusti Dumbledore. "Imam ovdje još nešto bodova koje moram u zadnji čas podijeliti. Da vidimo! Da..."

"Prvo, gospodinu Ronaldu Weasleyju..."

Ron se sav zajapurio; izgledao je kao rotkvice opečena od sunca.

"... za najbolju šahovsku partiju odigranu u Hogwartsu posljednjih godina, zbog čega Gryffindorima dodjeljujem pedeset bodova."

Začarani strop u dvorani samo što se nije još više podigao od burnog klicanja Gryffindora. Zvijezde su na njemu kanda zatreperile. Čulo se kako Percy govori ostalim prefektima:

"To vam je, znate, moj brat! Moj najmlađi brat! Pobijedio je na divovskoj šahovnici profesorice McGonagall!" Napokon opet zavlada muk.

"Drugo, gospođici Hermioni Granger... za primjenu hladnokrvne logike pred licem vatre, zbog čega Gryffindorima dodjeljujem daljnjih pedeset bodova."

Hermiona pokrije lice rukama. Harry bijaše prilično siguran da je briznula u plač. Gryffindori su za cijelim stolom bili izvan sebe od radosti... osvojili su još sto bodova!

"Treće, gospodinu Harryju Potteru..." produži Dumbledore. U dvorani zavlada grobni muk. "... za krajnju odrješitost i izvanrednu hrabrost, zbog čega Gryffindorima dodjeljujem šezdeset bodova."

Nastane zaglušna galama. Oni koji su vičući iz sveg glasa istodobno znali dobro zbrajati izračunali su da Gryffindori sad imaju četiri stotine i sedamdeset dva boda - upravo koliko i Slytherini. Izjednačili su rezultat u borbi za Međudomski pokal... Da je samo Dumbledore dao Harryju bar još jedan bod!

Dumbledore podigne ruku uvis. Dvorana se malo-pomalo utiša.

"Ima različitih vrsta hrabrosti", reče Dumbledore smiješeći se.

"Treba vrlo mnogo odvažnosti da se suprotstavimo neprijateljima, ali isto toliko i da se suprotstavimo *prijateljima*. Stoga dodjeljujem deset bodova gospodinu Nevilleu Longbottomu." Da je tko stajao pred Velikom dvoranom, možda bi pomislio da je u njoj došlo do prave eksplozije, tako je snažna bila buka što se razlegla za stolom Gryffindora. Harry, Ron i Hermiona ustali su vičući i kličući dok se Neville, blijed od šoka, izgubio pod masom učenika koji su ga htjeli zagrliti. On nije do tada bio osvojio ni jedan jedini bod za Gryffindore. Svejednako kličući, Harry mune Rona pod rebra pokazujući na Malfoya, koji ne bi izgledao zgranutiji i prestravljeniji ni da ga je tko tog časa urekao sputavanjem čitava tijela.

"A to znači", nadjača Dumbledore svojim glasom buru pljeska jer su i Ravenclawi i Hufflepuffi slavili pad Slytherina, "da moramo ovdje malo promijeniti dekoracije."

Pljesne rukama i u hipu zeleni zastori postanu skrletni, a srebro se pretvori u zlato; na mjestu goleme zmije Slytherina pojavi se orijaški lav Gryffindora. Snape je stiskao ruku profesorici McGonagall s groznim, usiljenim smiješkom na licu. Harry ulovi njegov pogled i umah shvati da se Snapeovi osjećaji prema njemu nisu ni najmanje izmijenili. Ali to Harryja nije zabrinulo. Činilo mu se da će život dogodine biti opet normalan, ili bar onoliko normalan koliko može biti u Hogwartsu.

Bijaše to najljepša večer u Harryjevu životu, ljepša i od onog dana kad su pobijedili u metloboju, ili na Božić, ili kad su oborili gorskog trola na pod... nikad, nikad neće on tu večer zaboraviti.

Harry je gotovo smetnuo s uma da još slijede rezultati ispita. I zaista su uslijedili. Na njihovo veliko iznenađenje, i on i Ron su dobili dobre ocjene, a Hermiona je, naravno, bila najbolja na godini. Čak se i Neville nekako provukao - dobra ocjena iz Travarstva bila je nekakva ravnoteža bijednoj ocjeni iz Čarobnih napitaka. Nadali su se da će Goyle, koji je bio gotovo isto toliko glup koliko i podao, možda izletjeti iz škole, ali je i on prošao. Bila je to prava sramota, ali, kako Ron reče, ne može u životu sve biti idealno.

I jednog su dana ispraznili sve ormare i spakirali kovčege. Nevilleovu su žabu krastaču našli skrivenu u kutu zahoda. Svi su učenici dobili pismena upozorenja da se na ferijama ne smiju baviti magijom ("Ja se svaki put ponadam da će nam zaboraviti dati to upozorenje," tužno je rekao Fred Weasley). Tada je došao Hagrid da ih sve skupa odvede do čamaca kojima će se prevesti preko jezera. Zatim su se ukrkali u Hogwarts ekspres. Razgovarali su se i smijali dok je krajolik bio sve zeleniji i uredniji. Jeli su grah Sveokusnjak Bertieja Botta jureći pokraj bezjačkih gradova. Svukli su svoje čarobnjačke pelerine i obukli kapute i ogrtače. Stigli su do perona devet i tri četvrt na kolodvoru King's Cross.

Trebalo im je podosta vremena da se svi iskrcaju na peron. Stari, smežurani kondukter stajao je na izlazu i puštao ih po dvoje-troje da ne privuku pozornost ispadajući svi skupa odjednom kroz debeli zid, kako bezjaci ne bi digli uzbunu.

"Morate nam obadvoje doći ovog ljeta", reče im Ron na rastanku, "poslat ću vam poruku po sovi."

"Hvala", otpovrne Harry. "Meni će svakako trebati nešto čemu ću se moći veseliti."

Ljudi su ih gurali dok su išli prema izlazu koji vodi u bezjački svijet.

Neki su učenici dovikivali:

"Zbogom, Harry!"

"Do viđenja, Potter!"

"Još si slavan", reče mu Ron smješkajući se.

"Ali budi siguran da neću biti slavan tamo kamo idem", odvrati Harry.

On, Ron i Hermiona prođu zajedno kroz izlaz.

"Eno ga, mama, eno ga! Gledaj!"

Bijaše to Ginny Weasley, Ronova mala sestra, samo što nije upirala prstom u Rona.

"Harry Potter!" zaciči. "Pazi, mama! Vidim ga..."

"Šuti, Ginny, nije pristojno upirati u nekog prstom." Gospođa Weasley im se svima nasmiješi. "Je li bilo naporno?" upita ih.

"Vrlo", odgovori Harry. "Hvala vam, gospođo Weasley, na kolačima i džemperu."

"Ah, nije to ništa, dragi moj!"

"Jesi li spreman?"

Bijaše to tetak Vernon, još uvijek rumen, još uvijek brkat, još uvijek bijesan na Harryja što nosi u krletki sovu na kolodvoru punom običnih ljudi. Iza njega su stajali teta Petunia i Dudley, koji se zgrozio čim ugleda Harryja.

"Vi ste sigurno Harryjeva familija?" reče gospođa Weasley.

"Moglo bi se tako reći", odgovori tetak Vernon. "Hajde požuri, dečko, nemamo cijeli dan vremena."

I ode dalje. Harry još malo zaostane da se oprosti s Ronom i Hermionom.

"Onda, vidimo se ovog ljeta!"

"Nadam se... ovaj... da će biti lijepo na ferijama", reče Hermiona nesigurno gledajući za tetkom Vernonom i zgražajući se kako netko može biti tako neljubazan.

"Ah, hoće, hoće", potvrdi Harry. Prijatelji se iznenade osmijehu od kojeg mu se razvuče lice. "*Oni* ne znaju da se kod kuće ne smijemo baviti magijom. Ovog ću se ljeta dobro zabavljati na Dudleyjev račun."